

Giới thiệu Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng

Thể loại: Ngôn tình, Cổ đại, HE, Huyền huyền, Ngọt sủng, Tùy thân không gian, Điền văn, Cầu huyết.

Nguồn convert: wikidich.

Editor+Beta: Thiên Sa.

Mộc Tiểu Hoa có cơ hội xuyên tới thời không gian nguyên thủy mà ở nơi đó thì nam nhiều mà nữ rất ít, cũng ngay lập tức có cảm giác mình biến thành bánh bao thơm ngon, áp lực thật lớn a!!!

Đối mặt với xã hội nguyên thủy lạc hậu, Mộc Tiểu Hoa tỏ vẻ không sao cả, có không gian nơi tay, gạo sẽ có, rau dưa sẽ có, hoa quả cũng sẽ có, cái gì mới mẻ ăn ngon đều sẽ có...

Mỗ nam nhân nguyên thủy nào đó lớn mật bày tỏ: "Ta thơm nhất, ăn ngon nhất, người đáng giá có được."

"....." Mộc Tiểu Hoa hung hăng nuốt xuống ngụm nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Tranh giành nương tử

Editor + Beta: Thiên Sa.

Mặt trời chói chang chiếu xuống như nướng cả mặt đất, thanh âm đầu đó một tiếng trước lớn hơn tiếng sau. Mộc Tiểu Hoa mơ mơ màng màng cảm giác bên cạnh có thứ gì đó đang liếm mặt nàng, vừa nghĩ đến nàng đi theo đội khảo cổ tiến vào sơn động nào đó, bởi vì nhặt được một chiếc nhẫn mà rớt xuống hố sâu. Sẽ không phải là mảnh thứ gì đó đang chuẩn bị ăn nàng luôn sao? Kinh hách giật mình một cái đột ngột ngồi dậy, nhanh chóng nhìn sang bên xem.

Sơn động? Còn ở trong sơn động? Dĩ? Không đúng? Tầm mắt Mộc Tiểu Hoa cứng đờ chuyển tới tiểu nam hài có vẻ mặt kinh hách ngồi quỳ ở bên cạnh, không phải mảnh thứ? Là người? Như vậy có nghĩa là nàng được cứu giúp? Nhưng vừa mới liếm nàng là cái gì? Mộc Tiểu Hoa hung hăng nuốt xuống nước miếng hỏi: "Đây là nơi nào?"

Tiểu nam hài bị kinh hách đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhanh nhẹn đứng lên chạy ra bên ngoài. Mộc Tiểu Hoa nhìn tiểu nam hài biến mất ở cửa sơn động, vẻ mặt ngốc trẻ. Sao lại thế này? Chẳng lẽ nàng lớn lên thực dọa người sao?

Mộc Tiểu Hoa cẩn thận đánh giá sơn động, phát hiện bộ dáng nơi này hình như là có người thường xuyên cư trú, trong sơn động có một cái bàn đá thấp trên đó đặt mấy loại hoa quả nàng nhìn không biết, mặt đất dưới chân tường đối diện trái có kho cùng một tấm da thú phủ lên làm thành cái giường, mà dưới người nàng cũng là giường đá được trải cỏ khô cùng da thú. Trên vách đá bên phải sơn động treo mấy tấm da thú, trên mặt đất còn một ít tro tàn từ đồng lửa, trừ này đó ra lại không có gì khác. Nàng được thôn dân địa phương cứu ư? Nhưng mà, đây thật sự là nơi thôn dân ở sao? Nàng biết nàng đi khảo cổ ở nơi rất xa, nhưng không đến mức lạc hậu như vậy đi? Hay là nói, nơi này là chỗ nghỉ chân của người dân vào núi làm việc?

Mộc Tiểu Hoa chuẩn bị xuống giường đi ra bên ngoài tìm tòi rõ ràng hơn, chính là chân vừa nhấc lên chuẩn bị xuống giường, một người thanh niên cao lớn bước nhanh đi đến, phía sau còn dẫn theo tiểu nam hài lúc nãy.

Mộc Tiểu Hoa nhìn thanh niên kia đến mức ngây ngẩn cả người, chỉ thấy thanh niên một đầu tóc dài, ngũ quan đoan chính soái khí, làn da ngăm đen, nửa người trên không mặc quần áo, da thịt thoát nhìn đặc biệt rắn chắc, bên hông vẩy lại bằng một tấm da thú, dài đến bắp đùi, chân dài thẳng tắp để trần không mang giày gì cả, dù có đập lên hòn đá nhỏ trên mặt đất thế nhưng lại rất tự nhiên.

Này, cách ăn mặc sao lại giống người nguyên thủy vậy?

Mộc Tiểu Hoa không hiểu vì sao, tim như bị cào nhẹ một cái, trở mắt nhìn thanh niên đi đến mép giường, ngồi xổm xuống, nhìn nàng, nhếch miệng cười, đôi mắt sạch sẽ tràn đầy vui sướng, nói ra một câu cực kỳ kinh hãi: "Nương tử người đã tỉnh?"

Nương... Nương tử? Mộc Tiểu Hoa hoảng sợ trừng lớn mắt, trong mắt đồng học thì nàng chính là người rất u mê, chậm chạp trong chuyện tình cảm, mặc dù đã là sinh viên năm cuối nhưng nàng vẫn chưa có mảnh tình vắt vai nào. Như thế nào lại đột nhiên liền biến thành nương tử của thanh niên xa lạ?

"Nương tử cái gì?"

Thanh niên cười nói: "Ta nhặt người về, người đương nhiên là nương tử của ta."

Đây là cái loại lý luận lưu manh gì vậy? Mộc Tiểu Hoa cứng đờ. Lúc này tiểu nam hài phía sau thanh niên cẩn thận chọc chọc hần. "A!" Thanh niên kia như bưng tỉnh, lại nói ra một câu hù chết người không đền mạng: "Là nương tử của huynh đệ chúng ta."

"Cái gì?!" Mộc Tiểu Hoa cứng ngắc nhìn tiểu nam hài phía sau thanh niên đang e lệ nhìn chằm chằm nàng. Tiểu hài tử này nhiều lắm cũng chỉ mười hai mười ba tuổi thôi chứ? Nàng chính là thiếu nữ hai mươi ba tuổi xuân xanh hiện tại liên tỉnh trâu già gặm cỏ non, cỏ này không khỏi cũng quá non rồi? Không không không, hiện tại trọng điểm không phải trâu già gặm cỏ non, mà là..... Nương tử của huynh đệ bọn họ? Bọn họ? Nhóm?

"Người nhất định là nói giỡn với ta đúng không?" Đỉnh đầu Mộc Tiểu Hoa đầy hắc tuyến nhìn thanh niên hỏi. Thanh niên hơi nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội: "Nói giỡn? Ta không có nói giỡn a!"

"Được rồi, đừng náo loạn!" Mộc Tiểu Hoa bình tĩnh lại: "Ta thực cảm tạ người đã cứu ta, nhưng là vui đùa liên không cần phải nói loạn, được chứ? Nơi này của người là chỗ nào? Thành thị gần nhất đi như thế nào? Trong thôn các người có điện thoại di động không? A, nơi này nếu là điện thoại di động hần là khẳng định không có tín hiệu, vậy điện thoại bàn hần là có chứ?"

"Người... Đang nói cái gì?" Vẻ mặt thanh niên cùng tiểu nam hài đề mê mang nhìn Mộc Tiểu Hoa: "Thành thị là cái gì? Trong thôn là cái gì? Di động, điện thoại là cái gì?"

Mộc Tiểu Hoa giật giật khoe miệng: "Vị đại ca này, người muốn hỏi mười vạn câu hỏi vì sao sao?" Di động điện thoại không biết? Nima(Ni mã = chữ tặc) Thành thị và trong thôn là cái gì cũng không biết, người muốn nháo cái gì? Người nguyên thủy sao?

Người nguyên thủy?

Tìm Mộc Tiểu Hoa "Lộ bộ" nhảy dựng, xem bộ dáng thanh niên và tiểu nam hài kia xác thật là không biết, không giống như đang lừa nàng, nếu là bộ lạc nguyên thủy hần sẽ không biết những cái ở xã hội hiện đại này đâu? Một ý tưởng lớn mặt ở trong lòng nàng nảy sinh, nàng sẽ không rơi vào hố xuyên không chứ?

"Nơi này của các người gọi là gì?" Mộc Tiểu Hoa mang theo tâm tình khẩn trương, thật cẩn thận hỏi.

Thanh niên cùng tiểu nam hài nhìn nhau nói: "Sơn Trà Bộ Lạc."

"Bộ? Bộ lạc? Sơn Trà Bộ Lạc?" Mộc Tiểu Hoa cảm giác có chút đầu váng mắt hoa, nàng dám khẳng định các nàng đi khảo cổ, phạm vi mấy ngàn dặm tuyệt đối không có một nơi như vậy. Chẳng lẽ là nàng thật sự xuyên qua? Mộc Tiểu Hoa cứng đờ xuống giường đi ra ngoài động, đứng ở cửa sơn động, đưa mắt nhìn dãy núi liên miên, núi non cây cối xanh um tươi tốt, cùng hoàn cảnh nơi nàng đi khảo cổ là hoàn toàn tương phản.

Từ mặt đất bằng phẳng trước sơn động có một con đường nhỏ thông hướng xuống chân núi, một thanh niên dọc theo đường nhỏ bước nhanh đi tới, đồng dạng để trần trên người chỉ có da thú vẩy quanh bên hông, nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa đầu tiên là sùng sốt, sau lại nhếch miệng cười, kích động đi đến trước mặt Mộc Tiểu Hoa: "Nương tử, người tỉnh!"

Mộc Tiểu Hoa hắc tuyến, sao lại thêm một người gọi nàng là nương tử? Đầu

Mộc Tiểu Hoa muốn hồng, đen mặt nói: "Ta gọi là Mộc Tiểu Hoa không phải gọi là nương tử, mời các người không cần gọi loạn chiếm tiện nghi." Nhưng mà không có người để ý đến lời Mộc Tiểu Hoa nói, thanh niên theo nàng từ trong sơn động đi ra, bước nhanh đến trước mặt thanh niên mới tới, dùng sức hần đẩy đi, cả giận nói: "Sao người lại tới nữa? Nương tử là của huynh đệ chúng ta, không quan hệ đến các người."

Thanh niên mới tới bị đẩy đến lão đảo lui về phía sau hai bước, cũng không chịu thua đuổi tay đẩy thanh niên kia: "Sao lại không quan hệ đến chúng ta? Chúng ta cùng nhau phát hiện nàng, người chỉ bế nàng lên nhanh hơn chúng ta một chút thôi."

"Đã như vậy liên không liên quan đến các người! Ai nhặt được trước chính là của người đó."

"Người không nói đạo lý, chúng ta cùng nhau phát hiện, chúng ta cũng được chia sẻ."

"Không chia sẻ gì với các người, nương tử là của chúng ta!"

"Chúng ta!"

"Chúng ta!"

Mộc Tiểu Hoa nhìn hai người đầu khẩu, xô đẩy càng ngày càng kịch liệt, hoàn toàn há hốc miệng mồm, còn ngại chưa đủ loạn, lúc này tiểu nam hài ôm chặt eo Mộc Tiểu Hoa, dùng giọng nói non nớt biểu thị công khai chủ quyền: "Nương tử là của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Tranh giành nương tử. 2

Editor + Beta: Thiên Sa.

Vấn đề về phương diện quyền lợi liên quan đến nương tử, tuyệt đối không thể nhượng bộ!

Mộc Tiểu Hoa cảm giác đầu đầu muốn nổ tung, nhìn hai thanh niên đang đánh nhau, quát: "Đừng náo."

Hai thanh niên lập tức dừng lại, quay đầu nhìn Mộc Tiểu Hoa, tiểu nam hài càng bị nàng làm cho sợ tới mức cả người run lên vội buông nàng ra, nép ở một bên thành thật, cẩn thận nhìn nàng.

Mộc Tiểu Hoa vỗ trán, giờ phút này nàng đang tâm loạn như ma, phiền lòng không thôi. Nàng không xác định được bản thân rốt cuộc có phải hay không đã xuyên qua, nếu phải, nàng đã xuyên đến nơi nào?

Đúng lúc này, dưới chân núi truyền đến âm thanh cãi cọ ồn ào, rất nhanh sau đó, một đám người có cả trai lẫn gái tay gậy vọt đi lên đây. Đám người khi nhìn Mộc Tiểu Hoa liền quăng cho nàng ánh mắt phòng bị cùng địch ý.

Đây là như thế nào a? Mộc Tiểu Hoa vẻ mặt mờ mịt, hai thanh niên lập tức chắn trước người nàng. Đám người đối diện tản ra, một lão bà bà chống拐杖 trượng chậm rãi đi tới, khí thế dọa người đứng đầu đám người xem xét. Lạnh lùng liếc mắt Mộc Tiểu Hoa một cái, đem tầm mắt dừng lại trên mặt hai thanh niên, uy nghiêm nói: "Xán, Liệt, các ngươi tránh ra!" Thắng đến hôm nay, bà mới nghe nói, Xán nhất về một nữ tử kỳ quái, còn nghĩ sẽ đem người lưu lại làm nương tử, bộ lạc bọn họ tuyệt đối không cho phép người ngoại tộc gia nhập, huống chi là sự xuất hiện của người ngoại tộc này lại không rõ nguồn gốc.

Tổ tiên có nói, dị tộc gia nhập, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến bộ lạc bọn họ. Cái ảnh hưởng này, bà đoán tuyệt đối là xấu, tỷ như sẽ làm nữ nhân trong bộ lạc bọn họ càng ngày càng không thể sinh dục, làm cho dân cư bọn họ càng ngày càng ít.

Xán cùng Liệt nhìn nhau, hướng lão bà bà khom lưng thi lễ: "Lão Mỗ, đây là nương tử của chúng ta."

"Nương tử?" Lão bà bà hừ lạnh một tiếng: "Xem nàng bề ngoài quái dị, diện mạo quái dị, cũng không biết yêu nghiệt từ đâu chui ra. Không phải người trong tộc ta, các ngươi há có thể để nàng làm nương tử, chúng ta phải mau chóng đem nàng đuổi đi, lưu nàng lại sẽ làm bộ lạc chúng ta suy yếu, tiêu điều."

Một phen nghe xong lời nói của lão bà bà, Mộc Tiểu Hoa khóe miệng co rút, bề ngoài quái dị điểm này nàng thừa nhận, bởi vì nàng có mặc quần áo, bọn họ không có mặc. Nhưng mà diện mạo quái dị? Tuy nói nàng không có đẹp như thiên tiên, nhưng cũng tính là nhìn thuận mắt được chứ? Bản thân bị trực tiếp công kích như vậy quả thực khó nhịn. Còn có, ta sẽ làm bộ lạc các ngươi suy yếu, tiêu điều? Cái xú danh*(*tiếng xấu) này ta khẳng định sẽ không gánh!

Mộc Tiểu Hoa đẩy Xán cùng Liệt đang che ở phía trước ra, nhìn thẳng vào lão bà bà kia nói: "Ngài vì sao lại nói ta sẽ làm bộ lạc suy yếu, tiêu điều? Sao không nói ta sẽ làm bộ lạc trở nên phồn vinh, hưng thịnh?!"

"Như thế nào?" Lão bà bà ngắt đầu: "Chẳng lẽ ngươi có thể để cho nữ nhân bộ lạc chúng ta có thể dễ dàng mang thai?" Trước mắt, nguy cơ lớn nhất của bộ lạc bọn họ chính là dân cư.

Giì nha? Mộc Tiểu Hoa trực tiếp hồ đồ, xin hỏi phồn vinh hưng thịnh cùng vấn đề cho nữ nhân bộ lạc các ngươi mang thai có quan hệ gì sao? Lại nghĩ thêm một chút, nga~, đại khái là vấn đề về dân cư? Nhưng chuyện đó liên quan gì đến nàng? Nói như là nàng có thể ảnh hưởng trực tiếp đến năng lực sinh dục của nữ nhân bộ lạc bọn họ? Người nguyên thủy tâm tư cũng thật khó hiểu, thần kinh cũng khác biệt quá a. Mộc Tiểu Hoa giật giật khóe miệng nhất thời không có lời gì để nói.

"Cho nên, căn bản ngươi không biết?!" Lão bà bà sắc mặt trầm xuống, đột nhiên cảm thấy chỉ đuổi Mộc Tiểu Hoa đi là không được, tức giận giơ tay chỉ Mộc Tiểu Hoa nói: "Tới! Nhanh chóng đem nàng trói lại, kéo đến đàn thiêu tế trời."

Một đám người nghe lệnh ủa lên, thô bạo đẩy Xán cùng Liệt ra, bắt lấy Mộc Tiểu Hoa liền kéo về hướng dưới chân núi.

Mộc Tiểu Hoa khi nào gặp qua trường hợp dọa người như vậy, nàng bị dọa phát nổ, theo bản năng giãy giụa, gào lớn: "Buông ta ra, buông ta ra, các ngươi không thể đối với ta như vậy a~... Cứu mạng a, cứu mạng~"

"Nương tử, nương tử~... Đừng bắt nương tử của ta~... Nương tử..." Xán cùng Liệt bị mấy nam tử trung niên lôi kéo, nôn nóng đuổi tay kêu to, căn bản không có cách nào thoát khỏi kiềm chế.

"Các ngươi đừng bắt nương tử ta, nàng chính là nương tử do trời cao ban tặng cho nhóm chúng ta~"

Trời cao ban tặng? Đột nhiên, Mộc Tiểu Hoa như thể đột nhiên thông suốt, rống to: "Các ngươi không thể đối với ta như vậy, ta chính là Thần nữ, là trời cao phái tới thay đổi cuộc sống bộ lạc các ngươi, ta sẽ làm cho cuộc sống các ngươi trở nên càng thêm tốt đẹp."

"Chậm đã!" Lão bà bà uy nghiêm giơ tay ngăn lại, tất cả mọi người dừng lại, trước nhìn về phía lão bà bà sau đó mọi người hai mặt nhìn nhau. Mộc Tiểu Hoa thoát khỏi kiềm chế liền chạy tới cùng Xán, Liệt tụ hợp. Hung hăng nuốt xuống ngụm nước miếng, nhìn về phía lão bà bà, ngẩng cao đầu nói: "Có thể cho nữ nhân bộ lạc các ngươi thêm nhiều cơ hội mang thai hay không thì ta không biết. Nhưng mà, ta dám khẳng định ta sẽ không làm cho các nàng

không thể mang thai. Còn lại, ta tuyệt đối sẽ cho cuộc sống các người càng thêm tốt đẹp."

"Làm cuộc sống chúng ta càng thêm tốt đẹp?" Một nam tử trung niên bên cạnh lão bà bà không kìm nén được hỏi: "Biện pháp tốt đẹp như thế nào?"

Biện pháp tốt đẹp như thế nào à? Mộc Tiểu Hoa tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, nói: "Thay đổi cuộc sống, đầu tiên phải bắt đầu từ thức ăn, có thức ăn ngon thì sau đó cuộc sống cư trú sẽ tốt theo, lại nói..." Mộc Tiểu Hoa nhanh chóng liếc mắt đánh giá mọi người một cái: "Các người để chân trần đi rừng rậm sẵn thú nên chân cũng rất dễ bị thương đúng không? Các người đều tự nhìn xem, rất nhiều người các người trên chân đều có vết thương, ta có biện pháp bảo vệ hai chân các người."

"Thật sự?" Nam tử trung niên nhìn mắt. Những người khác cũng bắt đầu châu đầu ghé tai, thấp giọng nghị luận.

Mộc Tiểu Hoa gật đầu khẳng định: "Đương nhiên là thật."

"Vậy biện pháp thay đổi thức ăn là như thế nào?" Lại có người hỏi.

Cũng có người khác hỏi: "Thay đổi lại cuộc sống cư trú là như thế nào?" Không khí khẩn trương trước đó vì các vấn đề trên mà chậm rãi tiêu tán, Mộc Tiểu Hoa hơi hơi mỉm cười tự tin, ra vẻ cao thâm nói: "Ta là Thần nữ, thiên cơ không thể tiết lộ, thay đổi như thế nào ta đều có biện pháp, chỉ cần có ta ở đây."

Kết quả trải qua màn kịch liệt thảo luận, cuối cùng bọn họ quyết định nghiệm chứng một chút lời Mộc Tiểu Hoa nói, chỉ cần nàng nói được, làm được, bọn họ liền tin tưởng nàng là Thần nữ. Không chỉ không đuổi nàng đi, bộ lạc còn sẽ thờ phụng, tiếp đãi nàng như vị thần. Nếu nàng chỉ ba hoa chích choè, không làm được như đã nói..... Nàng nói nàng là Thần nữ, như vậy bọn họ liền sẽ thiếu nàng tể trời, đem nàng đuổi về trời, ý nghĩ quả thực hung tàn mà.

Một đám người cuộn cuộn kéo đến, lại cuộn cuộn rời đi. Nhìn những người đó rời đi, Mộc Tiểu Hoa hưng hăng thở ra một hơi nhẹ nhõm, thật tốt quá! Cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Nhưng Xán cùng Liệt liền không như nàng lạc quan như vậy, đều cực kì lo lắng nhìn nàng. Xán nhíu mi nói: "Nương tử, Lão Mỗ nói đầu tiên là muốn người giúp mọi người bảo vệ bàn chân, này là muốn bảo vệ như thế nào a? Người thật sự có biện pháp sao?"

(Sa: Vì sao Sa không thấy truyện Sa trong Box Xuyên Không vậy nhỉ? Hay DD có quy tắc khác? Ad xem giúp mình với?)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Ca! Ta đã mang nương tử trở lại!

Edit+Beta: Thiên Sa.

Mộc Tiểu Hoa nhìn trời, bảo vệ chân như thế nào à? Bảo vệ chân phương thức tốt nhất đó chính là mang giày! Nhưng muốn làm giày như thế nào? Mộc Tiểu Hoa cũng có chút buồn rầu, giày rom nàng gấp qua, cũng thấy người khác bận qua, nhưng chưa từng tự tay mình làm qua nha!

"Này, nương tử? Phải làm sao bây giờ đây?" Về mặt Liệt cũng nôn nóng lo lắng, còn có tiểu nam hài bên cạnh yên lặng không nói gì. Nhìn bọn họ lo lắng xuất ra nội tâm, Mộc Tiểu Hoa không khỏi có chút cảm động, trấn an vỗ vỗ bả vai bọn họ: "Không có việc gì, đừng lo lắng, ta nếu dám nói, đương nhiên thật sự có biện pháp. Hiện tại, trước không nói những cái đó, các người cùng ta nói tình huống nơi này của các người đi! Bao gồm nơi này trừ bỏ Sơn Trà bộ lạc còn có bộ lạc nào khác không? Có bao nhiêu người? Các người ngày thường sinh hoạt như thế nào, còn có thức ăn, phong tục gì đó đều cùng ta nói xem."

Hai thanh niên hai mặt nhìn nhau, bắt đầu người một lời ta một lời cấp cho Mộc Tiểu Hoa một khóa học phổ cập.

Trải qua một hồi giải thích, Mộc Tiểu Hoa liền biết, nơi này là Mạc Á rừng rậm, xung quanh rừng rậm có mười bộ lạc, bộ lạc nhân số khoảng chừng từ một trăm đến ba trăm người, Sơn Trà bộ lạc chỉ có một trăm linh năm người, là bộ lạc sở hữu người ít nhất trong số bộ lạc ít người nhất, trừ bỏ lão nhân cùng tiểu hài tử, nam nữ trẻ tuổi tỉ lệ là mười so một*(Ví dụ. 11 người, trong đó chỉ có 1 người trẻ tuổi). Quan trọng nhất chính là, Sơn Trà bộ lạc không cùng các bộ lạc khác liên hôn, cho nên tỉ lệ nam nữ càng ít đến đáng thương. Trong bộ lạc nam nhiều nữ ít, vì dân cư bộ lạc, chỉ có thể mấy nam nhân hợp lại lấy một nương tử. Huynh đệ Xán cùng Liệt cha mẹ cả hai đều mất sớm, không có người lớn chống đỡ chiếu cố cả nhà, trong bộ lạc căn bản không ai nguyện ý đem nữ nhi gả cho nhóm bọn hắn. Không có cha mẹ giúp đỡ nên cũng không có nam nhân nào trong bộ lạc nguyện ý theo cùng bọn họ hợp lại cưới lão bà. Cho nên, nàng xuất hiện với hai nhóm huynh đệ bọn họ mà nói quả thực như thu hoạch được chí bảo.

"Nếu mấy nam nhân các người hợp lại cưới một nương tử, vậy làm gì ngay cả huynh đệ các người cũng muốn tranh giành?" Mộc Tiểu Hoa rất nghi hoặc.

"Chúng ta đã nói qua, bởi vì chúng ta không phải đối tượng thích hợp để cùng hợp lại cưới nương tử, vì thế chúng ta đánh cược xem ai tìm được nương tử trước." Liệt tích cực giải thích, về mặt ý chí chiến đấu sôi sục. Mộc Tiểu Hoa hết lời trợn trắng mắt, dưới tình huống như vậy các người không phải là nên cùng nhau hợp lại cưới về một nương tử sao? Còn chia nhau ra đánh cược, thật ầu trĩ!

"Đánh cược thắng sẽ được khen thưởng cái gì?"

"Một đầu lợn rừng." Xán cùng Liệt trằm miệng một lời trả lời.

Nguyên lai một nương tử giá trị bằng một đầu lợn rừng? Sách! Mộc Tiểu Hoa lắc đầu nhìn phương xa, đã hiểu biết đến thức ăn cùng phong tục, đồ vật, nàng chỉ có thể cảm thán, trình độ lạc hậu này không hổ là xã hội nguyên thủy, thật là vô hạn ưu thương mà.

Ở nơi không có điện, không có hệ thống thiết bị, không có quần áo, không có giấy, xã hội nguyên thủy cái gì cũng đều không có thì muốn nàng sống sót như thế nào? Nghĩ đến này đó, Mộc Tiểu Hoa liền nghĩ tới đồ vật của nàng, đồng thời cũng nghĩ hoặc là ai nhặt được nàng nhỉ? Khi đó chỉ có nàng cùng chiếc nhẫn nàng đeo vào ngón tay áp út sao? Nhắc mới nhớ, nhẫn này đừng nói là đeo rất hợp tay, mà nhẫn nhìn thật sự rất cổ xưa, mặt trên điêu khắc hoa văn cực kỳ tinh xảo, cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ Mộc Tiểu Hoa, cho nên nàng quyết định cứ đeo như vậy.

Mộc Tiểu Hoa nhìn chiếc nhẫn một lát, quay đầu nhìn về phía Xán hỏi: "Xán, thời điểm ngươi nhặt được ta, có còn những thứ khác hay không?" Người Sơn Trà bộ lạc đều là chỉ có một tên xưng, không có họ. Hai thanh niên kia đã kêu Xán cùng Liệt, tiểu nam hài nghe thấy liền lên tiếng: "Còn a, đều ở nhà ta."

Xán còn không kịp trả lời, Liệt liền vội vàng đoạt trước đáp: "Nương tử, cùng chúng ta đi về nhà đi!"

Mộc Tiểu Hoa gật đầu, "Đi." Hiện tại nàng rất muốn nhìn thấy ba lô của nàng, những đồ bên trong đó, ở thế giới hiện đại chỉ là đồ vật bình thường, bất quá với thế giới hiện tại mà nói những đồ vật kia tuyệt đối là bảo bối trân quý."

"Được. Đi!" Liệt cực kỳ vui vẻ, đặc ý liếc mắt nhìn Xán một cái. Xán nóng nảy, không chờ Mộc Tiểu Hoa nhắc chân vội vàng đem nàng giữ chặt: "Không được, không thể đi đến nhà bọn họ."

Mộc Tiểu Hoa kỳ quái nhìn hắn: "Vi sao không thể? Ta đi lấy đồ vật của ta."

"Ngươi đi nhà bọn họ, bọn họ liền đem ngươi trở thành nương tử của bọn họ." Xán vẻ mặt nôn nóng. Mộc Tiểu Hoa hắc tuyến, trịnh trọng nói: "Không! Ta cùng ngươi nói rõ ràng." Mộc Tiểu Hoa ánh mắt đảo qua ba người: "Uh, là các ngươi đều phải rõ ràng, ta không phải nương tử của bất luận kẻ nào, ta là nương tử của ai không phải các ngươi định đoạt, là chính ta định đoạt, hiểu rõ chưa?"

Ba người hai mặt nhìn nhau, ai cũng chưa gật đầu cũng không lắc đầu, trằm mặc một lát, Xán bắt lấy lấy Mộc Tiểu Hoa lực đạo gia tăng: "Dù sao ngươi không thể đi cùng hắn đến nhà bọn họ."

"Ngươi!" Mộc Tiểu Hoa giận, nhưng đối với ánh mắt đơn thuần chấp nhất của Xán liền bại trận, hướng Liệt nói: "Vậy ngươi đi đem ba lô của ta mang đến đi." Liệt không vui hừ một tiếng, ngạo kiều ngẩng đầu: "Ta không lấy, nếu muốn liền cùng ta đến nhà ta lấy."

"Không đi." Xán lập tức phản đối: "Ngươi đi mang đến"

"Không lấy."

"Mang đến."

□□□Edit+Beta: Thiên Sa□□□

Hai người người một câu ta một câu giằng co không nhường nhịn, Mộc Tiểu Hoa nghe chỉ cảm thấy não phát đau, huyết thái dương cũng âm ỉ, mới vừa rồi còn không có cảm thấy, hiện tại nghĩ một lát liền cảm giác đầu vàng mắt hoa, chân đột nhiên nhũn ra, thân thể cũng lay động ngã xuống. Xán vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng ngực, quan tâm dò hỏi: "Thế nào? Nương tử ngươi không sao chứ?"

Mộc Tiểu Hoa vô lực dựa vào ngực Xán, chậm rãi thở ra một hơi, giương mắt nhìn lên đôi con ngươi thần nhiên quan tâm của hắn, tim đập nhanh "Thình thịch", vội rũ mắt xuống lắc đầu rời khỏi ôm ấp của hắn.

"Nương tử, ngươi không sao chứ?" Liệt cũng tràn đầy quan tâm, lo lắng nhìn Mộc Tiểu Hoa, còn có Thế bên cạnh trong ánh mắt tràn đầy quan tâm, sợ hãi.

Bọn họ như cũ không chịu nghe lời nàng nói vừa rồi vẫn gọi nàng là nương tử? Mộc Tiểu Hoa đột nhiên có chút động dung, nàng là cô nhi không có người nhà, từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, chưa từng có người nào đối với nàng quan tâm nhiều như thế. Tuy nói sau khi đi học có đồng học, cũng có bằng hữu không tệ, đặc biệt là sau khi vào đại học, ký túc xá ít người, quan hệ với bốn người bạn cùng phòng đều rất tốt.

Nhưng rốt cuộc ở xã hội hiện đại cuộc sống vẫn diễn ra quá nhanh, áp lực mọi người quá lớn, công việc bên người đều quá nhiều, tất cả mọi người đều quá mức độc lập, bạn cùng phòng quan hệ tuy tốt nhưng cũng sẽ không có người có thể quan tâm đến nàng nhiều như thế.

Bất quá, khi nghĩ đến thân kinh mấy người này, Mộc Tiểu Hoa liền đau đầu: "Như vậy đi! Xán, Thế, chúng ta cùng nhau đi đến nhà Liệt." Rốt cuộc Mộc Tiểu Hoa là ở nhà Xán tĩnh lại, khi tĩnh lại tiếp xúc đầu tiên chính là huynh đệ bọn họ, cũng giống tình tiết chim non mở mắt nhận mẹ. Trong lòng nàng chính là đem nhà Xán chính là nhà mình.

"Được! Đi thôi!" Xán vui vẻ tiếp thu đề nghị Mộc Tiểu Hoa, đẩy Liệt đang đứng một chỗ không có một chút ý tứ di chuyển: "Đi a! Đi nhà các ngươi." Liệt bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện.

Mộc Tiểu Hoa xem hán cố ý giả vờ đáng thương: "Như thế nào? Không muốn ta đi đến nhà các người?"

"Không phải, không phải." Liệt vội vàng lắc đầu, liếc mắt nhìn Xán một cái, muốn nói gì đó...

Không đợi hán nói ra câu kế tiếp, Mộc Tiểu Hoa liền vội tiến lên lôi kéo hán đi: "Nếu không phải, vậy đi thôi!"

Xán nhìn Mộc Tiểu Hoa nắm tay Liệt, vội vàng tiến lên đem hai người tách ra, chính mình nắm tay Mộc Tiểu Hoa, Liệt sâu xa liếc mắt Xán một cái, chạy đến bên còn lại của Mộc Tiểu Hoa nắm tay nàng. Bị hai cái thanh niên mang theo dục vọng chiếm hữu, một trái một phải nắm tay, Mộc Tiểu Hoa cảm giác áp lực thật cường đại, nghĩ muốn rút tay về, lại bị hai người nắm càng chặt, giữa giữa vài cái không có kết quả, Mộc Tiểu Hoa chỉ có bất đắc dĩ từ bỏ, trong lòng lộ ra xấu hổ... 囧囧 Thần mèo ơi! Được rồi, đi thôi đi, xem như là bằng hữu thân thiết cùng nhau nắm tay đi vậy.

Nhà Liệt cách nhà Xán cũng không xa, đi xuống dưới đại khái khoảng chừng hai ba mươi bước chân, Mộc Tiểu Hoa lúc này mới phát hiện, chỗ ở nơi này chính là đơn giản hướng trong núi đào một cái động lớn, bất quá bởi vì hoang vắng, khoảng cách giữa động cùng động chỉ cách chừng một cái động nhỏ nhưng nhìn lại đặc biệt xa. Ở giữa là bãi đất trống, xung quanh đều là cây cối thấp bé không biết tên, khoảng cách trên này cùng ở dưới cũng rất xa, dường như những nhà cách xa bãi đất trống giống như nhà Xán và Liệt là rất ít. Đoàn người đi đến bên ngoài sơn động, Liệt liền gấp như không chờ được nổi, lớn tiếng kêu lên: "Ca, ta đã mang nương tử trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ăn nhanh đi

Edit+Beta: Thiên Sa.

Mộc Tiểu Hoa bất đắc dĩ trợn trắng mắt, rất nhanh một người thanh niên từ trong sơn động đi ra, đồng dạng là một bộ đầu tóc không ngăn, bên hông quần tằm da thú, dáng người không cần phải nói, là tốt nhất từ trước tới nay nàng mới gặp qua, quả thực chính là dáng người tiêu chuẩn người mẫu, hơn nữa làn da hán không phải đen, là màu tiểu mạch* (*màu nâu), ngũ quan càng không thể bắt bẻ.

Bằng nhan sắc như vậy, Mộc Tiểu Hoa nghĩ, nếu người này ở thời đại nàng, cho dù là người khó tính hay bất bệ phóng chừng đều nhìn không ra khuyết điểm nào cả, người này nếu trên mặt không có biểu tình gì thoạt nhìn đặc biệt khó soái*(*anh tuấn lãnh khốc) nha.

"Nương tử, đây là ca ta, Vũ." Liệt nhiệt tình cùng Mộc Tiểu Hoa giới thiệu.

"Người hảo." Mộc Tiểu Hoa hướng Vũ gật đầu, nếu không phải hai tay đều bị nắm lấy, nàng phỏng chừng sẽ lễ phép tiến lên bắt tay cùng người đó, người này thoạt nhìn thành thực ôn trọng, bộ dáng giống như thật dễ gần.

Vũ nhìn Mộc Tiểu Hoa một lúc lâu sau đó hơi hơi mỉm cười, thế nhưng lại mang theo chút ngưng ngượng, nhẹ giọng kêu một tiếng: "Nương tử."

Mộc Tiểu Hoa nhìn Vũ cao ngạo, anh tuấn nhiễm tầng đồ ửng liền trợn mắt há hốc mồm, ngay từ đầu nhìn là người khó soái như vậy, thế nhưng lại ngưng ngượng? Như vậy tương phản cũng quá lớn đó.

Mộc Tiểu Hoa cảm thấy bản thân như bị oanh tạc nứt ra. Bất quá, đừng tưởng rằng người lớn lên đẹp mắt thì ta sẽ bỏ qua điểm mấu chốt, Mộc Tiểu Hoa nghiêm túc nói: "Ta không phải nương tử của người, không thể gọi vậy."

Vũ ánh mắt tức khắc có điểm mờ mịt, không, phải nói là có điểm hoảng loạn, "Người không muốn làm nương tử ta?"

Người nghĩ nương tử là một cái chức vị sao? Mộc Tiểu Hoa rất muốn vỗ trán, đáng tiếc hai tay đều bị bắt lấy, "Hai người các người có thể buông tay ta ra không? Trời rất nóng đó!"

Xán kiên định lắc đầu, Liệt nguyên bản do dự nghĩ muốn buông ra, thấy Xán lắc đầu lập tức nắm chặt: "Không buông."

"Được rồi, buông ra đi! Ta cũng sẽ không chạy trốn." Mộc Tiểu Hoa quả thực muốn khóc.

"Các người cứ nắm chặt như vậy, nương tử sẽ không thoải mái." Vũ rút cuộc nói một câu công đạo, Mộc Tiểu Hoa gật đầu, chỉ là gật đến một nửa đột nhiên cứng đờ, à, không đúng: "Nương tử cái gì mà nương tử? Ta không phải nương tử của người. Cũng không phải nương tử của bất luận kẻ nào trong các người. Về sau các người đều không được kêu ta là nương tử."

"Nể vậy phải kêu người là gì?" Vũ hỏi.

"Ta gọi là Mộc Tiểu Hoa, về sau các người kêu ta Tiểu Hoa là được." Mộc Tiểu Hoa nói xong nhìn về phía Thế, nghiêm túc nói: "Còn người, phải gọi ta là tỷ tỷ."

Thế trừng mắt thật to, liên tục gật đầu, bộ dáng kia thật là vừa ngoan ngoãn lại đáng yêu, Mộc Tiểu Hoa vừa lòng gật đầu, ánh mắt đảo qua mặt ba người kia: "Còn các người? Nhớ kỹ chưa?"

"Nhưng....." Xán cùng Liệt mang về mặt tràn đầy không tình nguyện còn nghĩ muốn phản bác, Mộc Tiểu Hoa bày ra gương mặt nghiêm túc, bổ sung: "Ai dám gọi bậy, ta sẽ không bao giờ nữa để ý đến hắn."

Rốt cuộc, ba người đều không tình nguyện gật đầu. Nhìn đến ba người trên mặt vô hạn mát mẻ, Mộc Tiểu Hoa nhìn không được nói: "Không cần gấp, nướng từ rồi sẽ có." Thân là nữ nhân, nàng cũng không hiểu được nam nhân tìm không được nướng từ sẽ ưu thương, chỉ có thể tùy tiện an ủi một câu như vậy, nhưng rõ ràng không có hiệu quả gì cả, Mộc Tiểu Hoa chỉ có nói sang chuyện khác, người người, nghi hoặc nói: "Mùi gì vậy?"

"A! Ta đang làm cơm trưa." Vũ bùng tình, xoay người hướng trong động đi vào.

Cơm trưa? Lòi còn chưa dứt, vừa nói liền thật đói bụng, bụng Mộc Tiểu Hoa còn vô cùng hợp với tình hình "Thăm thì" kêu vài tiếng.

Liệt nghe xong cười nói: "Nướng..... Tiểu Hoa, người có phải đói bụng hay không, đi, chúng ta đi ăn cơm." Nói xong Liệt liền lôi kéo Mộc Tiểu Hoa đi vào trong động, nhưng Mộc Tiểu Hoa vừa đi được hai bước đã bị Xán kéo trở về: "Chúng ta về nhà, ta làm cho người ăn."

Về cái gì mà về nhà? Có cơm cợ*(*ăn cơm miễn phí), là cho không, không cần phải trả tiền vì sao không ăn? Lại nói, nàng còn chưa có nhìn thấy ba lô của nàng đâu? Mộc Tiểu Hoa nghĩ như thế, nói: "Các người còn chưa có nhóm lửa, nếu phải ăn, trở về còn phải đợi bao lâu đây? Ta rất đói bụng, đi thôi, cùng nhau đi vào thôi!"

Mộc Tiểu Hoa thật sự là rất đói bụng, cũng không biết bản thân đã hôn mê bao lâu, đói bụng như thế này tựa rằng dù nhiều ngày chưa ăn cũng không đến mức đó, trên người cũng không có gì đau đớn, nàng xuyên đến đây thể nhưng không có bị thương cũng là kỳ tích.

Xán lôi kéo nàng không động đậy, Mộc Tiểu Hoa nhìn về phía Liệt hỏi: "Xán cùng Thế cũng có thể vào chứ?"

Liệt liếc mắt nhìn Xán cùng Thế một cái, gật đầu: "Có thể."

Mộc Tiểu Hoa lôi kéo tay Xán: "Liệt đều nói là có thể, đi thôi." Lại nhìn Thế phía sau Xán, lộ ra nét mặt như tỷ tỷ ôn nhu, mỉm cười: "Thế, cùng nhau vào nha!"

Thế hoàn toàn bị nụ cười của Mộc Tiểu Hoa hạ gục trong nháy mắt, ngây ngốc nhìn nàng, nhìn về mặt say đắm của đệ đệ, Mộc Tiểu Hoa ít nhiều có điểm đắc ý, nàng đối với dung mạo của mình vẫn tương đối tự tin, cái gì diện mạo quái dị? Quả thực nói hươu nói vượn.

Nếu phải chọn khuyết điểm trên người nàng thật thì chính là lùn một chút, thịt trên người cũng nhiều hơn một chút, chỉ có như thế thôi. Không đúng, còn có một cái, đối lập cùng người nơi này thì chính là làn da nàng quá trắng.

Mộc Tiểu Hoa vẫn luôn cảm thấy da mình đen, đều là do khi còn nhỏ phơi nắng, trăm triệu không nghĩ tới có một ngày da nàng thế nhưng có thể bị hình dung quá mức là "quái dị", dù vậy, khác biệt về điều này cũng không mang đến thương cảm gì với nàng cả! Oa ca ca...(^▽^)

☐Diendanlequydon☐

☐☐Edit+Beta: Thiên Sa☐☐

☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Mộc Tiểu Hoa mang theo con sâu tham ăn trong bụng, chờ mong đi vào nhà Liệt, nhưng mà, hiện thực thật sự không thể nào tốt đẹp. Vũ chuẩn bị cơm trưa chính là thịt nướng, nhưng mà thịt này..... Trước không nói bề ngoài như thế nào, người đói bụng liền không cần đề ý hình thức bên ngoài. Nhưng mà Mộc Tiểu Hoa một ngụm cắn đi xuống thật sự nhìn không được phun ra, dẫn tới sắc mặt bình tĩnh của bốn người nhìn nàng.

Mộc Tiểu Hoa chịu đựng mùi lạ trong miệng, hung hăng nuốt nước miếng xuống, xấu hổ cười cười, nói: "Các người không cảm thấy thịt này có chút biến chất sao?"

"Nếu không phải hoàn toàn hư hỏng thì có thể ăn." Liệt nghiêm trang nhìn Mộc Tiểu Hoa nói, những người khác cũng gật đầu.

Xán nói: "không còn cách nào cả, hiện tại thời tiết nóng, nếu thịt nhiều để qua hai ngày mùi vị liền trở thành như vậy."

"Ân." Nói đến điểm này Vũ cũng buồn rầu: "Có đôi khi giết được nhiều con mèo, ăn không hết đều bị hư hỏng."

"Có thể đem thịt xử lý một chút rồi phơi dự trữ mà? Cũng có thể dùng cái bình để ướp muối."

"Phơi lên? Thịt phơi lên còn có thể ăn sao? Ăn ngon sao?" Liệt vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

"Là thịt khô, đương nhiên có thể ăn." Vừa nói đến ăn Mộc Tiểu Hoa liền hưng phấn: "Không chỉ có thể ăn còn ăn rất ngon."

"Thật sự?" Liệt có chút chờ mong lại có chút không dám tin tưởng hỏi lại.

Mộc Tiểu Hoa khẳng định gật đầu: "Đương nhiên là thật sự, ta lừa người làm gì?"

"Vậy, người nói dùng cái bình ướp muối là ướp như thế nào? Cái bình là cái gì?" Xán cũng nhin không được tò mò hỏi.

"Cái bình à~" Mộc Tiểu Hoa quét mắt nhìn sơn động một vòng, phát hiện dưới góc tường có một cái chậu không lớn lắm, còn có nắp đậy: "Cũng tương tự như cái kia, nhưng cũng khác nhau rất lớn, ai nha! Chỉ bằng vài câu thì ta cũng không thể nói rõ. Không tính ướp muối trong cái bình, trừ bỏ phơi thịt khô thành từng khối nhỏ, còn có thể đem các khối thịt lớn phơi hoặc hun thành thịt khô, như vậy có thể dự trữ nhiều thức ăn trong thời gian dài."

"Vậy cụ thể là làm như thế nào?" Vũ hỏi.

Mộc Tiểu Hoa tự tin cười, ra vẻ thần bí nói: "Đến lúc đó các người xem ta làm thì sẽ biết."

"Có thể để được đến bao lâu?" Vũ lại hỏi.

"Thời tiết như bây giờ, thịt khô phơi thật tốt để được một hai tháng là không thành vấn đề, thịt khô bình thường thì có thể đến nửa tháng một tháng cũng không thành vấn đề."

"Có thể để lâu như vậy?" Bốn người đều là vẻ mặt hưng phấn cùng không thể tưởng tượng. Nói như vậy bọn họ sẽ không bao giờ lo lắng vì có quá nhiều thịt ăn không hết sẽ lãng phí mà lo lắng, cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trường hợp khi sẵn không được hoặc sẵn được ít con mồi mà lo lắng.

Mộc Tiểu Hoa rói rắm, lo lắng nhìn thịt muốn biến chất, hơn nữa tay nghề nướng thịt kia thật sự chẳng ra gì, cơm trưa như vậy Mộc Tiểu Hoa thật sự không thể tiếp tục ăn.

"Ta nấu hạt kê cho người ăn vậy." Vũ đề nghị. Cây kê là lương thực chủ yếu của bộ lạc, trừ cây kê ra còn có đậu phụ cùng đậu cove, bắt quá bởi vì sản lượng quá thấp, ngày thường đều đến khi bộ lạc tụ tập mới ăn.

"Không cần phiền toái!" Mộc Tiểu Hoa gọi Vũ đã đứng lên: "Đem ba lô đưa cho ta, bên trong có ăn."

"Nga." Vũ lên tiếng đi đến mép giường, từ bên trong giường da thú đem ba lô của Mộc Tiểu Hoa lại đây. Bởi vì là đi khảo cổ xa xôi trong núi, còn muốn ở lại trên núi hai đêm. Mộc Tiểu Hoa cầm theo ba lô cỡ siêu lớn lên núi nên trong ba lô có rất nhiều đồ vật.

Từ bên trong lấy ra hai bao mì ăn liền, lại lấy ra một cuộn mì sợi, Mộc Tiểu Hoa nói: "Có cái chậu nào lớn hơn nữa không? Nấu nước sôi, chúng ta nấu mì ăn."

"Chúng ta chỉ có một cái chậu này nấu đồ vật." Vũ ngưng ngừng nói. Mộc Tiểu Hoa dò hỏi nhìn về phía Xán, Xán lắc đầu: "Nhà của chúng ta cũng chỉ có một cái chậu như vậy."

"Đi lấy đến đây đi! Tách ra nấu phiền phức lắm, nấu hai cái cùng nhau mới đủ chúng ta ăn."

Xán nghe lời trở về lấy chậu, Liệt tích cực đi lấy nước lên nấu, Vũ cùng Thế tò mò nhìn Mộc Tiểu Hoa, Vũ nhin không được hỏi: "Tiểu hoa đây đều là thứ gì nha?"

"Đồ vật ăn rất ngon." Mộc Tiểu Hoa chớp chớp mắt hướng Vũ cười.

Vũ sùng sốt nhìn Mộc Tiểu Hoa, hơi ngưng ngừng cười cười.

Xán thực mau trở lại đem nước nấu sôi lên, trong lúc chờ đợi nước sôi, Mộc Tiểu Hoa trịnh trọng nói: "Mấy thứ này ngàn vạn lần không thể để bất luận người khác biết, biết không?"

"Được, được." Bốn người vội gật đầu: "Tuyệt đối không cho những người khác biết."

"Nhất định phải nhớ kỹ đó!" Mộc Tiểu Hoa lại lần nữa dặn dò.

"Yên tâm đi nướng... Tiểu Hoa, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra bên ngoài." Liệt cực kỳ trịnh trọng cam đoan, những người khác cũng theo Liệt nghiêm túc gật đầu.

Mộc Tiểu Hoa gật gật đầu, tất cả đồ vật trong ba lô nàng đều không thuộc về thế giới này, bị người khác mơ ước liền không tốt, đồ vật này ở thế giới của nàng tùy tiện là có thể mua được, còn với hiện tại mà nói chính là báu vật vô giá a báu vật vô giá!

Nước nấu được một lúc, Mộc Tiểu Hoa mở mì ăn liền ra đem gói gia vị bỏ vào chậu, mùi hương nồng đậm lập tức lan tỏa xông vào mũi, dẫn tới bốn người Vũ trợn mắt kinh ngạc cảm thán liên tục: "Thơm quá a!"

"Thật sự thơm quá a!"

"Thơm đúng không?" Mộc Tiểu Hoa đắc ý cười, dùng chiếc đũa khuấy nước canh, đây chính là mì bò kho nàng thích ăn nhất, đáng tiếc là về sau sẽ không được ăn nữa.

Đem nước canh khuấy đều, đem mì sợi bỏ vào chậu trước, khuấy đều xong, thời điểm mì sợi chín tới một nửa lại bỏ mì ăn liền lên lớp trên mì sợi, lại nấu đến khi không sai biệt lắm Mộc Tiểu Hoa từ trong ba lô lấy ra khúc thịt ngỗng cùng dao gọt hoa quả, dùng dao gọt hoa quả đem thịt ngỗng cắt thành

miếng bỏ lên mặt trên mì, quấy vài cái, đưa nồi ra: "Được rồi, đợi nấu trong lửa lớn thêm một chút liền bỏ xuống, đừng đem canh nấu quá lâu."

Xem đến trọn mắt há hốc miệng mồm, Liệt cùng Xán liền tiếp nuốt nước miếng, nghe lời Mộc Tiểu Hoa vội đem chậu nấu trong lửa lớn được một lúc liền nhấc xuống.

Mộc Tiểu Hoa dùng tốc độ nhanh nhất múc đầy năm chén, lại từ trong ba lo lấy ra hai cái trứng luộc cắt ra chia đều, vừa lòng vỗ tay một cái: "Được rồi, mọi người đều cùng nhau ăn đi!"

Chính là bốn người hai mặt nhìn nhau ai cũng không có động thủ, Mộc Tiểu Hoa đành phải bụng từng chén đưa đến trên tay bọn họ: "Đều nhanh ăn đi, mì nở trương ra thì không thể ăn."

"Thơm quá, đều không nở ăn." Liệt bụng chén hít sâu một hơi, vẻ mặt say mê.

"Bởi vì thơm nên mới cần ăn nhanh lên đó!" Mộc Tiểu Hoa buồn cười nói, "Đều ăn nhanh đi!" Mộc Tiểu Hoa nói xong trực tiếp ăn đầu tiên, mì sợi thơm ngào ngạt vào miệng, Mộc Tiểu Hoa nhìn không được thờ dài một tiếng, không có gì so với lúc đang đói được ăn đồ ăn nóng hằm hấp thơm ngào ngạt, chỉ như vậy cũng làm cho người ta vui vẻ thỏa mãn, tuy rằng chỉ là mì sợi bình thường, nhưng sau khi gặp phải kích thích từ thịt biến chất cùng thịt nướng cầu thả. Ở hoàn cảnh nơi này có thể ăn được một chén như vậy đã là xa xỉ rồi.

Nhìn Mộc Tiểu Hoa ăn đến ngon lành, Xán cũng vội vàng bắt đầu ăn, ngay sau đó nhỏ trở lại một hơi, bởi vì bị nóng đến bỏng rồi. Mộc Tiểu Hoa nhìn về phía hán nhắc nhở: "Coi chừng bỏng!" Lại nhìn về phía những người khác: "Mọi người cẩn thận bỏng!" Cuối cùng duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt Thế: "Thế, cẩn thận bị bỏng nhé." Thế nhìn về phía đôi mắt Mộc Tiểu Hoa sáng lấp lánh, ngượng ngừng cười, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Mọi người ăn mì sợi vào miệng đều là vẻ mặt ăn ngon, chỉ có vẻ mặt Liệt là xấu hổ một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ ăn của hán.

Nhìn mọi người thích ăn Mộc Tiểu Hoa cũng thực vui vẻ. Ở tại thế giới mới, bữa cơm ngon lành kết thúc trong vui sướng, hai chậu to, năm người liền mang canh ăn đến sạch sẽ, sau khi ăn xong bốn người Vũ đều là vẻ mặt no nê, trong miệng vẫn còn dư vị lưu lại cùng chưa đã thêm.

Ăn no nên làm chính sự, sau khi cơm trưa kết thúc lại nghỉ ngơi thêm một chút, bốn người Vũ mang theo Mộc Tiểu Hoa ra cửa, Mộc Tiểu Hoa chuẩn bị đi tìm rom cô có thể làm giày, mặc kệ thế nào, trước vẫn nên chuẩn bị tốt nguyên vật liệu là cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tìm cỏ

Edit+Beta: Thiên Sa.

Ở nhà Liệt ăn xong cơm trưa, ước chừng buổi chiều liền cùng nhau ra cửa, Mộc Tiểu Hoa mang ba lô lên cùng Xán, Thế trở về nhà. Nghỉ ngơi một chút liền chuẩn bị ra ngoài, bên ngoài mặt trời rất lớn, Mộc Tiểu Hoa rửa mặt, bôi kem chống nắng. Bởi vì cùng đoàn đi khảo cổ vào lúc nghỉ hè, mang theo kem chống nắng là rất cần thiết.

Thế ở một bên vẽ mặt hiểm lạ, Mộc Tiểu Hoa bôi kem chống nắng lên người xong, lại bóp chút ra lòng bàn tay, bôi lên mặt một chút kem, Thế hoảng sợ, trừng lớn mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa.

Mộc Tiểu Hoa cười, đưa cho hán tờ hướng dẫn kem chống nắng, nói: "Cái này là chống nắng, bôi lên sẽ không bị ánh nắng mặt trời làm cho bị thương, thơm hay không?"

Thế ngạc nhiên gật đầu, ngượng ngừng cười: "Thơm." Thanh âm mềm mềm mại mại rất êm tai.

Mộc Tiểu Hoa bôi lên mặt hán xong lại bôi lên trên người hán, Thế lắc mình trốn, dùng giọng nói mềm mại cự tuyệt: "Không cần, tỷ tỷ!"

"Sao lại không cần?" Mộc Tiểu Hoa giải thích hướng dẫn, nói: "Không có quần áo che đầy đều phải bôi lên da."

"Không cần, bôi để nhiều như vậy rất phí, tỷ tỷ giữ lại cho mình dùng đi." Mộc Tiểu Hoa ngừng lại, trong lòng âm áp, nhìn không được ôm ôm tiểu nam hài đáng yêu: "Thế thật âm áp."

Xán đi ra ngoài đổ nước trở về thấy một màn như vậy, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ. Thế thật hạnh phúc, hán nhìn ra được Tiểu Hoa thích Thế nhất.

Cuối cùng Mộc Tiểu Hoa vẫn bôi kem chống nắng lên toàn thân Thế, sau đó hỏi Xán muốn bôi hay không, Xán liền tục xoa tay nói: "Chúng ta đều phơi nắng thành thói quen, không cần thiết phải bôi, người giữ lại cho bản thân dùng đi." Bọn họ đều biết, mấy thứ này dùng một chút liền ít đi một chút, dùng xong liền không có nữa.

Nghe Xán nói cũng có đạo lý, Mộc Tiểu Hoa cũng không kiên trì bôi lên người hán, chuẩn bị xong tốt ba người liền ra cửa, đi lên kêu Vũ cùng Liệt, năm

người bắt đầu hành trình đi tìm cô.

Từ nơi cư trú trên núi đi xuống, một con đường nhỏ uốn lượn kéo dài hai bên trái phải ven sông, sông lớn rộng ước chừng năm sáu mét, nước sông trong suốt thoát nhìn cũng không sâu lắm. Một đám tiểu hài tử ở trong sông vui sướng chơi đùa, nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa đều kỳ lạ nhìn nàng.

"Hi!" Mộc Tiểu Hoa thân thiện cùng nhóm tiểu hài tử phát tay chào hỏi, nhóm tiểu gia hỏa sững sốt nhìn Mộc Tiểu Hoa nhiệt tình cười đến mức ngượng ngừng lặn xuống trong nước.

Mộc Tiểu Hoa nhìn không được buồn cười, hướng bốn phía nhìn xem: "Bốn phía đều là núi, chúng ta phải đi đâu đây?"

"Tiểu Hoa muốn tìm loại cỏ nào vậy?" Vũ hỏi.

Mộc Tiểu Hoa nghĩ nghĩ nói: "Loại cỏ dài một chút, mềm một chút, có độ dai tốt một chút."

"Ta biết có một loại cỏ phù hợp yêu cầu của ngươi." Mộc Tiểu Hoa vừa nói xong Liệt liền tích cực nói.

"Sao? Ở nơi nào?" Ánh mắt Mộc Tiểu Hoa sáng lên, có mục tiêu liền tốt rồi.

"Ồ hướng đối diện trong rừng cây chúng ta vẫn hay đi có một cái hồ, bên bờ hồ có rất nhiều cỏ dài, rất dài lại mềm còn thật dai."

"A, đúng vậy!" Xán liền tục gật đầu: "Đúng đúng, ta nhớ ra rồi, cỏ cạnh hồ kia xác thật là như vậy."

"Vậy tốt rồi." Mộc Tiểu Hoa vỗ tay một cái: "Chúng ta xuất phát!"

□□Diendanlequydon□

□□Edit+Beta: Thiên Sa□

□□□□□

Đoàn người hướng chiếc cầu thông sang bên bờ đối diện đi đến, đó là một cái cầu độc mộc*(*cầu chỉ có duy nhất một cây gỗ tròn bắc qua sông. Tựa như cầu khỉ ở VN mình ấy). Đứng trước cầu, Mộc Tiểu Hoa nhìn không được cảm thán: "Cầu độc mộc thật đúng là cầu độc mộc a, tròn vo như vậy thì đi như thế nào đây? Vì sao không đem mặt trên cầu san bằng lại?"

"Rất dễ đi!" Liệt nhảy lên trên cầu, nhẹ nhàng tự nhiên đi tới tới lui lui. Mộc Tiểu Hoa nhìn bọn họ đi chân trần lại nhìn chân mình đang mang giày. Loại đế giày này dễ dàng leo núi nhưng lại không thể không chề đi trên cầu độc mộc dáng tròn này.

Mộc Tiểu Hoa thử đứng trên cầu, đầu má!(*Nguyên tác từ bản convert, không phải Sa edit nói tục nha) Căn bản đứng không vững chứ đừng nói là đi được. Bình thường đi qua một cái cầu đơn giản như vậy, đến đây liền biến thành khó khăn, ngươi nghĩ thử xem? Mộc Tiểu Hoa hết lời gì để nói.

"Chúng ta nắm tay ngươi đi qua." Xán đề nghị.

"Được, đi thôi!" Mộc Tiểu Hoa gật đầu nắm tay Liệt cùng Xán, một trước một sau chậm rãi qua cầu, không phải là đi mà phải là dịch mới đúng, nhiều lần Liệt nghĩ đẩy nhanh tốc độ hơn đều bị Mộc Tiểu Hoa dùng sức giữ chặt lại, ba người thiếu chút nữa bởi vì Mộc Tiểu Hoa mất cân bằng mà rớt xuống sông, bất quá chỉ có năm sáu mét cầu mà cảm giác như vượt qua 50, 60 mét.

Xuống cầu, Mộc Tiểu Hoa hưng hăng thở ra một hơi, quay đầu lại liếc mắt nhìn cầu độc mộc, lòng nàng vẫn còn sợ hãi không thôi, không khỏi lo lắng nói: "Hiện tại trời nắng còn tốt, ngày mưa, không phải sẽ rất trơn trượt sao? Vậy làm sao qua cầu đây?" Trời mưa làm sao mà qua cầu độc mộc tròn vo này, Mộc Tiểu Hoa vừa đưa ra nghi hoặc như vậy, còn muốn khi trở về nàng phải trải nghiệm một phen thật tốt.

Đi qua cầu là một cánh đồng ruộng lớn, đất đai xanh mướt một mảnh, theo Xán giới thiệu đây là cây kê.

"Ruộng của tất cả mọi người đều ở chỗ này, của chúng ta là một khối kia, nhóm Liệt là khối bên cạnh." Xán chỉ vào hai khối tiểu điền phía bên phải san sát nhau nói.

"Tất cả đều ở đây?" Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc, dựa vào diện tích ruộng đất nơi này chia làm rất nhiều khối, nhưng chính thể diện tích này cũng không phải rất lớn, Sơn Trà bộ lạc có một trăm linh năm người, nếu ruộng sở hữu đều tại đây thì diện tích ruộng cũng quá nhỏ rồi.

"Ruộng này ấn theo số người mà phân phối sao?" Mộc Tiểu Hoa hỏi.

"Đúng vậy." Xán gật đầu.

"Ruộng nhà mình trồng, tất cả thu hoạch ra đều là của mình?"

"Ruộng nhà mình trồng, khi thu hoạch thì phải nộp lên một vại cho Lão Mỗ." Lão Mỗ sao! Mộc Tiểu Hoa chậm rãi gật đầu, chính là lão bà bà muốn thiêu nàng đúng không? Ngắm lại liền nổi con tức giận.

"Lão Mỗ" là người lãnh đạo tối cao trong bộ lạc, là thân phận duy nhất có quyền uy trong bộ lạc, Sơn Trà bộ lạc từ trước đến nay người lãnh đạo tối cao

đều là phụ nữ, gọi chung là Lão Mỗ.

Đương nhiên người lãnh đạo tối cao của bộ lạc xưng hô cũng phải bắt đồng. Phụ cận Mạc Á rừng rậm có mười bộ lạc, trừ bỏ Sơn Trà bộ lạc còn lại chín, nơi này đa phần tồn tại theo hình thức mẫu tộc, người lãnh đạo tối cao xưng là Tộc trưởng. Còn những bộ lạc không theo hình thức mẫu tộc, họ lấy nam nhân làm người lãnh đạo tối cao xưng là Tù trưởng.

Nhân lúc giữa trưa, đồng ruộng không có người làm việc, năm người xuyên qua đồng ruộng tiến vào một rừng cây, hướng bên trong mà đi. Càng đi cây cối bên đường càng lúc càng cao, rậm rạp hơn. Ngược lại bụi gai càng ngày càng ít đi, dưới gốc cây, cỏ xanh dài mọc đầy hoa dại không biết tên. Thanh đằng*(*dây leo) quấn quanh thân cây hướng lên phía trên mà sinh trưởng, chính là cảnh tượng một mảnh bùng bùng sức sống. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây từng tia sáng chiếu loang lổ xuống đất, đẹp như tranh vẽ.

Nhiều người cùng đi, trong rừng có một con đường nhỏ đi ra, năm người vừa đi vừa tán gẫu, Mộc Tiểu Hoa thưởng thức cảnh đẹp bên đường khó gặp được, nàng cũng từng thường xuyên đi khảo cổ trong núi, nhưng cảnh sắc núi rừng kia cũng không tính là đẹp mắt đáng để thưởng thức như hiện tại.

Đi đại khái hơn hai giờ, bọn họ mới đi đến cái hồ mà Liệt nói, xa xa nhìn thấy bên hồ cỏ tươi xanh mượt, Mộc Tiểu Hoa kinh hi nói: "Này không phải cảnh lá hương bồ sao?"

Bện giày rom tài liệu cần dùng nhiều nhất chính là hai loại: Rom rạ cùng cảnh lá hương bồ, nơi này không có rom rạ lại có nhiều cảnh lá hương bồ như vậy. Mộc Tiểu Hoa thực vui vẻ, chỉ một lần đi tìm liền thấy thứ nàng muốn khiến nàng càng thêm sung sướng.

"Thứ này thật là thứ mà ngươi muốn tìm?" Liệt kinh hi hỏi.

"Đúng vậy!" Mộc Tiểu Hoa cười gật đầu, bước chân nhanh hơn đi qua. Tìm được nguyên vật liệu rồi, tâm Mộc Tiểu Hoa buông xuống hơn phân nửa.

Liệt, Xán cùng Vũ bắt đầu cắt cỏ, dao cắt là cục đá mài giữa thành đao. Đây là đao đá của xã hội nguyên thủy, Mộc Tiểu Hoa cảm thán, đây là đồ dùng nguyên thủy rất có giá trị trong ngành khảo cổ nha. Nhưng ngẫm nghĩ lại với tình cảnh sinh sống cùng với xã hội nguyên thủy mà nói những thứ này còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

"Ai!" Mộc Tiểu Hoa thở dài lắc đầu, nhìn trong chốc lát bắt đầu ở đi đến bên hồ, nhìn trong hồ có rất nhiều cá, to dài cũng phải tám tấc*(*1tấc = 10cm), thâm ảo tưởng cá dưới kia đều biến thành cá nướng, nàng nhịn không được hưng phấn nói: "Các huynh đệ, tối nay chúng ta ăn cá đi!"

Đang cắt cỏ ở bên kia, nghe đến lời Mộc Tiểu Hoa nói ba người hai mặt nhìn nhau, Vũ nói: "Cá trong hồ rất khó bắt, hơn nữa nước rất sâu, mấy năm trước có mấy người đi xuống bắt cá bị ngập nước chết đuối, Lão Mỗ hạ lệnh không cho bắt luận kẻ nào xuống hồ bắt cá."

Nghe nói trong hồ có nhiều người chết đuối, Mộc Tiểu Hoa liền nhịn không được đánh rùng mình, bắt quá đối với đồ tham ăn như nàng mà nói, tuyệt đối không thể từ bỏ cái ăn: "Chúng ta không cần đi xuống bắt, dùng cần câu đi!"

"Cần câu? Cần câu là gì?" Ba người vẻ mặt ngạc nhiên.

Vậy mà không biết cần câu? Được rồi, Mộc Tiểu Hoa nói: "Cái này phải trở về chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, cỏ cắt nhiều rồi, cũng không sai biệt lắm." Hướng chung quanh nhìn một vòng, hỏi: "Thế đâu?"

"A!" Mộc Tiểu Hoa vừa mới hỏi xong, từ trong bụi cỏ bên kia hồ liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Thế.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trúng. Rơi xuống hồ

Edit+Beta: Thiên Sa

Nghe được tiếng kêu sợ hãi của Thế mọi người sợ tới mức tim "Lộp bộp" nhảy dựng, chạy nhanh đi qua. Mộc Tiểu Hoa bởi vì ở khoảng cách gần đó nên chạy đến trước, chỉ thấy Thế ngồi bên bờ hồ gấp gáp thở dốc, vẻ mặt còn đang sợ hãi.

"Thế làm sao vậy?" Mộc Tiểu Hoa đi nhanh đến bên cạnh, đem hân nâng đứng lên.

"Thế, ngươi không sao chứ?" Xán nhanh chóng xông tới, lôi kéo Thế xem xét nhìn trên dưới, trái phải: "Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?" Bởi vì gấp gáp, giọng nói Xán có chút cao, Thế sợ tới mức run rẩy cuối đầu, sợ hãi nhìn hân.

"Ngươi đừng lớn tiếng như vậy, dọa đến Thế." Vũ vỗ xuống cánh tay Xán, nhìn về phía Thế ôn nhu nói: "Thế đừng sợ! Nói cho ca ca biết, đã phát sinh chuyện gì?" Thế sợ hãi liếc mắt nhìn Vũ một cái, lại liếc mắt nhìn Xán một cái xong cúi đầu, không nói chuyện.

Mộc Tiểu Hoa ôm chặt lấy Thế vỗ nhẹ trấn an, ôn hòa hỏi: "Thế không có bị thương chứ? Vừa rồi sao vậy? Nói cùng tỷ tỷ được không?"

Thế sợ hãi liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, cắn môi hơi do dự lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ta không có việc gì." Lại sợ hãi liếc mắt nhìn Xán một cái, cúi đầu lẩm bẩm: "Ta nhìn thấy trong bụi cỏ có trứng vịt hoang nghĩ muốn lấy về đưa cho tỷ tỷ ăn, lúc đi qua chân trượt xuống, trứng rơi vào trong hồ."

Mộc Tiểu Hoa sững sốt sau đó lại cảm động cùng đau lòng, đem Thế sắp khóc ôm vào trong lòng: "Tâm ý của người tỷ tỷ đã biết, cảm ơn người! Nhưng về sau ngàn vạn lần không thể vì tỷ tỷ mà bước vào nguy hiểm, tất cả mọi người đều sẽ lo lắng."

Thế hít hít mũi vài cái, ngoan ngoãn gật gật đầu, Mộc Tiểu Hoa buông hân ra sùng nịch xoa xoa đầu hân, nhẹ nhàng hỏi: "Ổ trứng vịt hoang ở đâu vậy?"

"Ở nơi đó!" Thế duỗi một ngón tay chỉ đến bụi cỏ cách bờ hồ khoảng chừng một thước, bên trong có một ổ trứng còn có tám trứng vịt hoang.

"Tốt!" Mộc Tiểu Hoa xán ống tay áo lên, nói: "Hiện tại đổi thành tỷ tỷ lấy cho Thế nhé!"

Nghe vậy, Thế vội bắt lấy tay Mộc Tiểu Hoa, nồn nóng đến mức liên tục lắc đầu: "Tỷ tỷ không thể đi lấy, quá xa!"

"Không có việc gì, nhìn ta này!" Mộc Tiểu Hoa tự tin tràn đầy: "Xán người tới kéo ta." Nguyên bản ba người Vũ đang muốn tiến lên ngăn cản Mộc Tiểu Hoa, nhưng nghe xong lời nàng nói cũng không nói thêm gì nữa.

Mộc Tiểu Hoa cùng Xán phối hợp cầm nắm cái trứng vịt hoang, vừa lòng vỗ tay: "Tốt rồi, chúng ta đi trở về!"

"Không lấy hết sao?" Liệt nhìn trong ổ dư lại ba cái trứng vịt hỏi: "Vì sao không lấy hết?"

"Không cần." Mộc Tiểu Hoa lắc đầu giải thích: "Có câu nói, trứng không lấy hết, lần sau còn có để lấy. Ý tứ chính là khi lấy trứng vịt, trứng gà không thể một lần lấy hết, lần sau còn có thể ở nơi này lấy được trứng. Không lấy hết, chúng nó vẫn sẽ ở nơi này đẻ trứng, ngược lại, nếu lấy hết, chúng nó sẽ đổi nơi khác để đẻ trứng."

"Thì ra là như vậy à?" Tất cả mọi người là về mặt thụ giáo*(*được dạy bảo).

"Khó trách lúc trước ta ở trên núi phát hiện một ổ gà rừng bên trong còn có trứng gà, ta liền lấy hết trứng nghĩ lần sau lại có trứng, lúc muốn đi lấy nhưng lại không có." Xán mang theo vẻ mặt "Thì ra là như vậy" nói.

"Cảm thấy đúng chứ?" Mộc Tiểu Hoa vui vẻ đắc ý cười: "Cho nên, về sau đừng tới ổ trứng gà rừng, vịt hoang linh tinh, nhất định không thể đem trứng lấy hết, ít nhất phải để lại một cái."

□Diendanlequydon□

Đoàn người tìm được cỏ đúng yêu cầu, còn ngoài ý muốn thu hoạch được trứng vịt hoang, cả đám người vui sướng dẹp đường hồi phủ. Nhưng mà, bởi vì thịt trong nhà đều biến chất, suy xét đến bữa tối, hai vị ca ca là Xán cùng Vũ quyết định lên núi săn thú, Mộc Tiểu Hoa cùng Liệt, Thế về nhà trước.

"Săn thú phải cẩn thận đó! Chỉ có hai người các người nên đừng đi sâu vào trong núi." Mộc Tiểu Hoa dặn dò.

Rừng rậm giữa xã hội nguyên thủy cùng hiện đại rất bất đồng, bên trong mảnh thú gì cũng đều có, bởi vì thường xuyên săn thú, con mồi sẽ trốn càng sâu vào rừng núi. Con mồi ở rừng rậm phụ cận bộ lạc cũng không nhiều, bộ lạc săn thú đều là mười mấy người cùng nhau tiến sâu vào rừng rậm.

"Uh, đã biết." Vũ gật đầu.

Xán cười nói: "Chờ chúng ta thắng lợi trở về đi!"

"Được! Có lên!" Mộc Tiểu Hoa giơ lên cánh tay nắm thành quả đầm.

"Có lên nghĩa là gì?" Tất cả mọi người kỳ quái nhìn Mộc Tiểu Hoa.

"....." Mộc Tiểu Hoa ngây người cam chịu giải thích: "'Có lên' nghĩa là đang khuyến khích đối phương đó."

"Nga~" Mọi người lại là về mặt thụ giáo.

Hai bên chia ra, một tổ vào núi một tổ về nhà. Đầu nói tháng sáu tâm tình bầu trời cứ như trẻ con, thay đổi thất thường, một khắc trước vẫn là mặt trời lên cao, ngay sau đó chính là mưa to tầm tã.

Mộc Tiểu Hoa vừa đến tân thế giới đều thật sự trải nghiệm một phen. Lúc trở về cũng đã đi được một phần ba quãng đường cũ trước đó. Nguyên bản trời xanh tóe về mây trắng nhanh chóng bị mây đen xâm chiếm, rất nhanh mưa lớn liền rơi xuống, mưa rơi ngày một nhanh, càng lúc càng lớn.

Đường nhỏ hai bên đều là rừng cây bằng phẳng, căn bản không có nơi trú mưa, Mộc Tiểu Hoa và Thế chỉ có dừng lại bên cạnh chờ Vũ đi trước sau đó nhanh chóng theo sau. Nhưng dường như bước chân bọn họ đối nghịch nhau, vốn dĩ Vũ lúc nào cũng đi nhanh hơn nhưng lần này lại khác, Mộc Tiểu Hoa đã đi đến cầu độc mộc mà Vũ vẫn còn ở phía sau, Vũ cách Thế cũng chỉ có một đoạn nhỏ.

Mộc Tiểu Hoa vội trán nhìn cầu độc mộc bóng loáng, không khỏi nhớ tới nghi vấn lúc đầu nàng nghĩ ra, trời mưa làm sao mà cầu đây?

"Tiểu Hoa, đến đây, ta nắm tay ngươi đi qua." Liệt hướng Mộc Tiểu Hoa vron tay. Mộc Tiểu Hoa lắc đầu, "Không được, không được, lúc đầu tới đây có ngươi cùng Xán nắm tay ta còn suýt chút nữa bị rút xuống sông, huống chi là hiện tại trời mưa khiến đường trơn trượt, ngươi nắm tay ta chắc chắn sẽ bị ta kéo xuống sông."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Ngươi đi qua một mình cũng không được mà!" Liệt mang vẻ mặt buồn rầu.

"Ta cũng nắm tay tỷ tỷ." Thế lên tiếng đề nghị.

"Không được." Mộc Tiểu Hoa lắc đầu, đột nhiên linh quang chợt lóe, nói: "Các ngươi hãy đi trước, ta sẽ tự mình qua sau."

"Qua như thế nào?" Liệt cùng Thế nghi hoặc nhìn nàng. Mộc Tiểu Hoa ho nhẹ một tiếng nói: "Đừng hỏi nữa, các ngươi đi nhanh qua đi, tự ta có chừng mực."

Nhưng Liệt cùng Thế chỉ nhìn nàng không nhúc nhích, Mộc Tiểu Hoa thúc giục: "Mau đi qua đi! Thất thần làm gì, đừng lãng phí thời gian nữa, đi nhanh đi."

Liệt cùng Thế lúc này mới xoay người đi lên cầu độc mộc, nhìn hai người lớn nhỏ đều vững vàng đi qua được nửa cầu, Mộc Tiểu Hoa lúc này mới đi lên cầu độc mộc, bắt quả, không phải dùng chân bước lên mà là dùng móng ngồi đi.

Mộc Tiểu Hoa cứ ngồi như vậy rồi dùng tay chống cằm rãi đi lên phía trước, tuy nói tư thế không quá đẹp, nhưng ít nhất có thể an toàn qua sông, nàng nhin không được vì cơ trí của mình mà vỗ tay một cái.

Liệt cùng Thế đi xuống cầu độc mộc, quay đầu lại nhìn phương thức Mộc Tiểu Hoa qua cầu đều không khỏi kinh ngạc. Vì thế, hôm nay bọn họ lại học được một chiêu. Thật là một ngày tràn ngập thu hoạch!

□Edit+Beta: Thiên Sa□

Ba người về đến nhà, bởi vì mặc mưa quần áo dính vào trên người thực không thoải mái, Mộc Tiểu Hoa quyết định tắm rửa một cái, đáng tiếc không có thùng lại không có bồn tắm, vừa hỏi mới biết được, nơi này mọi người khi tắm rửa đều vào trong sông tắm.

"Không nấu nước sao?" Mộc Tiểu Hoa ngạc nhiên hỏi, nữ nhân luôn có mấy ngày không thể đụng vào nước lạnh mà.

"Tắm rửa còn muốn nấu nước? Nấu cái gì?" Liệt càng thêm ngạc nhiên hỏi lại.

Mộc Tiểu Hoa vỗ trán: "Vậy mùa đông các ngươi làm sao tắm?"

"Mùa đông cũng ở trong sông tắm nha!" Liệt vẫn như cũ trả lời đến mức đương nhiên.

"Lạnh như vậy làm sao mà tắm?"

"Sợ lạnh thì không tắm nữa!"

Mộc Tiểu Hoa hắc tuyến, bắt quả, khoảng cách mùa đông còn rất xa, những cái đó đến lúc đó rồi nói sau, trước mắt quan trọng nhất chính là nàng phải tắm rửa như thế nào, chẳng lẽ đi đến sông?

Bây giờ là ban ngày ban mặt, hơn nữa bên ngoài còn có Liệt cùng Thế ở đó. Kết quả là, Mộc Tiểu Hoa không thể tắm rửa, chỉ có thể dùng nước trong vại lau sơ trên người, đem toàn bộ quần áo ẩm ướt thay đổi. Cũng may lần này đi khảo cổ nàng muốn ở lại trên núi hai đêm, lại là mùa hè nóng bức, Mộc Tiểu Hoa liền mang theo một bộ quần áo để tắm rửa.

Nhưng giày thì không có dư, Mộc Tiểu Hoa chỉ có thể cởi giày ướt ra, để chân trần, nhưng thật làm khó cho nàng, đi chân trần chưa được mấy bước liền chịu không nổi.

"Nhanh chóng làm ra giày rom là chuyện rất quan trọng a!"

Đem mọi thứ sắp xếp thật tốt, bao gồm cả việc giặt sạch quần áo. Xong xuôi hết thảy, Mộc Tiểu Hoa ngồi xếp bằng trên giường cảm một phần cỏ nghiên cứu phải bện để giày như thế nào.

Giày rom quan trọng chính là phần bện để giày, bện để giày thật chắc chắn sau đó lấy mấy dây cỏ thắt lại, cột cố định ở phía trên là được. Trong trí nhớ Mộc Tiểu Hoa về cách làm giày rom đã mơ mơ hồ hồ, Mộc Tiểu Hoa vẫn luôn cúi đầu nghiên cứu, cuối cùng thật sự là nghĩ không ra cách thức đã xem qua liền quyết định tự mình sáng tạo vậy, thật sự là hiệu quả cũng không tệ lắm.

Kỳ thật nàng bện rất đơn giản, chính là dùng cỏ bện đan xen trên dưới, khi bện chú ý đến các mắt xích lớn nhỏ cùng chiều dài sao cho thích hợp, sau lại bện thêm hai lớp như trên để đảm bảo độ chắc chắn, như vậy để giày cũng dày lên, tuy nói bề ngoài không đẹp lắm, nhưng chung quy vẫn nhìn ra được là giày rom.

Chiếc giày thứ nhất là Mộc Tiểu Hoa ấn theo kích cỡ chân mình mà bện, bện xong liền thử một chút, không tồi nha.

Đã làm thành công được một chiếc, Mộc Tiểu Hoa hứng thú rất cao, lập tức hăng hái xuống tay bện chiếc thứ hai. Có lẽ quá mức hưng phấn, vui quá

hóa buồn, đang lúc nàng đem cỏ kéo lại đây không cẩn thận bị gai cỏ cắt trúng tay, miệng vết thương không sâu nhưng lại chảy ra không ít máu.

Mộc Tiểu Hoa lập tức lấy ba lô lại tìm nước sát trùng cùng băng dán, những đồ dùng chữa bệnh cơ bản là vật cần thiết khi bọn họ đi khảo cổ sâu trong núi, nghiêm túc tìm kiếm trong balo nên nàng cũng không chú ý tới, máu trên tay chảy xuống chiếc nhẫn nàng đeo ở ngón áp út, chiếc nhẫn cổ xưa rất nhanh hiện lên một đạo hồng quang*(*ánh sáng màu đỏ.)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chuẩn bị bữa tối

Edit+Beta: Thiên Sa

Thời gian Mộc Tiểu Hoa cúi đầu nghiêm túc bện giày rom chậm rãi trôi qua, tạnh mưa thì bầu trời cũng dần dần tối xuống. Cuối cùng cũng bện xong một chiếc giày rom, Mộc Tiểu Hoa mang vào thử đi qua đi lại. Cảm giác cũng không tệ lắm, trái phải xem xét: "Vẫn còn phải cải thiện một chút!"

"Tỷ tỷ, ca ca cùng Vũ ca đã trở lại!" Thế từ bên ngoài sơn động chạy vào vui vẻ nói.

Mộc Tiểu Hoa trong lúc bện chế ra giày rom, Thế cùng Liệt vẫn luôn ở bên cạnh nhìn từ đầu đến cuối, nhưng Mộc Tiểu Hoa cũng không bện được, thử tới thử lui cũng chưa thành công. Nhìn đến ánh mắt hoài nghi, lo lắng của hai người, Mộc Tiểu Hoa liền đem bọn họ đuổi đi ra ngoài.

Đội mưa tạnh nàng bảo hai người bọn họ đi ra ngoài tìm cây trúc nhỏ đem về, chuẩn bị làm thành cần câu, chờ khi bọn họ trở về lại cho bọn họ nhiệm vụ đi làm thùng gỗ.

Bồn ở nơi này là đem đầu gỗ lớn chặt ra với độ dày thích hợp, lại đem lớp gỗ bên trong đầu gỗ đào ra thành trũng ở giữa. Bên ngoài nhà Liệt vừa vặn có một đoạn dài đầu gỗ lớn, Mộc Tiểu Hoa căn cứ vào cái bồn nhà Liệt mà dùng phương thức khác chế tác ra một cái thùng.

Mộc Tiểu Hoa ở trong sơn động khi vội vàng bện giày rom thì Thế cùng Liệt ở bên ngoài vội vàng làm thùng nước, bất quá thùng nước cũng không làm được tốt, rốt cuộc vẫn là công cụ nơi này quá mức lạc hậu: "Xán cùng Vũ đã trở lại sao?" Mộc Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn Thế: "Sẵn được thứ gì không?"

"Có! Là hai con gà rừng còn có hai con thỏ hoang." Thế hưng phấn khoa tay múa chân, sau khi quen thuộc thì Thế cũng dần dần cởi mở hơn.

"Oa! Thật tốt quá." Ánh mắt Mộc Tiểu Hoa sáng lên: "Đi! chúng ta đi ra ngoài nghênh đón bọn họ, đúng rồi! Thế, nhìn xem giày rom của tỷ tỷ như thế nào?" Mộc Tiểu Hoa nâng lên chân phải quơ quơ khoe ra.

"Tỷ tỷ làm thành công?" Thế mặt đầy vui vẻ, hiếm lạ nhìn chăm chăm chân Mộc Tiểu Hoa, không phải, mà là nhìn chăm chăm giày rom trên chân nàng, liên tục gật đầu: "Thực tốt!"

"Tốt đúng không?!" Mộc Tiểu Hoa mang về mặt kiêu ngạo cười, trên đời này không có gì có thể làm khó Mộc Tiểu Hoa thông minh cơ trí như nàng.

"Đúng, rất tốt!" Thế khẳng định gật đầu, đặc biệt cổ động.

Mộc Tiểu Hoa vui vẻ nheo nheo khuôn mặt nhỏ của Thế: "Ăn xong cơm chiều, tỷ tỷ liền làm cho người một đôi."

"Thật tốt!" Thế nhếch miệng cười, ánh mắt lấp lánh ngôi sao nhìn Mộc Tiểu Hoa, làm cho lòng tự trọng của Mộc Tiểu Hoa đạt đến thỏa mãn cực lớn.

Đi ra sơn động, Xán cùng Vũ cũng vừa vặn đi đến trước sân sơn động, nhìn trên tay bọn họ cầm gà rừng cùng thỏ hoang, Mộc Tiểu Hoa nhìn không được tròng lớn mắt kinh ngạc, cảm thán: "Oa! Thật lớn nha!"

Nhìn gà rừng cùng thỏ hoang đều phải ba bốn cân một con, nếu mua ở thị trường nuôi gà trong nhà gà chỉ khoảng một hai cân là cùng. Nói như vậy gà nuôi trong nhà so với gà rừng sẽ nhỏ hơn, một con gà rừng có thể lớn lên như vậy cũng đã không dễ dàng gì.

"Này thì tính cái gì? Có con còn lớn hơn nữa đó!" Liệt ở một bên nói.

"Còn có con lớn hơn nữa sao?" Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc cảm thán, cười nhìn về phía Xán cùng Vũ: "Các người vất vả rồi, đêm nay xem ta sẽ thi triển tài nghệ, làm một bữa ăn thật tốt cho các người."

"Được!" Vũ cười gật đầu.

Xán cũng theo sau gật đầu, nhìn thấy giày rom trên chân Mộc Tiểu Hoa hiếm lạ hỏi: "Tiểu Hoa, đây là giày rom mà người nói?"

"Đúng vậy!" Mộc Tiểu Hoa gật đầu, "Thế nào? Đi được đúng không?"

Tầm mắt mọi người đều đặt ở trên chân Mộc Tiểu Hoa. Vũ gật gật đầu: "Đi được, mang như vậy là có thể bảo vệ được lòng bàn chân, bắt quá khi vào núi nếu có thể bảo vệ cả hai bên chân thì tốt rồi."

"Ừm." Mộc Tiểu Hoa suy tư gật đầu: "Cái này ta sẽ suy nghĩ thêm."

"Tiểu Hoa thật lợi hại!" Xán khâm phục nhìn Mộc Tiểu Hoa.

Mộc Tiểu Hoa cảm thấy nể mẫn cười: "Được rồi, giày rom đợi lát nữa hãy nói tiếp, vẫn nên chuẩn bị làm cơm chiều trước đi!"

□Diendanlequydon□

□□Edit+Beta: Thiên Sa□□

♥♥♥♥♥□□□□♥♥♥♥♥

Xán cùng Vũ đi bờ sông xử lý thỏ hoang, Liệt đi múc nước nấu xử lý gà rừng, Thế phụ trách nhóm lửa, Mộc Tiểu Hoa hỗ trợ. Năm người phân công cùng nhau làm việc vô cùng vui vẻ.

Xán cùng Vũ khi trở về, nước cũng vừa sôi tới, Mộc Tiểu Hoa và Liệt đang chuẩn bị cùng nhau xử lý gà rừng, nhìn thấy thỏ hoang trên tay bọn họ đã xử lý tốt, nàng phát hiện thiếu vài thứ: "Nội tạng thỏ hoang đâu?"

"Ném rồi!" Xán vẻ mặt đương nhiên nói, sau đó lại mê mẩn hỏi: "Muốn vài thứ kia để làm gì? Thật ghê tởm."

"Ghê tởm cái gì chứ? Ăn rất ngon." Mộc Tiểu Hoa mắt tròn trố.

"Cũng có thể ăn sao?" Vũ kinh ngạc hỏi, những người khác càng là vẻ mặt hoảng sợ.

Mộc Tiểu Hoa ho nhẹ một tiếng: "Đương nhiên có thể ăn, lần sau đừng ném, xem ta làm cho các người ăn, các người sẽ biết."

"Được!" Trừ bỏ Thế cổ động đáp ứng, ba người khác đều mang vẻ mặt không dám gật bừa, Mộc Tiểu Hoa cũng không nói thêm cái gì, đi qua chỗ Liệt nhận lấy gà rừng, dùng nước sôi đem gà rừng xối qua, Mộc Tiểu Hoa chuẩn bị động thủ nhét lông gà thì bị Vũ giữ chặt: "Cái này để chúng ta làm đi!"

"Được thôi!" Mộc Tiểu Hoa cũng không từ chối, có một số việc quá cố chấp thì sẽ sinh ra cảm giác phản cảm.

Thời điểm Mộc Tiểu Hoa mười tuổi liền bắt đầu đi làm kiếm tiền, bởi vì tuổi còn nhỏ có nhiều việc nàng không thể làm, hơn nữa có nhiều nơi không muốn thuê cũng không dám thuê nàng, chỉ có một ít nơi như ở sau bếp nhà hàng cần tạp công hỗ trợ.

Bởi vì tuổi còn nhỏ nàng chỉ có thể làm một ít việc vặt đơn giản kiếm lấy tiền công ít ỏi, tỷ như nhặt rau, còn có nhổ lông gà, vịt, ngỗng. Trước khi đủ mười tám tuổi, nàng vẫn luôn ở sau bếp nhà hàng hỗ trợ như vậy.

Thời gian nhàn rỗi thì nàng đi xem nhóm đầu bếp nấu ăn, cũng vì vậy mà còn học được một thân trù nghệ. Thời gian dài ở chung khiến nàng cùng nhóm đầu bếp nhà hàng trở nên quen thuộc, nàng thích nấu ăn cũng thích học, bọn họ cũng đều nguyện ý dạy cho nàng. Nguyên bản nếu không thể thi đậu Đại học hiện tại, đoán không chừng nàng sẽ lựa chọn làm một đầu bếp.

Nhìn Vũ đem bộ đuôi dài của gà rừng nhỏ xuống, Mộc Tiểu Hoa vội đuổi tay nói: "Cho ta."

Vũ đem lông đuôi gà đưa cho nàng, Liệt nghi hoặc hỏi: "Tiểu Hoa, người muốn lông này làm gì?"

Mộc Tiểu Hoa cười: "Lông đuôi này rất xinh đẹp a! Ta phải giữ lại."

Liệt cùng Xán cũng xem xét, mỗi người nhỏ thêm một cây đưa cho nàng, Mộc Tiểu Hoa cười đến vui vẻ tiếp nhận: "Cám ơn."

Rất nhanh ba người đã đem lông gà rừng nhỏ xong, chuẩn bị mở bụng lấy nội tạng ra, Mộc Tiểu Hoa vội ngăn lại: "Đi bờ sông xử lý đi. Vũ, Xán các người nghỉ ngơi một chút đi. Liệt, hai chúng ta cùng đi."

"Ta cùng Liệt đi cũng được!" Vũ đề nghị.

Mộc Tiểu Hoa mỉm cười tà ác: "Ta còn muốn xử lý nội tạng."

"....." Vũ sắc mặt cứng đờ.

Mộc Tiểu Hoa đem lông chim đưa cho Thế: "Giữ giúp ta. Vũ, đem vại cùng chén đũa nhà các người mang sang đây, sau đó nấu một vại nước sôi, cái khác thì chờ ta trở lại."

Mưa rơi lớn, nước mưa như tẩy hết khô nóng trong không khí, chạng vạng, không khí khắp núi rừng đều vô cùng tươi mát, ánh nắng chiều như tô điểm trên bầu trời dần tối, núi rừng xanh ở nơi xa có đám sương lan tỏa, khiến cho người ta có cảm giác yên lặng xa xưa.

"Thật đẹp!" Mộc Tiểu Hoa nhìn theo hướng mặt trời đang chậm rãi khuất dần dưới chân núi liền cảm thán.

"Cái gì đẹp?" Đi ở phía sau, Liệt khó hiểu hỏi.

"Phong cảnh đẹp."

"Này thì có gì đẹp đâu?"

Mộc Tiểu Hoa lắc đầu, cuộc sống ở chỗ này con người sẽ không hiểu đến từ "bê tông, cốt thép, đại đô thị" trong tương lai, người người đều có tình cảm riêng biệt.

Hai người đi đến bờ sông, Liệt dùng thạch dao đem gà cắt ra. Mộc Tiểu Hoa móc nội tạng ra, đều rửa sạch sẽ, sau đó bắt đầu xử lý ruột gà cùng thận gà.

"Đi~ thật thối!" Nhìn thấy đồ vật* (*shit gà. ($\geq \nabla \leq$)) trong ruột gà, vẻ mặt Liệt chịu không nổi.

Mộc Tiểu Hoa cười: "Không sao đâu! Rửa sạch sẽ rồi sẽ không thối nữa."

"Thứ này có thể ăn sao?" Liệt lại một lần tỏ vẻ hoài nghi thật sâu.

"Đương nhiên." Mộc Tiểu Hoa chậm rãi liếc mắt Liệt một cái: "Ta sẽ lừa ngươi sao?" Liệt nhanh chóng lắc đầu.

Mộc Tiểu Hoa không nói chuyện nữa, nghiêm túc xử lý ruột gà. "Ngươi lắc đầu là mang ý tứ khẳng định ta sẽ không lừa ngươi hay là không phải không biết ta có lừa ngươi hay không đúng không?!"

Đem nội tạng của hai con gà đều xử lý tốt, kế tiếp chính là trở về chuẩn bị bữa tối, món ăn ở nguyên thủy thôn quê rất cuộc sẽ như thế nào đây?

Mộc Tiểu Hoa tràn ngập chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mùi hương tiên mỹ

Edit+Beta: Thiên Sa

Mộc Tiểu Hoa cùng Liệt trở lại sơn động thì nước đã nấu sôi. Nhìn thấy bọn họ trở về Xán vội hỏi: "Tiểu Hoa, nước sôi rồi, hiện tại muốn làm cái gì?"

Mộc Tiểu Hoa liếc mắt nhìn vại nước sôi một cái: "Nga, cứ để đó trước đi, ta đi cắt thịt gà." Nhưng mà lúc này Mộc Tiểu Hoa mới phát hiện trong nhà không có thớt gỗ, không còn cách nào khác, đành phải đặt trên bàn thấp cắt gà ra làm đôi, sau đó bỏ nửa con gà vào vại nước sôi luộc qua một chút, lại cầm cái vại khác đổ thêm nước vào, bắt đầu nấu canh gà.

Tiếp theo, đem toàn bộ thỏ hoang đã được xử lý bỏ chút muối ướp một lúc, tính toán sẽ làm món thỏ nướng, bởi vì không có nồi để xào nên không thể làm món khác được, Mộc Tiểu Hoa chỉ có thể chọn làm món nướng.

Lại đem nửa con gà còn lại cắt khối, luộc sơ qua sau bỏ vào cái vại khác bắt đầu hầm, cuối cùng đem ruột gà cùng thận gà cắt nhỏ ra để sang một bên.

Bầu trời bên ngoài còn chút ánh sáng, nhưng trong động đã hoàn toàn tối sầm, chỉ có ánh sáng phát ra từ đồng lửa, Mộc Tiểu Hoa thực không quen chờ lâu: "Buổi tối các ngươi chiếu sáng trong sơn động bằng cách nào?"

"Trời tối, chúng ta liền ngủ, trong sơn động không có gì để chiếu sáng." Xán trả lời. Nơi này mọi người đều như nhau, trước khi trời tối liền ăn xong cơm chiều, thừa dịp trời còn chưa tối thì đi rửa mặt, trời tối hoàn toàn liền đi ngủ.

Hôm nay Xán cùng Vũ lúc quyết định lên núi săn thú, khi trở về đến nơi thì trễ một chút, hơn nữa Mộc Tiểu Hoa làm đồ ăn so với bọn hắn tốn nhiều thời gian hơn, bằng không bọn họ cũng chỉ đem thịt nướng chín rồi ăn là xong, hiện tại cũng đã chuẩn bị đi ngủ.

Mộc Tiểu Hoa nhìn bầu trời hỏi: "Ban đêm nếu các ngươi muốn đi ra ngoài thì dùng cái gì chiếu sáng?"

"Cây đuốc."

"Tốt! Cây đuốc sao? Vậy đem cây đuốc đốt lên đi! Cơm chiều còn cần thêm thời gian."

"Được!" Xán đứng dậy đi chuẩn bị cây đuốc.

Hai cái chậu đều đã sôi lên, Mộc Tiểu Hoa đem cặn bột trong vại múc ra, nhìn canh gà sôi lên ngùn ngụt vừa lòng gật đầu, mùi hương canh gà thực thơm, một chút cũng không làm nàng thất vọng.

"Thơm quá đi!" Liệt ở một bên liếm môi: "Tiểu Hoa, cái này còn muốn nấu đến khi nào mới được?"

"Đừng nóng vội, nấu nhỏ lửa thêm một chút, canh gà cần phải hầm từ từ."

Xán nhanh chóng lấy cây đuốc trở về, nhưng mà lại không có chỗ đặt xuống nên cứ cầm như vậy không thể làm gì khác.

Mộc Tiểu Hoa quét mắt nhìn sơn động một vòng nói: "Đào ở trên tường một cái lỗ nghiêng sau đó đem cây đuốc cắm vào đó đi."

"Nga! Biện pháp rất tốt!" Vũ cùng Xán lập tức hành động, Mộc Tiểu Hoa tiếp tục hầm canh gà, Liệt phụ trách nhóm lửa, Thế an tĩnh ngồi xem.

□Diendanlequydon~□

Canh gà nhanh chóng được hầm tốt, Mộc Tiểu Hoa phân phó Thế vẫn luôn ngồi một bên đi đào chút cây kê.

Bỏ chút muối vào canh gà lại đem thịt trong vại canh gà vớt ra ngoài, sau đó đem cây kê bỏ vào, nấu thành cháo gà hạt kê.

Bên này canh gà hầm cũng không sai biệt lắm, bởi vì nơi này cơ bản trừ bỏ muối còn lại không có gia vị nào cả, nên ngoài việc nêm nếm muối, Mộc Tiểu Hoa cũng đánh mặc kệ, tuy nói thanh đạm nhưng cũng vì vậy mà bảo vệ được hương thơm của thịt gà.

"Tối, mọi người nếm thử một chút xem hương vị như thế nào?" Mộc Tiểu Hoa một tiếng nói ra, tất cả mọi người đều vây quanh lại đây, bọn họ chưa bao giờ biết, nguyên lai nấu gà lại có thể thơm như vậy, bởi vì bọn họ trước nay chưa từng nấu qua mà đều là nướng ăn.

Bốn người đồng loạt thưởng thức, sau đó liền trực tiếp dùng biểu tình biểu hiện ra món ăn này thật thực sự là mỹ vị, Mộc Tiểu Hoa cười hỏi: "Thế nào? Có phải ăn rất ngon hay không?"

"Uh, ăn ngon." Bốn người đều là khẳng định gật đầu.

"Không nghĩ tới gà rừng hầm lên lại ăn ngon như vậy, so nướng ăn ngon hơn nhiều." Xán ăn thêm một miếng nói.

"Không không không." Mộc Tiểu Hoa liên tục xua tay: "Mỗi cách làm đều có hương vị khác nhau, nếu biết cách nướng sẽ ăn đặc biệt ngon."

"Nướng ăn không ngon, không bằng một nửa của món này." Liệt lắc đầu, bùi môi ghét bỏ.

Mộc Tiểu Hoa cười, đem vại gà hầm nhấc xuống dưới, lại quấy cháo kê thêm vài cái, giải thích: "Mặc kệ là nướng hay hầm đều phải chú ý ở kỹ thuật, độ lửa và thời gian, tất cả đều phải nắm giữ thật tốt, ngay cả lượng muối bỏ vào cùng thời gian cũng muốn nắm chắc hết thảy, làm như vậy món ăn sẽ ngon."

"Làm đồ ăn phải chú ý nhiều như vậy?" Vũ mang vẻ mặt hiếm lạ.

"Đương nhiên rồi!" Mộc Tiểu Hoa vẻ mặt kiêu ngạo: "Đem canh gà đổ vào chỗ khác, ta muốn xào lòng gà."

"Hảo." Vũ đáp lời xuống tay bỏ canh gà vào chỗ khác. Mộc Tiểu Hoa đi tới ba lô lấy một bao cái bẹ, cái bẹ này là nàng mang theo khi đi khảo cổ, định rằng sẽ dùng cùng với mì. Hiện tại nàng tính sẽ dùng vại xào cái bẹ cùng lòng gà. Bởi vì số lượng ít, dùng vại để xào hẳn là có thể được!

Nghe Mộc Tiểu Hoa nói muốn xào lòng gà, tất cả mọi người đều thực hiếm lạ, nội tạng ghê tởm kia thật sự có thể ăn sao?

Đem vại làm nóng lên, Mộc Tiểu Hoa đem cố ý để lại mỡ gà, sau khi bỏ vào chậu chiên lên liền chảy ra mỡ. Tiếp theo bỏ vào vại một chút muối, đem lòng gà bỏ vào, mạnh tay xào lên. Vại này cũng không phải không xào được, lòng gà cũng mau chín sau đó lại bỏ thêm cái bẹ vào tiếp tục xào tiếp, mùi hương lập tức bay đi lên.

Mộc Tiểu Hoa đem lòng gà cắt tương đối mỏng, hơn nữa toàn bộ quá trình đều là xào trong lửa lớn. Cái bẹ, lòng gà rất nhanh có thể ra nôi: "Có thể cảm chén lên được rồi."

Bị hành động xào mạnh tay của Mộc Tiểu Hoa cùng mùi hương chua cay đặc biệt, mấy người đều bị làm cho ngây ngốc cũng hồi thần trở về, nói: "Hết chén rồi."

"Hết rồi?" Mộc Tiểu Hoa vội đem vại xách xuống dưới: "Vậy thì ăn trong vại luôn đi!"

"Ai muốn ném một chút không?" Mộc Tiểu Hoa gấp khối thận gà hỏi. Bốn người đều lắc đầu, Mộc Tiểu Hoa tiếc nuối lắc đầu, đem thận gà đưa vào trong miệng mình: "Uh, ăn ngon thật, hương vị gà ở trên núi lớn lên tự nhiên, cùng gà nuôi chính là không giống nhau."

Nhìn thấy bốn người không chế không được hung hăng nuốt nước miếng: "Ăn rất ngon, thật sự không muốn ném một chút?" Mộc Tiểu Hoa miệng lưỡi cực kỳ dụ hoặc hỏi.

Bốn người hai mặt nhìn nhau vẫn còn do dự, Thế thật cẩn thận nói: "Ta sẽ ném một chút vậy!"

Mộc Tiểu Hoa cười, vui vẻ nhéo gương mặt Thế: "Vẫn là Thế của chúng ta có lộc ăn nhất!" Lập tức gấp khối thịt gà đưa đến bên miệng Thế: "Tới, tỷ tỷ đút cho người."

Thế a ô một ngụm ăn luôn, nhai nhai, đôi mắt càng ngày càng sáng. Ba người bọn Xán khản trương nhìn chăm chăm hân: "Thế nào? Ăn ngon chứ, Thế?"

Thế nhấp môi cười, liên tục gật đầu: "Ăn ngon."

Mộc Tiểu Hoa lập tức đắc ý nở nụ cười: "Ta đã nói là ăn ngon mà!"

"Ân." Mắt Thế lấp lánh nhìn Mộc Tiểu Hoa. Vì thế Xán cùng Vũ cũng theo sau ném lòng gà xào cải bẹ, đều tỏ vẻ ăn ngon, chỉ có Liệt là như thế nào cũng không dám ăn. Đại khái là do lúc chạng vạng thấy hình ảnh Mộc Tiểu Hoa xử lý lòng gà đã đánh sâu vào tiềm thức hân quá lớn.

□Edit+Beta: Thiên Sa□

Xào xong lòng gà thì chỉ còn món thỏ nướng cuối cùng, mang củi lửa để sang một bên, chỉ để lại than hồng cháy đỏ. Sau đó lấy thỏ hoang đã ướp tốt xuyên qua giả gác trên than hồng.

Liệt không hiểu hỏi: "Vì sao lấy củi đốt ra?"

"Củi đốt có khói, nướng sẽ có vị khói, dùng than củi nướng thịt sẽ không có vị khói, ăn mới tốt." Mộc Tiểu Hoa đứng dậy đi về chỗ ba lò đặt trên giường vừa đi vừa giải thích. Từ ba lò lấy ra gói muối trong túi mì ăn liền mà lúc chiều ăn còn thừa lại, nhìn chén chứa đầy thịt nói: "Chúng ta bắt đầu ăn đi! Vừa ăn vừa nướng."

Đề nghị này được mọi người nhất trí tán đồng, nhà Liệt cùng nhà Xán chỉ có ba cái bát nhỏ ăn cơm, hai cái chén hơi lớn đều chứa đồ ăn, bởi vì đêm nay thịt gà số lượng nhiều, hiện tại chén đều chứa đầy thịt gà. Mỗi người lấy một cái chén nhỏ an tĩnh bắt đầu ăn, Mộc Tiểu Hoa vừa ăn vừa hướng dẫn chú ý độ lửa lớn nhỏ khi nấu cháo kê cùng nướng thỏ.

Ăn xong một chén thịt gà, cháo kê cũng hầm tốt. Đem vại cháo kê nhấc xuống dưới, chia cho mỗi người một chén đầy, lấy thêm một ít thịt gà trước đó nấu trong canh gà xé ra một ít thịt nhỏ bỏ vào mỗi chén một ít, rất hợp với lòng gà xào cải bẹ, quả thực mỹ vị. Một vại cháo kê rất nhanh đã bị ăn đến sạch sẽ.

Mộc Tiểu Hoa ăn xong sau cùng, cầm chén rửa sạch, đem gói muối mì ăn liền đổ vào trong chén thêm nước rồi khuấy đều lên. Tăng thêm độ lửa, dùng nước muối mì ăn liền bôi lên thịt thỏ hoang sau đó đem gác lên than củi, lập tức trong sơn động tràn đầy mùi hương thịt nướng nồng đậm, mọi người kinh ngạc cảm thán liên tục.

Bôi xong nước muối lần thứ nhất tiếp tục lật lại nướng mặt sau, cho đến khi bôi đến lần thứ ba thì, mặt ngoài của thịt đã được nướng đến khô vàng, bên trong cũng đã chín, lấy giả thịt xuống, dùng dao gọt hoa quả đem thịt cắt ra, cắn xuống lớp da bên ngoài non mềm cùng thịt thỏ hoang đã được xử lý tốt đến mức không có một chút vị tanh, mùi hương thơm ngon.

Một bữa ăn tối tất cả mọi người đều ăn đến đặc biệt tận hưởng, tất cả thịt đều bị ăn sạch sẽ, sau khi dọn dẹp xong, Vũ cùng Liệt trở về nhà, Mộc Tiểu Hoa đem chút thịt còn dư lại dùng muối ướp lên, xử lý xong hết thấy thi đi rửa mặt.

Cự tuyệt Xán cùng Thế muốn đi theo, Mộc Tiểu Hoa gọt cây đuốc xuống núi đi đến bờ sông tắm rửa, lúc này mọi người trong bộ lạc đều đã ngủ, căn bản sẽ không có người ở bên ngoài đi, Mộc Tiểu Hoa có thể an tâm xuống sông.

Nơi này ban đêm mát lạnh thoải mái, cho nên, nước sông cũng lạnh thấu tim, Mộc Tiểu Hoa cắn răng nhanh chóng đem thân mình rửa sạch sẽ, về nhà. Từng bước đi lên trên núi, Mộc Tiểu Hoa đột nhiên có chút buồn bã, cảm giác này giống như đang nằm mơ, nàng trăm triệu không nghĩ được sẽ có một ngày đột nhiên xuyên đến xã hội nguyên thủy, nơi mà ngay cả ngành khảo cổ cũng không có ghi lại, một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, nơi này sao trời trong suốt sáng ngời, lộng lẫy phi phàm, đẹp đến khiến người kích động. Tới đâu hay tới đó vậy! Mộc Tiểu Hoa tự nói cho bản thân như vậy.

Một mỗi một ngày, trở lại sơn động Mộc Tiểu Hoa nằm ở trên giường không muốn nhúc nhích, Xán cùng Thế đi xuống sông tắm rửa, Mộc Tiểu Hoa nằm ở trên giường ngây ngốc, mắt nhìn ba lò bên cạnh, từ ngăn bên cạnh của balo lấy ra điện thoại di động ở bên trong, di động đã hết pin từ sớm, không thể khởi động máy được nữa. Nàng cảm thương thức một chút lại bỏ trở lại balo, kéo khóa ba lò lại.

Xán cùng Thế rất nhanh liền trở lại, hai người bọn họ ngủ giường làm tạm phía bên trái sát vách tường, Mộc Tiểu Hoa đơn độc ngủ trên giường chính, đối với việc chiếm lấy giường của huynh đệ bọn họ, Mộc Tiểu Hoa có tỏ vẻ muốn đổi lại, nhưng mà bọn họ lại kiên trì không chịu đổi, Mộc Tiểu Hoa cũng không kiên trì thêm: "Thế, ngày mai sẽ bện giày rom cho người nhé, đêm nay ngủ trước, huynh đệ các người ngủ ngon!"

"Tiểu Hoa ngủ ngon!"

"Tỷ tỷ ngủ ngon!"

Nói chúc ngủ ngon, ngày mùa hè đặc biệt có côn trùng kêu vang, Mộc Tiểu Hoa chậm rãi ngủ. Nàng, mơ một giấc mộng, vì thế, một sự việc đặc biệt kỳ quái đã xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Thế mềm mại nói: "Tỷ tỷ làm cái gì ta liền ăn cái đó!"

"Chao ôi~" Mộc Tiểu Hoa cười lấy tay xoa xoa lên mặt Thế: "Thế chúng ta thật sự đáng yêu quá!" Thế e lệ cười, bộ dáng kia quả thực rất đáng yêu.

Tâm tình rất tốt Mộc Tiểu Hoa đi ra bên ngoài sơn động, đứng ở trước cửa nhìn về phương xa, duỗi eo một cái, bầu trời còn mới tờ mờ sáng, xem ra thời gian hẳn còn sớm, dãy núi kéo dài có đám sương bao phủ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót vui tai, gần đó có chỗ khói bếp lượn lờ, mang lại cảm giác khiến tâm trí cũng yên tĩnh, thoải mái.

Mộc Tiểu Hoa hít sâu một hơi sau đó chậm rãi thở ra, không khí sáng sớm đặc biệt tươi mát, mang theo thanh nhuận lạnh lẽo, làm cho người ta có cảm giác đặc biệt thoải mái.

Xán đi múc nước cho Mộc Tiểu Hoa rửa mặt, Thế ôm bó củi vào sơn động nhóm lửa. Hai anh em từng người bận rộn, Mộc Tiểu Hoa thở dài một hơi, đi về bên trái rừng cây. Nàng phải đi giải quyết vấn đề tam vị*(*không biết là ba vấn đề "vị" gì, nhưng chắc chắn là có "vị đi nhà xí").

Nơi này không có WC, giải quyết yêu cầu liền chạy vào hướng trong rừng vậy. Nhà Xán cùng Liệt ở bên trái bộ lạc, khoảng cách cùng khu cư trú tụ tập thì khá xa, rừng cây bên phải nơi cư trú không giống rừng cây thấp bé như bên này mà là rừng cây cao lớn hơn rất nhiều.

Mộc Tiểu Hoa đi trong rừng, tính toán tìm một vị trí tốt, cứ như vậy đi xuống vừa đi vừa tìm. Sau đó, thật ngoài ý muốn thấy được một hình ảnh "Kính hãi".

Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc trừng lớn mắt, phản ứng tiếp theo là lập tức xoay người, "Thình thịch" che lại trái tim đang nhảy nhanh như muốn bay ra ngoài, tính toán lặng lẽ rời khỏi nơi thị phi này.

Vũ vừa lúc giải quyết xong vấn đề sinh lý, buông tấm da thú phủ xuống, khỏe mắt nhìn về phía bên kia, thấy Mộc Tiểu Hoa lặng lẽ đi lên trên núi, sừng sốt một chút, kêu lên: "Tiểu Hoa."

Đang vụng trộm bỏ đi, Mộc Tiểu Hoa nghe được tiếng kêu, yên lặng rên lên một tiếng bi thống, ở trong rừng cây đựng phải sự việc xấu hổ như vậy, không thể coi như không thấy được sao?

Mộc Tiểu Hoa quyết định làm bộ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, lại không nghĩ tới Vũ kêu một tiếng không được đáp lại, thế nhưng chạy đuổi theo sau, một tay đem nàng giữ chặt.

Mộc Tiểu Hoa nghiêng đầu không dám nhìn thẳng Vũ, nhanh chóng nói: "Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, người ngàn vạn đừng nghĩ sẽ bắt ta phụ trách đối với người."

Vũ sừng sốt, chậm rãi buông Mộc Tiểu Hoa ra, ngũ quan hoàn mỹ tuấn ngạn lấy tốc độ cực nhanh biến hồng, ni non: "Người thấy được." Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Mộc Tiểu Hoa nổi giận, ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, cổ ý ác thanh ác khí nói: "Ta đã nói không thấy mà."

"Không thấy thì người làm gì phải kích động như vậy?" Vũ có chút ngây ngẩn hỏi lại.

Mộc Tiểu Hoa ương nghạnh, tiếp tục ác thanh ác khí nói: "Đó là bởi vì người bôi nhọ ta, ta nói không thấy người còn nói ta thấy được."

"Được rồi, không thấy thì không thấy." Vũ nhìn Mộc Tiểu Hoa "Tức giận" khuôn mặt nhỏ cũng đỏ bừng liền vội vàng thỏa hiệp trấn an.

Mộc Tiểu Hoa hừ một tiếng, nhanh chóng đi trở về, biu biu miệng lẩm bẩm: "Vốn dĩ là không thấy được." Chỉ là lời này nghe như thế nào cũng thấy không đủ tự tin.

Vũ nhìn bóng dáng Mộc Tiểu Hoa như đang trốn tránh, hơi hơi nhíu mày, mím môi, trong đầu xoay quanh mấy cái ý niệm, nơi tư mật của hấn bị Tiểu Hoa thấy được, nhưng nàng không muốn thừa nhận. Nàng nói đừng nghĩ sẽ bắt nàng phụ trách đối với hấn. Chẳng lẽ nàng nhìn thấy ai thì phải phụ trách đối với người đó?

Vũ hoảng sợ nghĩ, quyết tâm về sau nhất định phải phòng ngừa Tiểu Hoa nhìn thấy những người khác, đồng thời một ý niệm làm hấn kích động ở trong lòng nảy sinh.

(Sa: Thôi xong tèo chị Tiểu Hoa rồi.

Tiểu Hoa: Có ý gì?

Sa: Ý trên mặt chữ! Khựa khựa....

Tiểu Hoa:....)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Tư tưởng thần kỳ

Edit+Beta: Thiên Sa.

Bộ dáng Mộc Tiểu Hoa giống như bị mãnh thú trong rừng rậm đuổi theo, Xán vừa mức nước trở về, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng nghi hoặc hỏi: "Tiểu Hoa, làm sao vậy?"

Mộc Tiểu Hoa theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Vũ cũng không đuổi theo kịp liền hung hăng thở ra một hơi nhẹ nhõm, mới sáng sớm bắt gặp cảnh tượng khắc sâu vào tiềm thức thì không sao mới là lạ? Ngay đến ý nghĩ muốn đi tiểu cũng không còn nữa kia.

"Không có việc gì." Mộc Tiểu Hoa vẫy vẫy tay, đi đến bên cạnh chậu rửa mặt, dùng tay hứng nước hướng trên mặt vỗ vài cái, hiện tại nàng cần dùng nước lạnh để bình tĩnh một chút.

"Tiểu Hoa!" Mộc Tiểu Hoa chôn mặt vào đôi tay, nghe được tiếng gọi nhiệt tình vui sướng của Liệt liền quay đầu, đang muốn chào hỏi lại nhìn thấy Vũ đi theo phía sau Liệt liền ngây người.

Cùng Vũ liếc mắt một cái, thân thể nhanh chóng cứng đờ, đem tầm mắt chuyển sang trên mặt Liệt, Mộc Tiểu Hoa mỉm cười, phát tay: "Liệt! Buổi sáng tốt lành!" Lại nhìn về phía Vũ cũng ngạc nhiên cười: "Vũ, buổi sáng tốt lành nha!" Tâm trí cũng không biết vì sao lại hướng dưới thân Vũ quét tới, hiển nhiên là bị chuyện lúc này làm cho ảnh hưởng rất lớn.

Mộc Tiểu Hoa cuống quýt dời tầm mắt đi, âm thầm phi nhỏ bản thân, cũng không phải không thấy qua, nhớ lại trước đây truyện tranh dài tập, video ngắn tập aphishn>(*H) cái gì cũng đều thấy qua, hiện tại cần gì phải tò mò?

Vũ chú ý tới tầm mắt của Mộc Tiểu Hoa, hơi hơi mỉm cười, ẩn hàm ngược ngược: "Buổi sáng tốt lành!"

Xán nhìn Mộc Tiểu Hoa lại nhìn Vũ, cảm giác sáng sớm hôm nay, không khí giữa hai người giống như có gì đó kỳ quái.

Mộc Tiểu Hoa rửa mặt xong liền đi làm bữa sáng, Liệt cùng Vũ đi đến tặng chút cây kê, Mộc Tiểu Hoa nấu cháo kê thịt gà, lại đem trứng vịt ngày hôm qua nhặt được chiên mỗi người một cái. Dùng vai chiên quả thực khó khăn, Mộc Tiểu Hoa vô cùng hoài niệm cháo chiên ở hiện đại, đặc biệt hy vọng rằng có thể có một cái cháo.

Bữa sáng, Mộc Tiểu Hoa ăn một chén cháo nhỏ cùng một trái trứng chiên là đủ rồi, nhưng bốn người khác rõ ràng không đủ, Mộc Tiểu Hoa liền đem thịt ngày hôm qua còn dư lại nướng lên. Đối với người nguyên thủy mà nói thịt nướng là món chính, buổi sáng sớm ăn thịt nướng cũng rất bình thường.

Đem gà nướng chia nhau ra ăn cũng không sai biệt lắm, còn dư lại một bộ thịt thỏ nướng. Mộc Tiểu Hoa để lại một ít, còn lại thì cắt ra thật tốt sau đó gói lại đưa cho mấy người bạn Xán làm bữa ăn trưa, vì hôm nay bọn họ phải đi vào núi.

Hôm nay Xán, Liệt, Vũ ba người muốn cùng người bộ lạc vào núi săn thú, một lát liền xuất phát, chạng vạng mới trở về.

"Vào núi săn thú cẩn thận một chút." Mộc Tiểu Hoa đưa cho Xán phần thịt đã gói tốt cũng không quên dặn dò.

Nhưng son động an an tĩnh tĩnh, không bắt luận kẻ nào đáp lại lời nàng, Mộc Tiểu Hoa kỳ quái quay đầu, chỉ thấy ba người bình tĩnh nhìn nàng, Mộc Tiểu Hoa ngạc nhiên nói: "Làm sao vậy? Ta trên mặt có cái gì sao?" Quay đầu dò hỏi nhìn về phía Thế đang đứng ở bên cạnh nàng.

Thế lắc đầu: "Không có."

Mộc Tiểu Hoa lại quay đầu nhìn về phía ba người: "Các người làm gì nhìn ta như vậy?"

Xán nhếch miệng cười: "Tiểu Hoa, người như vậy thật sự rất giống nương tử của chúng ta!"

"Đúng vậy đúng vậy!" Liệt đồng quan điểm với Xán, mãnh liệt gật đầu, về mặt cười đến hạnh phúc: "Chúng ta đi săn thú, nương tử chuẩn bị cho chúng ta."

Mộc Tiểu Hoa hắc tuyến khóe mắt co rút vài cái, theo bản năng nhìn về phía Vũ, trên mặt Vũ chính là xấu hổ nhưng khóe môi vẫn mỉm cười như thường, xem ra đối với cách nói hai người kia cũng rất tán đồng.

"Đừng suy nghĩ vớ vẩn, các người có thể nghĩ xem ta thành tỷ tỷ hoặc muội muội giúp ca ca đệ đệ chuẩn bị cũng được mà." Mộc Tiểu Hoa thu hồi ánh mắt, nghiêm túc đem gói lá cột chặt.

Đêm qua nàng cũng đã hiểu được, Xán cùng Liệt đều là hai mươi tuổi, Xán so với Liệt lớn hơn hai tháng, Vũ thì hai mươi bốn tuổi, Thế mới mười một tuổi, trừ bỏ Vũ thì những người khác đều so với nàng dự đoán nhỏ hơn rất nhiều.

"Ta mới không cần người làm tỷ tỷ." Liệt lập tức kháng nghị.

"Muốn ta làm nương tử của ngươi thì nghĩ cũng đừng nghĩ." Mộc Tiểu Hoa tà tà hất liếc mắt một cái.

"Vì sao?" Liệt bĩu miệng không vui hỏi.

"Phu thê cần nhất chính là tình cảm." Mộc Tiểu Hoa đem thịt đã đóng gói tốt, nhét vào trong lòng ngực hắn: "Đơn giản là cả hai đều yêu nhau, hiểu không?"

"Yêu nhau?" Liệt và bao gồm cả ba người kia đều mang vẻ mặt mê mang.

"Yêu nhau là cái gì?" Xán vẽ mặt mơ hồ nhìn Mộc Tiểu Hoa.

Mộc Tiểu Hoa co rút khóe miệng, yêu nhau là cái gì cũng không biết? Ngươi có cần thiết ngây thơ đến tận như vậy sao?

"Ta hỏi các ngươi, vì sao các ngươi lại muốn có nương tử?"

"Để sinh hài tử!" Liệt cùng Xán đồng thời trả lời, giọng điệu đương nhiên.

Nàng biết mà! Mộc Tiểu Hoa vỗ trán, ở trong lòng bọn họ nương tử chính là công cụ sinh hài tử, hơn nữa là ở một bộ lạc, dân cư là vấn đề quan trọng nhất, nương tử quả thực chính là công cụ sinh dục quan trọng nhất không thể thiếu.

Mộc Tiểu Hoa không cam lòng hỏi: "Cưới nương tử trừ bỏ sinh hài tử, các ngươi không còn muốn làm cái gì sao?" Bốn người hai mắt nhìn nhau, vì thế hệ bộ lạc sau này, chuyện gia tăng dân cư là quan trọng nhất không phải sao? Lão Mỗ nói như vậy, cha mẹ bọn họ cũng từng nói với bọn họ như vậy, bọn họ chỉ biết cưới nương tử là vì sinh hài tử, nương tử còn có thể làm gì nữa?

"May áo da thú cho chúng ta." Suy nghĩ một hồi lâu, Liệt nói.

"Giống như bây giờ ngươi chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta vào núi." Xán cũng nói. Thật là too young too simple!(*ngươi trẻ tuổi, nghĩ quá đơn giản.
**Nghĩa khác: Mày còn non và xanh lắm!)

Quả thật đơn thuần, Mộc Tiểu Hoa không nói tiếp chỉ thờ dài, đem một chút hi vọng cuối cùng hàm chứa trong ánh mắt dời đến trên mặt Vũ, Vũ do dự thật lâu sau đó lắc đầu, hẳn thật không biết nương tử trừ bỏ sinh hài tử còn có nguyên nhân gì.

Mộc Tiểu Hoa thất vọng lắc đầu, với xã hội này mà nói có lẽ tư tưởng bọn họ mới là đúng, nhưng với Mộc Tiểu Hoa mà nói, ý tưởng của bọn họ nàng lại tuyệt đối không có biện pháp gạt bừa, vì sao nương tử chỉ có thể là công cụ sinh hài tử? Vớ vẩn!

"Chờ các ngươi biết nương tử không phải chỉ đơn giản là để sinh hài tử, thì các ngươi sẽ hiểu yêu nhau là cái gì."

Bốn người lần thứ hai hai mắt nhìn nhau, mang theo mê mang, như suy tư gì đó gật gật đầu.

Chuẩn bị tốt, sẵn sàng một tổ ba người mang theo vũ khí liền xuất phát đi đến đội ngũ bộ lạc tụ họp vào núi, lưu tại Mộc Tiểu Hoa cùng Thế ở trong nhà cũng bắt đầu lu bù công việc lên.

Mặt trời chậm rãi từ phía sau núi bên kia dâng lên, lại là một ngày nắng, Mộc Tiểu Hoa đem cành lá hương bồ ngày hôm qua cắt về bỏ ra ngoài phơi, Thế một bên hỗ trợ: "Tỷ tỷ, vì lại phải phơi cỏ này?"

"Sau khi phơi bên giày rom sẽ tốt hơn." Cành lá hương bồ trừ bỏ có thể bên giày rom, còn có thể bên thành rổ, đệm hương bồ, còn có thể bên ra rất nhiều thành phẩm mỹ nghệ đẹp. Cành lá hương bồ lúc tươi và lúc phơi khô đều có thể bên được, nhưng sau khi phơi khô thì cành lá hương bồ càng thêm mềm dẻo dùng tốt hơn.

Hai người mới vừa đem cỏ phơi ra xong thì có hai phụ nhân tới, phụng lệnh Lão Mỗ đến đây để dò hỏi nàng, chuyện nàng hứa hẹn làm bảo vệ chân đến khi nào mới làm.

Mộc Tiểu Hoa chỉ chỉ chân mình: "Đây là biện pháp của ta."

Hai phụ nhân kia nhìn về phía chân Mộc Tiểu Hoa, mê mang nhìn nhau, hỏi: "Trên chân ngươi là cái gì?"

"Giày rom." Mộc Tiểu Hoa trả lời sau đó đi vài vòng tại đó: "Có giày rom bảo vệ, khi chân đạp lên mặt đất cũng không sợ sẽ bị đá cộm chân thì chân cũng không dễ dàng bị thương nữa, cái ở trên chân ta chỉ là bàn đơn giản, ta còn có thể làm thành vòng bảo vệ từ bàn chân lên bắp chân, như vậy không chỉ có lòng bàn chân được bảo vệ, mà ngay cả bắp chân cũng được bảo vệ."

"Thần kỳ như vậy?" Hai phụ nhân lại là nhìn nhau: "Vậy cách làm như thế nào đây?"

"Cái này rất đơn giản." Mộc Tiểu Hoa chỉ đến chỗ đang phơi cành lá hương bồ: "Chính là dùng cái này mà bên thành!" Mộc Tiểu Hoa đem giày rom trên chân cởi ra đưa cho các nàng: "Các ngươi cầm cái này đến cho Lão Mỗ nhìn xem, nếu là cảm thấy có thể, ta sẽ dạy các ngươi bên như thế nào."

Hai phụ nhân quay trở về phục mệnh, Mộc Tiểu Hoa trở về son động bên giày rom cho Thế, tay nghề bên của nàng vẫn cần phải luyện tập, Thế tiếp tục đi làm tiếp công việc là làm cái thùng mà ngày hôm qua Liệt chưa hoàn thành. Vốn dĩ Mộc Tiểu Hoa không cho hắn làm, nhưng mà hắn lại nói hắn có thể

làm Mộc Tiểu Hoa cũng liền tùy hấn vậy.

Hai người từng người đều bận rộn, không bao lâu sau hai phụ nhân kia đã trở lại, cùng nhau đi tới còn có Sơn Trà-Lão Mỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ai dám lấy nàng?

Edit+Beta: Thiên Sa.

Mộc Tiểu Hoa nghiêm túc ngồi ở trên giường bên giày, bên đến chiếc giày thứ ba này tay nghề nàng rõ ràng có tiến bộ, đang lúc vui vẻ tự đắc bản thân nàng thật đúng là thiên tài thì thấy Thế mang về mặt hoang mang rối loạn chạy vào: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ không tốt rồi, Lão Mỗ đến rồi."

"Lão Mỗ đến?" Mộc Tiểu Hoa buông giày trên tay xuống, lôi kéo Thế không ngừng khẩn trương hoảng loạn ngồi xuống, nhẹ giọng trấn an: "Lão Mỗ cũng không ăn thịt người, sợ cái gì? Đến thì đến, có sao đâu?!"

Nhưng Thế lại rất nôn nóng, Lão Mỗ đúng là không ăn thịt người, nhưng sẽ thiêu người đó! Tuy nhiên, khi nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh của Mộc Tiểu Hoa, Thế cũng dần dần bình tĩnh lại: "Tỷ tỷ, Lão Mỗ sẽ không bắt người đi chứ?"

Mộc Tiểu Hoa một thân ngạo nghễ ngẩng đầu: "Ta chính là thần nữ, yên tâm đi, nàng sẽ không bắt ta đi đâu."

Đang nói chuyện, Lão Mỗ cũng đã mang theo người đi đến ngoài động, Mộc Tiểu Hoa xuống giường nắm tay Thế đi ra ngoài động, nàng không có mang giày, giày rơm cũng đã đưa cho người khác cầm đi, nên chỉ có thể đi chân trần trên mặt đất đầy đá, tư thế đi đường cũng vì vậy mà trở nên uốn éo quái dị.

Lão Mỗ nhìn thấy tư thế đi đường của Mộc Tiểu Hoa liền nhin không được nhăn mày lại, bộ dáng nàng ta trắng trẻo yếu ớt thế kia nhìn thật khác biệt. Làm sao có thể có người lớn lên lại trắng nõn như vậy nhỉ?

"Lão Mỗ, ngài đến rồi!" Mộc Tiểu Hoa và Thế cùng nhau đi lại chỗ Lão Mỗ hành lễ.

"Thế!" Một tiểu cô nương từ phía sau Lão Mỗ nhảy ra, cười hi hi hướng Thế chào hỏi, Thế sợ tới mức chạy nhanh ra phía sau Mộc Tiểu Hoa trốn.

Tiểu cô nương bắt mắt quệt miệng, bộ dáng cả vú lấp miệng em, chất vấn: "Tại sao ngươi muốn trốn tránh ta?"

Thế tránh ở phía sau Mộc Tiểu Hoa không lên tiếng, nhìn cũng không dám nhìn tiểu cô nương kia một cái, Mộc Tiểu Hoa có chút tò mò nhìn tiểu cô nương trước mắt, gương mặt tròn tròn, cằm chẻ phúng phính đáng yêu, cả khuôn mặt thoạt nhìn giống như quả táo mọng nước. Trong lòng lại thầm nghĩ, nàng ấy rốt cuộc đã làm cái gì mà khiến Thế sợ đến như vậy?

Đại khái là cảm nhận được tầm mắt Mộc Tiểu Hoa, tiểu cô nương gương mặt nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa, đôi mắt tìm tòi nghiên cứu pha lẫn phòng bị, ngạo mạn nói: "Ngươi chính là nữ nhân tự xưng là Thần nữ? Ta nói cho ngươi biết, Thế là của ta, ngươi đừng nghĩ sẽ cướp hắn đi. Ta là tuyệt đối sẽ không để một người lai lịch không rõ ràng trở thành nương tử của Thế!"

Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc, tiểu cô nương nơi này thế nhưng lại buh hấn như vậy? Nhin không được trêu chọc nàng ấy: "Nếu hiện tại ta trở thành nương tử của Thế thì sao?"

Tiểu cô nương rõ ràng không nghĩ đến Mộc Tiểu Hoa sẽ nói như vậy, nhất thời kinh ngạc đến mức nói không nên lời, phản ứng đầu tiên chính là gấp đến độ dậm chân: "Không được, Thế là của ta, không cho ngươi làm nương tử hắn, ta phải kêu nãi nãi thiêu ngươi."

"A Mân đủ rồi! Nói cái gì vậy?" Vẫn đứng ở một bên không nhúc nhích xem diễn, Mộc Tiểu Hoa thiếu chút nữa cho rằng bà đang nhập định*(ngồi thiền, yên lặng), rốt cuộc Lão Mỗ cũng lên tiếng nói chuyện.

"Nãi nãi, nàng muốn cùng ta tranh đoạt Thế." Tiểu cô nương A Mân dậm chân liếc mắt Mộc Tiểu Hoa một cái cảm giận lên án.

Lão Mỗ rốt cuộc có chút nổi giận, giọng nói cũng cứng rắn: "Ta để ngươi cùng Nhị ca ngươi đi ra ngoài lịch lãm,*(đi đây đó học hỏi, tìm hiểu) chủ yếu là muốn ngươi trông thấy sự đời mà sửa lại tính tình của ngươi, như thế nào bây giờ vẫn như vậy? Lần sau còn như vậy, ngươi cũng đừng nghĩ sẽ được đi ra ngoài cùng Nhị ca ngươi."

Tiểu cô nương bị uy hiếp trúng nhược điểm, bủi miệng không tình nguyện cúi đầu: "Nãi nãi ta sai rồi."

Lão Mỗ nhìn nàng một cái, biểu tình nghiêm túc nhưng ánh mắt lại một mảnh ôn hòa, đây là đặc điểm từ ái của trưởng bối đối với hài tử, một màn này không hiểu sao lại khiến Mộc Tiểu Hoa cảm thấy ấm áp.

Nhưng mà, khi Lão Mỗ quay đầu nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa, ánh mắt ôn hòa lập tức trở nên lạnh nhạt, khiến một chút ảm áp vừa mới nảy sinh trong lòng Mộc Tiểu Hoa cũng lập tức vỡ vụn theo.

"Người làm giày rom cũng không tệ lắm, đủ để chứng minh người không phải là người ăn nói bừa bãi, ta cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn lúc trước, sẽ không đuổi người đi, cũng sẽ không thiếu người. Chờ khi người đem những lời nói lúc đầu đều làm được hết, chúng ta hiển nhiên sẽ đem người tôn sùng thành Thượng thần."

Mộc Tiểu Hoa nhàn nhạt mỉm cười gật đầu: "Cám ơn Lão Mỗ đã khẳng định, cánh lá hương bồ sau khi phơi xong lúc bên thành giày rom sẽ tốt hơn nhiều, cô này có ở nơi nào ta nghĩ các người hẳn đều biết đến, còn bên như thế nào thì Lão Mỗ để người đến chỗ ta học đi!"

"Được!" Rốt cuộc Lão Mỗ cũng lộ ra sắc mặt tươi cười lần đầu tiên đối với Mộc Tiểu Hoa, nhìn về phía hai phụ nhân đối diện: "A Hà, A Mỹ, các người cùng Tiểu Hoa cô nương học trước đi."

"Vâng, Lão Mỗ." Hai phụ nhân khom lưng lĩnh mệnh.

"Nãi nãi, ta cũng muốn học." Tiểu cô nương A Mân đôi mắt sáng long lanh nhìn Lão Mỗ.

Lão Mỗ liếc mắt nhìn A Mân một cái lại liếc mắt nhìn Thế một cái, ôn nhu sờ đầu A Mân, trước tầm mắt chờ mong của A Mân có chút do dự nhưng vẫn gật đầu.

"Ha ha, thật tốt quá, nãi nãi thật tốt." A Mân vui vẻ ôm chầm lấy Lão Mỗ.

Tuy nhiên, Mộc Tiểu Hoa cũng cảm giác rõ ràng được Thế đang tránh ở nàng phía sau, bàn tay hắn càng thêm nắm chặt quần áo nàng, có vẻ rất khẩn trương.

Lão Mỗ về mặt tràn đầy từ ái nhìn A Mân: "Muốn học phải học thật nghiêm túc, khi người về nhà phải mang theo giày rom do chính người làm về theo, A Hà thăm cùng A Mỹ thăm sẽ giám sát người."

"A~" A Mân rên lên một tiếng.

"Hửm?" Lão Mỗ bày ra sắc mặt nghiêm khắc. A Mân lập tức lúng túng, cười hi hi cam đoan: "Yên tâm đi nãi nãi, ta nhất định sẽ học thật nghiêm túc, khi trở về nhất định sẽ mang theo giày rom do chính tay ta làm."

Lời vô nghĩa không nói nhiều, tiếp theo liền tiến vào bài giảng hình thức, Lão Mỗ nhìn một lát rồi đi về trước, Lão Mỗ đi rồi, A Mân vốn đang ở trong son động học bên giày rom cùng Mộc Tiểu Hoa, nhìn thấy Lão Mỗ vừa đi khuất thì lập tức như được giải phóng, nhanh chóng nhảy xuống giường chạy ra khỏi son động, căn cũng không căn kíp, mà cho căn kíp cũng không căn được.

Hai phụ nhân đối với chuyện này cũng không có tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ nhìn thoáng qua liền tiếp tục cúi đầu bên giày rom trên tay mình, Mộc Tiểu Hoa trầm mặc một hồi, hiếu kỳ hỏi: "Các người không quản nàng sao? Không phải đã đáp ứng với Lão Mỗ rằng sẽ giám sát nàng làm giày rom rồi sao?"

A Hà trầm lắng đầu: "Trừ bỏ Lão Mỗ cùng Thừa thì không ai quản được nàng! Hải tử kia quá xảo quyệt. Nàng đi ra bên ngoài lịch lãm cũng rất tốt! Lần này trở về, bộ lạc thế nào cũng không được an bình."

"Đúng đấy!" A Mỹ thăm cũng lắc đầu: "Nàng chính là được sủng thành hư, nếu lớn lên thêm một chút thì sợ rằng cả Lão Mỗ cùng Thừa cũng quản không được nàng, không biết về sau ai dám lấy nàng đây?!"

Mộc Tiểu Hoa có cùng Xán nói chuyện nên cũng hiểu biết một chút. Lão Mỗ có năm trượng phu, trong đó bà cùng ba trượng phu mỗi người đều sinh ra ba hài tử, hai người còn lại mỗi người thì sinh ra hai hài tử, tổng cộng là có mười ba hài tử, bảy nam hài, sáu nữ hài.

Có hai nam hài tử hơn mười tuổi ngoài ý muốn bỏ mình, một nữ hài chết do bệnh, còn lại năm nam hài và năm nữ hài, bây giờ nữ hài đã lớn tự nhiên đều đã gả cưới, cũng đã sinh nam đẻ nữ, đáng nhắc tới chính là trong số nữ hài bọn họ, có người trực tiếp gả cho hai ca ca của nàng.

Bộ lạc nơi này hiện giờ vẫn chưa biết đến quan niệm luân lý họ hàng gần không thể kết hôn cùng ý thức khỏe mạnh.

Ba nhi tử khác của Lão Mỗ hợp lại cưới một nương tử, sinh ra bốn nhi tử, một nữ nhi, nữ nhi này chính là A Mân, trừ bỏ bốn nữ nhi đã gả đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lưu lại nữ nhi gả cho ca ca ruột của mình. Tổng cộng sinh ra ba tiểu hài tử, nhưng hai đứa đầu không đến một tuổi liền bệnh rồi chết, đứa thứ ba lúc sinh ra đã tắc thở.

Ở bộ lạc nam nhiều nữ thiếu này, là nữ nhi duy nhất trong nhà, A Mân tất nhiên được sủng ái đến mức không cần phải nói, cũng vì vậy mà nuông chiều, sủng ái nàng ra tính tình tùy hứng, kiêu ngạo, cuồng vọng, phải nói là nàng hội tụ hết thấy những tính cách không tốt.

Đang lúc mọi người cùng nhau nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Thế: "Người tránh ra! A! Buông ta ra! Buông ta ra! Không cần! Người tránh ra."

Mộc Tiểu Hoa hoảng sợ, bao gồm cả A Hà thăm cùng A Mỹ thăm cũng hoảng sợ, nhưng các nàng hiển nhiên đã thấy nhiều thành quen nên vẫn ngồi im không nhúc nhích, căn bản chính là một bộ dáng không muốn đứng lên đi ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì, cả hai chỉ là liếc nhau một cái, lắc đầu tiếp

tục bện giày rom

Chắc hẳn mấy tiểu hài từ đùa giỡn, cũng không có việc gì đâu? Mộc Tiểu Hoa cũng nghĩ như vậy.

"Người buông ta ra! Không cần." Tiếng kêu Thế lại một lần nữa truyền đến, thanh âm mang theo thê lương, kết hợp lại hình ảnh Thế nhìn thấy A Mân liền sợ hãi, chỉ sợ lúc này không đơn giản là tiểu hài từ đùa giỡn như vậy, tìm Mộc Tiểu Hoa "Lộp bộp" nhảy dựng, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Xấu hổ người nhìn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit+Beta: Thiên Sa.

"Ba!"

Mộc Tiểu Hoa vừa nhắc chân đi không được vài bước đã nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm tát tay thanh thúy, sau đó liền nghe được giọng nói giận dữ của A Mân: "Ta kêu người cùng ta chơi, người tránh cái gì? Tại sao không nghe lời vậy?"

Mộc Tiểu Hoa tìm lần nữa "Lộp bộp" nhảy dựng, bước chân cũng vội vàng nhanh hơn, ra đến bên ngoài, chỉ thấy một tay của A Mân đang bắt lấy cổ Thế, cả người cũng ngồi lên lưng Thế, một tay khác duỗi ra sau mông quần da thú của Thế đánh vài cái, chân cũng không ngừng đá cẳng chân hắn. Bộ dáng kia giống như muốn đem Thế đè xuống mặt đất.

Hai tay Thế cố gắng kéo ra bàn tay đang siết chặt cổ hắn, nỗ lực giãy giụa, nhưng lại không có cách nào đem A Mân ném xuống, A Mân tựa như cao da chó, gát gạo dính chặt trên người hắn, dưới mông lâu lâu lại truyền đến tiếng vỗ mạnh cùng đau rát.

Hình ảnh kia quả thực xấu hổ người nhìn, Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc không thôi, trầm giọng quát lớn: "Làm cái gì vậy? Buông ra hắn."

Hai người dừng lại, A Mân quay đầu lại hung tợn trừng Mộc Tiểu Hoa: "Chúng ta đang đùa giỡn, liên quan gì đến người?"

"Đùa giỡn cũng phải có giới hạn, người không nhìn thấy Thế đang kháng cự sao?" Khuôn mặt Mộc Tiểu Hoa trầm xuống, hướng đến chỗ hai người đi qua, cứu Thế thoát khỏi ma trảo của A Mân.

Thế thoát khỏi kiềm chế của A Mân liền ho khan dữ dội, hung hăng thở hỗn hển, Mộc Tiểu Hoa nhìn Thế nghẹn đến mức mặt cũng đỏ lên, mi tâm cau chặt, mắt lạnh quét về phía A Mân: "Người muốn siết cổ Thế chết luôn sao?"

"Ai bảo hắn không cho ta cười lên?" A Mân ngẩng đầu, đúng lý hợp tình nói: "Nếu hắn cho ta cười chơi thì ta cũng sẽ không siết cổ hắn!"

Cười chơi? Mộc Tiểu Hoa vỗ trán, vì cái gì đến xã hội nguyên thủy rồi cũng có thể đụng tới kiểu hài từ yêu thích làm anh hùng này vậy? Nhớ lại trước đây khi còn ở cô nhi viện, cũng có anh hùng hài từ thích chơi cười ngửa, nếu là hai bên đều nguyên ý thì không có gì để nói, nhưng nếu người kia không muốn bị người khác cưỡng chế cười lên như vậy tính chất liền khác nhau. Chơi đùa liền biến thành tính chất khi dễ, vũ nhục.

"Thế không muốn cùng người chơi cái này, vì sao người lại cưỡng chế ép hắn phải chơi? Nếu hắn muốn cười lên người người, vậy người có đồng ý không?"

"Nãi nãi ta chính là Lão Mỗ của bộ lạc, tại sao ta phải cho hắn cười lên?"

"Người không muốn bị người khác cười, vậy dựa vào cái gì lại muốn người khác phải cho người cười?"

A Mân bị Mộc Tiểu Hoa hỏi đến á khẩu không trả lời được, ngẩn ngơ một lúc, sau đó dậm chân: "Nãi nãi ta là Lão Mỗ, ta đều có thể cười lên người khác, người khác không thể cười lên ta, nếu hắn không nghe lời, ta về sau sẽ không gả cho hắn, hắn liền không có nương tử, cả đời đánh quang còn,* (*là cây gậy trơn trụi, không lá không hoa. Sa: Mọi người tự hiểu ý câu này nhé! ☺) xem hắn phải sống làm sao bây giờ?"

"Phốc!" Mộc Tiểu Hoa nhin không được phì cười, tiểu nha đầu này tự tin tràn đầy khiến nàng cũng phải gợn ngón tay lên. Xem ra, quan niệm ở giai cấp xã hội này hình thành cũng đã có chút mãnh liệt.

"Người cười cái gì?" A Mân hung ác hỏi lại, nàng rõ ràng cảm giác được nụ cười của Mộc Tiểu Hoa tràn ngập ác ý.

Mộc Tiểu Hoa lắc đầu cười, xua xua tay, bất quá cũng chỉ là một tiểu nữ hài mười một tuổi, nàng không cần thiết phải dả kích nàng ấy, liền nói: "Choi chủ yếu là vì vui vẻ, người khác đã không muốn chơi, người lại cưỡng ép phải cùng người chơi, vừa làm cho bản thân tức giận, mà người khác cũng cảm thấy khó chịu thì chơi còn có ý nghĩa gì nữa?"

A Mân nhấp môi, nhủu mi: "Mỗi ngày đều rất nhàm chán! Vì sao không ai nguyện ý chơi cưỡi lão hổ cùng ta vậy? Cho bọn họ làm lão hổ không phải rất tốt rồi sao?"

Cưỡi lão hổ? Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc, được rồi, mặc kệ là gọi cưỡi ngựa hay là cưỡi lão hổ, trò chơi này đều không phải là một trò chơi tốt a.

"Người biết không, ở Sơn Khương bộ lạc có một người gọi là Dư Đồng, hẳn cưỡi lão hổ rất uy phong." A Mân vẻ mặt khát khao. Ở Mạc Á rừng rậm, Sơn Khương bộ lạc là một trong mười bộ lạc có dân cư nhiều nhất, là bộ lạc giàu có nhất cũng là bộ lạc có thực lực nhất.

"Người nhìn thấy người khác cưỡi lão hổ mới nghĩ vậy ra dạng trò chơi này? Vì có thời gian rảnh rồi, nhàm chán?" Mộc Tiểu Hoa cảm giác có chút bất lực không biết phải nói sao, không có lão hổ thật liền bắt người khác làm lão hổ để cưỡi chơi?

"Đúng vậy!" A Mân đương nhiên gật đầu, thật vất vả mới phát hiện một trò chơi thú vị để giết thời gian, nhưng mà toàn bộ bộ lạc lại không có người nguyện ý cùng nàng chơi cả?

Nguyên lai là do tiểu cô nương này ham chơi, cố tình nghĩ ra trò chơi... Mộc Tiểu Hoa thở ra một hơi thật mạnh, nói: "Nếu trò chơi này người khác đều không muốn chơi, vậy chứng tỏ rằng trò chơi này không phải là trò chơi tốt, như vậy đi! Ta dạy cho người chơi một trò chơi khác, thế nào?"

"Trò chơi gì?" A Mân có chút gấp không chờ nổi hỏi: "Chơi vui sao?"

Chơi được hay không, vậy chỉ có thể chờ người chơi rồi mới biết được." Mộc Tiểu Hoa hơi hơi mỉm cười, cầm rễ cây tại chỗ đất bằng phẳng quét sạch sẽ một mảnh bùn đất lẫn đá, sau đó bắt đầu ở trên mặt đất vẽ ra hình ô vuông, hình ô vuông chia làm hai bên trái phải, hai bên ô vuông chia ra thành các ô vuông nhỏ bất đồng. A Mân cùng Thế đều mang ánh mắt tò mò nhìn.

A Mân nhìn không được hỏi: "Người đang vẽ cái gì?"

"Đợi chút, người sẽ biết." Mộc Tiểu Hoa cố ý thừa nước đục thả câu, vẽ xong hình ô vuông, lại nhặt vài hòn đá nhỏ, bỏ vào trong ô vuông thứ nhất bên trái, bắt đầu hướng dẫn, giảng giải, làm mẫu chơi một lần trước.

"Đem hòn đá này đặt ở bên ngoài, sau đó dùng một chân đá, chỉ có thể dùng một chân đá viên đá vào bên trái ô vuông, đá đến chỗ nào liền dùng một chân nhảy qua qua ô vuông đó, nhảy đến chỗ viên đá kia thì lại tiếp tục đem viên đá đá đến ô vuông tiếp theo, chỉ có thể đá viên đá trong ô vuông, đá trúng vạch ô vuông liền tính thua."(*Xin lỗi, Sa bất tài vô dụng, chỉ có thể dịch như vậy, bản convert ta đọc cái trò chơi này mà hoa cả mắt, nào là "đá đá, nào là "ô ô")

Mộc Tiểu Hoa để chân trần ở trên mặt đất dùng một chân nhảy a nhảy, đây là ký ức thơ ấu tốt đẹp, nhiều năm sau ở dị thế xa lạ chơi lại trò chơi khi còn nhỏ là đá viên đá, nội tâm Mộc Tiểu Hoa tràn ngập cảm khái.

Rời khỏi hoàn cảnh cuộc sống quen thuộc, tuy rằng có rất nhiều thứ nàng cần đều không có, nhưng mọi chuyện cũng không phải đều không tốt.

"Chú ý là chân không được dẫm lên vạch, viên đá không thể đến sát tuyến, chỉ được nhảy một chân, chân mà rơi xuống đất liền tính là thua, gặp được ô vuông hợp lại như vậy liền đem viên đá đá ra ngoài, viên đá rơi xuống giữa ô hoặc ở phía dưới vạch ô đều bị thua, đá viên đá ra ngoài xong, người cũng phải nhảy ra ngoài luôn, ai nhai!" Mộc Tiểu Hoa nhảy lên nhưng không thể nhảy qua hai ô song song, chân liền rơi xuống đất.

"Nga ~" A Mân cùng Thế cùng lúc phát ra tiếng thở dài đáng tiếc.

"Hô hô hô!" Mộc Tiểu Hoa thở hắt hắt, đem hòn đá nhặt lên, dò hỏi: "Ai muốn thử một chút không?" Chỉ nhảy vài cái như vậy mà khiến nàng mệt đến thở hồng hộc, quả thật lớn tuổi rồi có khác, nhớ khi còn nhỏ nhảy dựng ít nhất cả một giờ đồng hồ nhưng vẫn giống như không biết mệt mỏi không biết phiên chán.

"Ta! Ta thử một chút." A Mân mang vẻ mặt nóng lòng muốn thử, tiếp nhận hòn đá trên tay Mộc Tiểu Hoa, ném ra ngoài vạch, nâng chân trái lên, chân phải đối với hòn đá một đá, kết quả, không đá trúng, nàng mang vẻ mặt kỳ quái tại chỗ nhảy nhảy, kia bộ dáng vừa ngốc vừa đáng yêu.

"Phốc!" Mộc Tiểu Hoa nhìn không được phì cười, Thế đang nghẹn cười cũng cười rộ lên. khuôn mặt nhỏ A Mân đỏ lên, xấu hổ không thôi, ngao nghễ hừ lạnh một tiếng: "Lần thứ hai ta tuyệt đối có thể đá trúng."

Kết quả lần thứ hai vẫn không đá trúng, lần thứ ba vẫn không đá trúng, nhất thấy tiểu cô nương bị đá kích đến mức thẹn quá hóa giận, Mộc Tiểu Hoa giữ chặt nàng, làm mẫu cho nàng: "Khi đá hòn đá này, chân phải xoa như vậy mới đá được, không phải nhảy lên đá, người thử lại xem."

Bị đá kích nghiêm trọng, A Mân liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, Mộc Tiểu Hoa nhìn nàng cổ vũ, A Mân tiếp nhận hòn đá thử lại một lần nữa, lần này nàng rút cuộc cũng thành công, nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa vui vẻ cười ha ha: "Ta thành công, ta thành công rồi. Ha ha ha!"

Lúc này, một đạo thanh âm kỳ cực ôn thuận của nam nhân, bên trong hàm chứa ý cười truyền đến: "Chuyện gì khiến A Mân chúng ta vui vẻ như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đứng động tay động chân

Edit+Beta: Thiên Sa.

"Nhị ca!" Nhìn về phía sau lưng Mộc Tiểu Hoa, A Mân cười thấy rằng không thấy mắt, phát phát tay.

Mộc Tiểu Hoa quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên cao lớn, uy mãnh đứng ở trước sân, thanh niên đầu tóc đen dài, dùng lông chim kết thành vòng đội trên đầu, lỗ tai đeo hoa tai bằng lông chim, ngũ quan đoan chính lập thể*(*về chiều dài, chiều ngang và chiều cao), đường cong rắn chắc, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác khí phách cương nghị. Chiều cao của thân thể kia cũng phải tận 1m9, thân hình to lớn, vạm vỡ, làn da ngăm đen, bên hông vây quanh một tấm da thú màu xám, khó khăn lắm mới che khuất vị trí giữa hai chân, chân dài thẳng tắp cơ bắp rõ ràng, mỗi một bước đi đều rất lực lượng.

Thanh niên kia nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa đứng trước A Mân hơi hơi mỉm cười, trong mắt không chút nào che giấu tìm tòi nghiên cứu cùng tò mò, cong môi mỉm cười, giọng nói mang theo mười phần khinh thường: "Ngươi là người bên ra giày rơm? Tự xưng là Thần nữ? Còn tuyên bố rằng có thể thay đổi cuộc sống của nữ nhân trong bộ lạc chúng ta? Ngươi rút cuộc từ đâu đến?" Dứt lời, đột nhiên tiến lên, kéo kéo quần áo của Mộc Tiểu Hoa: "Trên người của ngươi là cái gì? Dùng cái gì làm thành?"

Mộc Tiểu Hoa không nghĩ tới thanh niên kia sẽ trực tiếp động thủ, càng không nghĩ đến đối phương sẽ đột nhiên đến gần nhìn nàng như vậy, hoảng sợ, vội lui về sau hai bước, tụt vào móng vuốt đang nắm quần áo của nàng, xụ mặt nói: "Đừng có động tay động chân."

Nhưng thanh niên kia căn bản không để ý tới lời nói của nàng, được một tác lại muốn tiến thêm một thước, đuổi móng vuốt tới trên mặt nàng, sờ soạng một phen cảm thán: "Da của ngươi da cư nhiên so với Lam còn trắng hơn a!"

"Này!" Mộc Tiểu Hoa bị dọa cho nhảy dựng, lại lui về sau thêm một bước, trừng lớn mắt chất vấn: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Thanh niên cười buông tay, khom lưng đem mặt hần tiến đến gần trước mặt Mộc Tiểu Hoa cười tủm tỉm nói: "Ta chính là đối với ngươi rất hiếu kì."

Mộc Tiểu Hoa lại lui về sau một bước nữa, quả thực không có lời gì để nói: "Ngươi nói chuyện thì đằng hoàng một chút, đến gần như vậy làm gì?"

"Thích ngươi nên mới đến gần như vậy!" Thanh niên ra vẻ đương nhiên nói, trong giọng nói ần ần lộ ra tự đắc: "Đây chính là vinh hạnh của ngươi!" Sau đó lại dùng giọng điệu không thể tưởng tượng hỏi lại: "Chẳng lẽ ngươi không thích?"

Mộc Tiểu Hoa hắc tuyến co rút mí mắt, lạnh nhạt nói: "Không thích!"

Nàng còn nghĩ rằng thanh niên kia sẽ chịu đả kích, ai ngờ hần thể nhưng không bị ảnh hưởng chút nào cười nói: "Dù sao ta thích thì được rồi." Bộ dáng tự đắc kia quả thực làm Mộc Tiểu Hoa không còn lời gì để nói.

Được rồi, chàng trai ngươi đã thắng!

□ThiênSa.Dien.dan.lequydon~□

Mộc Tiểu Hoa quyết định không để ý tới hần, quay đầu đối với A Mân tiếp tục giảng giải: "Trò chơi này có thể một người chơi, cũng có thể hai người chia thành hai bên cùng chơi, cũng có thể chia ra thêm nhiều người chơi đều được, khi người chơi ở hai bên trái phải đều đá đến ô cuối cùng vòng tròn này thì phải cùng đối phương ra kéo búa bao, thắng mới có thể tiếp tục đá đến ô tiếp theo, thua liền đổi cho người kia, ai thuận lợi đá vào được ô vuông liền thắng."

"Kéo búa bao là cái gì?" Hỏi cái vấn đề này, không phải A Mân cũng không phải Thế, mà là ca ca A Mân. Mộc Tiểu Hoa quăng cho hần ánh mắt xem thường nhưng vẫn giải thích cho bọn hần kéo búa bao là cái gì.

Thanh niên sau khi nghe xong lấy tay vỗ đầu Mộc Tiểu Hoa: "Trong đầu ngươi sao lại có nhiều ý tưởng cổ quái kỳ lạ như vậy? Ngươi như thế nào lại thông minh như vậy nhỉ?"

Mộc Tiểu Hoa che đầu cảm tức nhìn thanh niên: "Không được vỗ đầu ta!"

"Vì cái gì?" Thanh niên cong môi cười, vẻ mặt tràn ý cười.

Mộc Tiểu Hoa cắn chặt răng: "Ta ghét nhất người khác vỗ đầu ta."

"Ta thích ngươi mới vỗ đầu ngươi." Thanh niên vẻ mặt chính trực.

"Ta không cần ngươi thích." Mộc Tiểu Hoa rống.

"Phốc!" Thanh niên phun cười, đuôi tay nheo nheo mặt Mộc Tiểu Hoa: "Tại sao ngươi lại đáng yêu như vậy a?"

"Ba!" Mộc Tiểu Hoa nổi giận, dùng sức đánh về phía tay của thanh niên, tròng mắt hần, móng heo này chính là dạy mãi không sửa, quả thực đáng giận

mà.

"Thưa ca, người đừng khi dễ tỷ tỷ." Thế đi đến trước mặt Mộc Tiểu Hoa, đem nằng thủ hộ ra phía sau lưng mình, giọng nói mềm mại.

Thừa duỗi tay néo néo mặt Thế, cười tủm tỉm nói: "Ta không khi dễ tỷ tỷ người, ta là đang chơi cùng nằng."

"Tỷ tỷ là của chúng ta, người không thể chạm loạn vào." Thế biểu thị công khai chủ quyền.

"Người là của ta." Không đợi Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa nói chuyện, A Mân liền vội vã kêu lớn: "Thế! Người là của ta, nương tử của người cũng chỉ có thể là ta."

Thế ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Ta chỉ lấy tỷ tỷ làm nương tử."

"Không được!" A Mân gấp đến độ xoay vòng vòng, lôi kéo tay Thừa: "Nhị ca, Nhị ca, người mau giúp ta nói một câu a! Nương tử của Thế vì sao lại là nằng ta? Người nói người nói....."

Cái đề tài nương tử này, vì sao luôn chờ chực xuất hiện nhỉ? Mộc Tiểu Hoa nhìn xuống xúc động vỗ trán, nằng không nghĩ tới Thế còn chưa có từ bỏ ý niệm muốn nằng làm nương tử, thật đúng là...

"Ai!" Mộc Tiểu Hoa lắc đầu thở dài một tiếng, xoay người đi vào sơn động, những người này thật là một người, hai người đều làm cho đầu người ta đặc biệt đau mà!

"Người đi đâu? Không được đi." Phía sau truyền đến tiếng gọi vội vã của A Mân.

Thừa an ủi: "A Mân đừng nóng vội, người cùng Thế ở đây chơi, ta đi giúp người nói chuyện."

Nghe được lời này của Thừa, đầu Mộc Tiểu Hoa như muốn to ra, bước chân nhanh hơn đi vào trong sơn động, chỉ hy vọng ở trong sơn động nhìn thấy còn có người khác hẳn sẽ không làm quá mức.

Mộc Tiểu Hoa đi vào sơn động, nhìn thấy A Hà thăm cùng A Mỹ thăm đang vội vàng lui sang cạnh cửa sơn động, khóe miệng co rút, quả nhiên bất quá là thứ thiên kinh nghĩa địa, chẳng bao giờ phân biệt ở bất cứ thời đại nào.

□Diendan~le.quy.don~□Thiên Sa □

Trở lại trong sơn động, Mộc Tiểu Hoa cầm lấy cổ lên bên gối rom, vừa bên được hai đường thì Thừa cũng vào tới.

Nhìn thấy hần tiến vào, A Hà thăm cùng A Mỹ thăm đều đứng dậy, vô cùng nhiệt tình chào hỏi hần, A Hà thăm nói: "Thừa đã về rồi à! Lần này đi ra bên ngoài có gặp chuyện gì mới mẻ không?"

A Mỹ thăm cũng nói: "Thừa cũng đã trở lại, A Nhiễm chúng ta mỗi ngày đều mãi nhắc đến người đó! Trở về đã gặp mặt chưa?"

"A Hà thăm, A Mỹ thăm." Thừa cười tủm tỉm, nhìn vào chính là bộ dáng thanh niên lớn lên phải phép, tốt tính: "Lần này đi ra bên ngoài đương nhiên có gặp vài chuyện mới mẻ, sau này sẽ cùng thăm nói vậy!"

"Được, được, được!" A Hà thăm cười ha hả gật đầu.

Thừa lại cười tủm tỉm đối với A Mỹ thăm nói: "Thật sự rất cảm ơn A Nhiễm nhớ mong ta, ta vừa về đến nhà thì đã gặp qua A Nhiễm rồi!"

"Vậy sao? Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." A Mỹ thăm cười tủm tỉm vừa lòng gật đầu, nói xong, lại có thâm ý khác liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái.

Mộc Tiểu Hoa bị người nhìn đến cũng không thể hiểu được, ánh mắt kia là ý tứ gì vậy? A Nhiễm là ai? Cùng nằng có liên quan gì?

Cùng hai vị đại thẩm hàn huyên xong, Thừa ngồi xuống bên cạnh Mộc Tiểu Hoa, lực chú ý của hai vị đại thẩm vào một cái liễn xoay lại đây, đặc biệt là A Mỹ thăm, ánh mắt kia thế nhưng lại mang theo nồng đậm ý vị giám thị.

Mộc Tiểu Hoa cảm giác chân mày nằng từ lúc xuyên đến nơi này co rút còn nhiều hơn số tuổi của nằng a! Nhìn hai vị đại thẩm đang thất thần bên gối rom, lại nhìn Thừa ngồi bên cạnh nằng, khoảng cách quá gần khiến Mộc Tiểu Hoa phải nhăn mày xê dịch sang bên cạnh.

Nghĩ muốn kéo ra khoảng cách, nhưng lại không có khả năng, Thừa chính là kiểu người kéo ra khoảng cách, hần sẽ lập tức xích gần lại người, Mộc Tiểu Hoa âm thầm cắn chặt răng, nghĩ thầm, vì sao sơn động lại không có cửa? Nếu là có cửa, nằng tuyệt đối sẽ đem Thừa nhốt ở ngoài cửa không cho hần đi vào.

Mộc Tiểu Hoa buông gối rom trong tay xuống, quay đầu, lạnh mặt nhìn thẳng Thừa, nói: "Muốn nói gì thì người nói nhanh đi, nói xong cũng đi nhanh luôn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Bát quái*(*Bà tám, nhiều chuyện)

Edit+Beta: Thiên Sa.

Thừa bình tĩnh nhìn Mộc Tiểu Hoa: "Ta tới học bên giày rom." Tươi cười lớn tiếng nói tiếp: "Cho nên, trong chốc lát cũng không đi đâu cả!"

Mộc Tiểu Hoa nhìn Thừa đang cười tủm tỉm, âm thầm cắn chặt răng, nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại, kéo lấy một đồng cảnh lá hương bồ quảng vào trước ngực Thừa, nói: "Nếu đã như vậy thì bắt đầu bên giày rom đi!"

Thừa bắt lấy cảnh lá hương bồ cười tủm tỉm nhìn Mộc Tiểu Hoa, gật đầu: "Được thôi!"

Vốn tưởng rằng Thừa chỉ nói cho có vậy thôi, nhưng Mộc Tiểu Hoa không nghĩ tới hần thể nhưng thật sự nghiêm túc học tập, bộ dáng cúi đầu chuyên chú bên giày rom cũng nhìn rất dễ coi, đương nhiên phải trừ bỏ tình tiết cái miệng của hần không ngừng đóng mở liên tục.

"Tiểu Hoa người làm sao có thể nghĩ được cách bên giày rom như vậy?"

"Người cảm thấy ta bên như thế nào?"

"Ta bên như vậy được không?"

"Người rút cuộc từ đâu tới đây? Chẳng lẽ thật sự là Thần nữ? Vậy người có thần lực gì không?"

"Bề ngoài người quá đặc biệt, ta nói cho người biết, Sơn Khương bộ lạc có người rất thích đoạt những đồ vật đặc biệt, người cần phải cẩn thận một chút."

"Sơn Khương bộ lạc? Lại là Sơn Khương bộ lạc?" Mộc Tiểu Hoa hơi hơi nhíu mày: "Ý của ngươi là bọn họ sẽ đoạt y phục trên người ta hay là đoạt ta?"

"Ha!" Thừa kinh hi đến ánh mắt cũng sáng lên, ngừng tay đang làm việc, nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa, người rút cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với ta!"

Mộc Tiểu Hoa im lặng, mắt tròn trắng: "Rút cuộc là đoạt cái gì?"

Thừa dứt khoát xoay người đối diện với Mộc Tiểu Hoa nói: "Nói không chừng, khẳng định là sẽ đoạt đi quần áo, nếu có người nhắc đến những gì kì lạ đến người, lại nhìn về bề ngoài khác lạ của người thì theo ta phỏng chừng mười phần thì có tám chín phần là sẽ đoạt đi."

Mộc Tiểu Hoa xấu hổ: "Bọn họ sẽ đoạt người?" Thổ phỉ sao?

Thừa gật đầu, bộ dáng tập mãi thành thói quen: "Sẽ đoạt, bọn họ vẫn thường xuyên đi đến Sơn Hoa bộ lạc đoạt nữ nhân." Nhân số trong Sơn Hoa bộ lạc xếp thứ sáu trong Mạc Á rừng rậm, Sơn Hoa bộ lạc cùng Sơn Trà Bộ Lạc vừa lúc tương phản chính là nữ nhiều nam ít.

Đáng nhắc tới là Mạc Á rừng rậm có mười bộ lạc, chỉ có Sơn Hoa bộ lạc, Sơn Trà bộ lạc cùng với Sơn Ngọc bộ lạc là không cùng bộ lạc khác thông hôn, còn lại bảy bộ lạc khác đều là thông hôn lẫn nhau.

"Chính là hai ngày trước, Cát Lộc Từ Trường còn dẫn theo người đoạt cô nương trở về. Nhưng cô nương kia ban đầu là đã bị Tân Mạc trong Sơn Mạnh bộ lạc coi trọng, hần đang muốn dùng biện pháp thuyết phục Lão Mỗ của Sơn Hoa bộ lạc đồng ý cho cô nương kia gả cho hần, hiện tại xảy ra chuyện như vậy liền khiến cả hai bộ lạc đều nháo loạn, ầm ĩ."

"Còn có chuyện như vậy?" Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc, không nghĩ tới xã hội nguyên thủy thế nhưng cũng có chuyện nháo loạn như vậy a! Quả nhiên là rừng nào cọp nấy.

Sơn Mạnh bộ lạc là bộ lạc xếp hạng thứ hai, nhân số tuy nói so với Sơn Khương bộ lạc ít một chút, nhưng dân phong lại rất bu ru hần, Tân Mạc là con thứ ba của Từ trường Sơn Mạnh bộ lạc, là người có hi vọng nhất được truyền lại chức Từ trường.

"Đương nhiên." Thừa gật đầu: "Cũng không biết cuối cùng như thế nào, cho nên nói, người như vậy quá dễ dàng dẫn đến chú ý của người khác, rất không tốt!"

Mộc Tiểu Hoa cúi đầu nhìn một thân quần áo trên người mình, lại nhìn về phía A Hà thắm cùng A Mỹ thắm, xem ra phải nhập gia tùy tục thôi!

Nhưng mà, nửa người trên chỉ lấy vài miếng lá cây che đậy bộ vị trọng điểm, nửa người dưới chỉ vây lại bằng mấy lá cây thành váy ngắn, quần áo như vậy làm sao nàng có thể chấp nhận được đây?

"Thừa, người người nói bị đoạt đi không phải là A Loan cô nương chứ?" A Hà thắm hỏi.

Tính bát quái nổi lên, A Hà cùng A Mỹ hai vị đại thẩm làm sao có thể nhìn được mà không tham dự thảo luận?

"Đúng vậy!" Thừa gật đầu: "Chính là A Loan."

"A?" A Mỹ thẩm về mặt tiếc hận: "A Loan cô nương nếu là gả cho Tân Mạc thì còn tốt, nhưng nếu bị Cát Lộc Từ Trường cướp đi, kia thật là huỷ hoại một con người mà."

"Còn không phải vậy sao!" A Hà thẩm chịu không nổi lắc đầu: "Cát Lộc Từ Trường đều đã bốn năm mươi tuổi, đoạt nhiều nữ nhân như vậy còn chưa đủ, còn muốn đập hư một tiểu cô nương mười tám tuổi, thật là đáng tiếc cho A Loan cô nương."

Thừa lắc đầu: "Không phải, nghe nói lần này Cát Lộc Từ Trường không phải đoạt A Loan cho mình, mà là cho Dư Đồng."

Dư Đồng? Chính là người mà A Mân nói cười được lão hồ đúng không? Mộc Tiểu Hoa yên lặng nghĩ ngợi.

"Tiểu lang nhi Dư Đồng?" A Hà thẩm cùng A Mỹ thẩm đều rất kinh ngạc: "Chẳng lẽ hắn cũng coi trọng A Loan cô nương?"

"A Loan cô nương rất xinh đẹp?" Mộc Tiểu Hoa nhìn không được tò mò hỏi, bằng không như thế nào lại một cái hai cái đều coi trọng nàng ta như vậy?

"Đúng vậy!" Thừa gật đầu, về mặt khát khao nói: "A Loan cô nương là nữ hài xinh đẹp nhất Sơn Hoa bộ lạc."

"Nữ hài xinh đẹp nhất à!" Mộc Tiểu Hoa hiểu rõ gật gật đầu.

"Đúng vậy! A Loan cô nương quả thật rất xinh đẹp!"

"Vừa xinh đẹp lại vừa có tài năng, còn trông được thảo được.." A Hà thẩm cùng A Mỹ thẩm liên tục phụ họa.

Mộc Tiểu Hoa kỳ lạ hỏi: "Các người đều gặp qua nàng?" Nơi này mọi người ít khi rời khỏi bộ lạc của mình, đặc biệt là nữ nhân, căn bản không có khả năng đi qua cửa bộ lạc khác, vì sao các nàng lại đều mang bộ dáng nhận thức A Loan cô nương?

"Gặp qua a! Thời điểm tập hội bộ lạc, A Loan cô nương đều đi đến."

"Tập hội bộ lạc?" Mộc Tiểu Hoa nghi hoặc. Lúc này Mộc Tiểu Hoa mới biết đến, mười bộ lạc trong Mạc Á rừng rậm vào ngày đầu tiên mỗi tháng sẽ có sự kiện đại tập hội.

Thế giới này không có cửa hàng, ngày đầu mỗi tháng tất cả mọi người đều sẽ mang đến đồ vật đi tham gia đại tập hội, nếu ở tập hội xem trọng đồ vật nào thì sẽ thông qua bồi tệ* mua hoặc là dùng vật phẩm trao đổi.

(*Bồi tệ: Người xưa dùng vỏ sò làm tiền tệ. Vì vỏ sò ở biển, rừng lại cách xa biển nên vỏ sò được xem là vật quý giá. Bồi = nghĩa là vỏ sò.)

Thế giới này lưu thông sử dụng bồi tệ, nghe nói là một loại vỏ sò màu trắng, nàng chưa thấy qua, bởi vì nhà Xán cùng nhà Liệt đến một hạt giống cũng đều không có.

Sau khi nghe xong, Mộc Tiểu Hoa hỏi: "Đại tập hội kia có phải rất náo nhiệt đúng không?"

"Tập hội đương nhiên náo nhiệt." Thừa gật đầu: "Ngày kia là đến ngày tập hội, đến lúc đó người đi thì sẽ biết."

"Àn." Mộc Tiểu Hoa gật đầu, ần ần có chút chờ mong.

"Xưa nay bộ lạc chúng ta cũng chưa bán ra thứ gì, lần này cuối cùng cũng đã có." Thừa cảm thán nói.

"Người nói chính là giày rơm?" Mộc Tiểu Hoa nhướn mày.

Thừa cười gật đầu, thở dài một tiếng nói: "Sơn Nham bộ lạc là người đầu tiên làm ra vại, cái này kiếm cho bọn họ không ít lời đấy, Sơn Mạnh bộ lạc làm đao khí tốt nhất, Sơn Hoa bộ lạc trồng ra dược liệu, Sơn Ngọc bộ lạc làm trang sức tốt nhất, Sơn Khương bộ lạc săn thú lợi hại nhất còn có thể bắt giữ được con mồi sống, Sơn Chu bộ lạc thu hoạch luôn tốt nhất, cho nên này đó cuộc sống trong bộ lạc càng ngày càng tốt, người trong bộ lạc chúng ta không có tay nghề gì, cũng không thể kiếm được cái gì, nhân số ít nhất không nói mà cuộc sống cũng kém cỏi nhất."

"Là như vậy sao!" Mộc Tiểu Hoa gật gật đầu, mấy thứ này lúc trước nàng cũng không biết được từ Xán cùng Liệt, khó trách ngày hôm qua nàng vừa nói có thể thay đổi cuộc sống bộ lạc thì Lão Mỗ liền thả nàng, như vậy xem ra bà không phải bị chân thành của nàng đã động, cũng không phải bị nàng đem danh xưng Thần Nữ hù dọa, mà là bị hiện thực bức đến mức nóng nảy, trong tiềm thức họ vẫn luôn có một loại ý niệm cho dù là cái gì cũng muốn thử một lần, trước khi thật sự tuyệt vọng dù là cái gì cũng muốn dứt khoát thử nghiệm hết thấy

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trốn không thoát vấn đề

Edit+Beta: Thiên Sa.

Biết có thể dùng giày rom để kiếm tiền, Mộc Tiểu Hoa so với lúc trước cũng nhiệt tình hơn nhiều, nhưng mà ngày kia là đến ngày tập hội, giày rom này chỉ sợ không làm xong trước ngày tập hội, cảnh lá hương bồ chung quy sau khi phơi xong vẫn phải xử lý một chút mới bền tốt được, dù là ngày có nắng thì cỏ này cũng phải phơi ít nhất hai ngày.

Mộc Tiểu Hoa đem ý nghĩ của mình nói cho Thừa, Thừa nghĩ nghĩ sau đó gật đầu, ban đầu ý tứ của hắn chính là muốn cùng mọi người nắm chặt thời gian hai ngày này làm ra nhiều giày rom một chút, tới ngày tập hội liền cầm đi bán.

Hắn sợ dĩ ở lại chỗ này, cũng là muốn xem xét giày rom này rốt cuộc có bền ra được không. Phỏng chừng thời gian hai ngày này cũng có thể bền ra được ít nhiều, bởi vì hắn xem qua hàng mẫu do Mộc Tiểu Hoa làm, thật sự là tương đối thô ráp, hắn bỏ xuống chiếc giày đang bền trong tay xuống, tính toán giày này của bọn họ cũng chỉ có thể bán một lần, những người của bộ lạc khác nếu mua về mở ra nghiên cứu sau đó chắc chắn sẽ bền được.

Thừa do dự hỏi: "Tiểu Hoa, ngươi không cảm thấy phương pháp bền giày rom này quá đơn giản sao?"

"Đơn giản một chút không phải sẽ dễ dàng học nhanh hơn sao?" Mộc Tiểu Hoa liếc mắt Thừa một cái.

Thừa chau mày, nhấp môi, bộ dáng kia tựa như không biết phải mở miệng nói như thế nào, Mộc Tiểu Hoa nhìn hắn như vậy sau đó liền mình bạch lời nói thâm ý của hắn, cười cười nói: "Ta đã biết, ý của ngươi là phương pháp chúng ta bền quá đơn giản, cầm đi bán thì khi người khác mua về chỉ cần nghiên cứu một chút thì sẽ bền ra được, như vậy chúng ta sẽ không có cái để buôn bán."

Ánh mắt Thừa tức khắc sáng lên, khi nhìn Mộc Tiểu Hoa trong ánh mắt rõ ràng có biến hóa: "Đúng, chính là ý tứ này, Tiểu Hoa ngươi thật thông minh."

Mộc Tiểu Hoa cười ngạo nghễ, vô cùng không biết xấu hổ, không, phải là vô cùng hào phóng tiếp nhận lời khích lệ từ Thừa, nói: "Kỳ thật giày rom có rất nhiều phương pháp khác nhau, hơn nữa cảnh lá hương bồ cũng không phải chỉ có thể bền giày rom, còn có thể bền những đồ vật thực dụng khác, chỉ cần chúng ta không ngừng sáng tạo sẽ không sợ không có cái để bán."

Nói đến chuyện tình kiếm tiền, thái độ của Thừa cũng nghiêm túc lên, nghe xong lời Mộc Tiểu Hoa nói, quả thật đầu hắn như được khai sáng, về mặt thụ giáo nhìn Mộc Tiểu Hoa, vui vẻ nói: "Tiểu Hoa, ta đột nhiên phát hiện, ta rất thích ngươi, ngươi gả cho ta đi! Làm nương tử của ta đi, Tiểu Hoa!"

Ánh mắt Thừa sáng quắc nhìn Mộc Tiểu Hoa, trong mắt chứa tha thiết chờ đợi cùng hưng phấn, quả thực dọa người, Mộc Tiểu Hoa hắc tuyến nhìn hắn: "Không cần xúc động đầu đại ca! Thịnh bình tĩnh một chút được không?"

"Khụ!" Đồng thời bị lời nói từ Thừa làm cho đứng hình, A Mỹ thăm phục hồi tinh thần lại nhắc nhở ho nhẹ một tiếng.

Đúng rồi, ngươi còn nhớ rõ A Nhiễm cô nương tại Sơn Trà bộ lạc không vậy? Mộc Tiểu Hoa phục hồi tinh thần lại, ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nhìn Thừa nói: "Đừng nói loạn đùa giỡn!"

"Ta không có nói đùa, ta chưa từng có ý tưởng muốn cưới một người mãnh liệt như vậy." Thừa như cũ kích động, cũng đứng dậy đi đến bên người Mộc Tiểu Hoa ngồi xuống, Mộc Tiểu Hoa bị hắn ép đến không còn chỗ ngồi, thiếu chút nữa là từ trên giường ngã xuống, một tay Thừa đem nàng giữ chặt.

Mộc Tiểu Hoa sau khi ngồi vững liền tránh tay Thừa ra, đầu đầy hắc tuyến nói: "Chúng ta hiện tại đang nói đến chuyện kiếm tiền, đang nói chuyện quan trọng như vậy ngươi không cần phải gộp vào những chuyện vô dụng khác."

Thừa mang vẻ mặt ngây thơ nhìn Mộc Tiểu Hoa: "Ta cảm thấy cưới vợ so với kiếm tiền quan trọng hơn."

Mộc Tiểu Hoa giật giật khoe miệng: "Không có tiền ngươi cưới nương tử bằng cái quỷ gì?!" Vì sao vẫn trốn không thoát cái vấn đề nương tử này vậy? Mộc Tiểu Hoa cũng muốn quỳ, được hoan nghênh quá, áp lực cũng rất lớn đó!

"Huynh đệ bọn Xán so với ta càng không có tiền, hơn nữa ngươi không cảm thấy Thế còn quá nhỏ sao?"

"....."

"Tiểu Hoa làm nương tử ta đi! Chúng ta cùng nhau kiếm tiền. Ta thích sự thông minh của ngươi."

"....."

Mộc Tiểu Hoa quả thực hết lời để nói, người nguyên thủy nơi này đều có gan biểu đạt trắng ra tâm ý của mình như vậy sao? Hơn nữa nguyên nhân bọn họ cưới nương tử đều kỳ lạ như vậy sao?

Mấy người bọn Xán muốn cưới nàng là để sinh hài tử, Thừa muốn cưới nàng là do cảm thấy nàng thông minh sẽ kiếm tiền cùng nhau.

.....

"Không được a! Thừa, nếu ngươi cưới nàng thì A Nhiễm nhà chúng ta nhưng phải làm sao bây giờ?" A Mỹ thăm rốt cuộc nhìn không được nói, A Nhiễm

là chất nữ bà yêu thích nhất, bà đánh chủ ý hy vọng A Nhiễm có thể gả cho Thừa.

Một là A Nhiễm thật sự rất thích Thừa, bà hy vọng nàng ấy có thể có được hạnh phúc, thêm một điều nữa, Thừa là tôn tử Lão Mỗ thương yêu nhất, cũng là người được bộ lạc công nhận thông minh và có bản lĩnh nhất, rất có khả năng trở thành Tù trưởng đầu tiên của Sơn Trà bộ lạc.

Nếu là A Nhiễm gả cho Thừa, bọn họ cũng được thom lây, chuyện tốt này ngàn vạn không thể bị một nữ nhân lai lịch không rõ phá hủy đi. Cho nên bà nhin không được liền mở miệng, bởi vì bà biết Thừa một khi đã nói muốn cưới thì không phải chỉ là nói cho có mà thôi, bà phải đem ý nghĩ còn chưa thành hình của hấn bóp chết từ trong trứng nước.

"Người muốn cưới A Nhiễm nhiều như vậy, thiếu ta cũng không có gì cả." Thừa cười tùm tùm không chút để ý nói.

"Nhưng mà người cũng không phải không biết A Nhiễm thích người rất nhiều." A Mỹ thăm có chút nóng nảy.

"Đúng vậy đó! Người vì sao có thể cô phụ một tấm chân tình của A Nhiễm như vậy?" Mộc Tiểu Hoa vội vàng nói giúp vào.

Thừa nhìn Mộc Tiểu Hoa trầm mặc, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm một chút, Mộc Tiểu Hoa không biết vì sao bị hấn nhìn có chút chột dạ, thật giống như nàng cô phụ một phen tâm ý của hấn, quả thực kỳ quái.

Mộc Tiểu Hoa điều chỉnh tốt tâm tính, bình tĩnh nhìn lại: "Ta nói thật."

Thừa liếc mắt thật sâu nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, giờ lên cười, khôi phục lại bộ dáng không đứng đắn cười tùm tùm: "Trước không nói những cái này vậy, làm giày rom đi!"

Ai cũng không muốn tiếp tục nói gì thêm, Mộc Tiểu Hoa cúi đầu nghiêm túc làm giày rom, Thừa ở một bên lại trở về trạng thái lúc đầu, vừa bện vừa hỏi, A Hà thăm cùng A Mỹ thăm nhìn nhau, cũng bắt đầu nghiêm túc bện giày rom, A Mỹ thăm đang bện nhin không được ngẩng đầu nhìn Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa, bà thật sự rất để ý đến lời nói cùng thái độ của Thừa đối với Mộc Tiểu Hoa.

Ở chỗ Mộc Tiểu Hoa được giảng dạy bện thành công một chiếc giày rom, thời gian trôi qua cũng không sai biệt lắm, đã tới giữa trưa, A Hà thăm cùng A Mỹ thăm cáo từ rời đi, hai người nhìn Thừa không có ý tứ rời đi, nhìn nhau, A Hà thăm hỏi: "Thừa người không đi sao?"

Nói thật bà cũng rất để ý thái độ của Thừa đối với Mộc Tiểu Hoa, tuy nói cùng bà không có quan hệ nhiều lắm, nhưng nếu nói Thừa muốn cưới ai, bà đương nhiên là sẽ thiên về phía A Nhiễm, rốt cuộc Mộc Tiểu Hoa vẫn là một nữ nhân có lai lịch không rõ.

Thừa liếc mắt nhìn hai vị thăm thăm một cái, lại liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, nhìn thấy chờ đợi trong mắt các nàng, suy nghĩ một chút, đứng dậy: "Được rồi! Ta cũng đi trước."

Nhìn Thừa cùng hai vị thăm thăm rời đi, Mộc Tiểu Hoa lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn bọn họ đi ra ngoài động, nghe Thừa nói đón A Mân về nhà.

Đang chơi chưa tận hứng A Mân tất nhiên mãnh liệt cự tuyệt không về, Thừa bắt đắc dĩ chỉ có thể rời đi trước, còn không quên nhắc nhở nàng ấy tới giờ ăn cơm trưa phải về nhà, A Mân không kiên nhẫn qua loa đồng ý.

Sau khi ba người rời đi, Mộc Tiểu Hoa an tĩnh bện giày rom, cũng bắt đầu nghĩ đến những phương pháp bện phức tạp khác, đều nói quen tay hay việc, theo phương pháp hiện tại, Mộc Tiểu Hoa bện giày rom chất lượng càng ngày càng tốt, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, rốt cục trước khi giữa trưa đã đem đôi giày rom làm cho Thế bện xong.

"Thế, giày rom đã bện xong, vào đây thử một chút đi!"

"Được! Đệ vào liền!" Đang cùng A Mân ra kéo búa bao, Thế lập tức quay đầu chạy vào sơn động khiến cho A Mân tức giận đến mức dậm chân, cảm giác nguy cơ trong lòng dâng liệt bùng nổ, đứng tại chỗ nhìn về hướng sơn động, gật gù nở nụ cười gian manh, cũng không biết trong đầu nàng đang muốn tính kế cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đi câu cá

Edit+Beta: Thiên Sa

Cơm trưa A Mân ở lại cùng ăn với hai người Mộc Tiểu Hoa, thức ăn là cháo kê cùng thịt thỏ nướng lúc buổi sáng.

Ban đầu A Mân cũng không muốn ăn cơm trưa, khi ở nhà nếu không phải quá đói thì nàng sẽ không ăn, mỗi lần ăn chỉ ăn một chút liền không ăn nữa, bởi vì thật sự rất khó ăn, nhưng mà nải nải luôn muốn nàng ăn nhiều hơn một ít, mỗi lần đến giờ ăn cơm là nàng cảm thấy thật thống khổ.

Nhưng mà giữa trưa hôm nay, lúc Mộc Tiểu Hoa làm đồ ăn khiến nàng phải hoàn toàn thay đổi cái nhìn đối với đồ ăn, nguyên lai cháo kê cùng thịt nướng có thể ăn ngon đến như vậy?

A Mân ăn như gió cuốn mây tan, ăn xong liếm môi mang vẻ mặt còn chưa đã thèm, vì vậy nàng càng thêm kiên định với ý tưởng nàng vừa nghĩ ra, đó chính là nhất định phải giúp ca ca nàng cưới được Mộc Tiểu Hoa.

Tuy nói nàng luôn ở bên ngoài chơi đùa, nhưng nội dung nói chuyện trong son động nàng đều nghe được một ít, nói trắng ra là nàng để ý nhiều hơn rằng ca ca nàng có phải đang giúp nàng, khuyên bảo Mộc Tiểu Hoa từ bỏ ý định muốn gả cho Thế hay không.

"Tiểu Hoa tỷ tỷ làm cơm ăn ngon thật." A Mân chép miệng cười tùm tùm nói, bộ dáng cười tùm tùm của cô bé này cùng với Thừa còn rất giống.

Đã đổi giọng gọi tỷ tỷ sao? Mộc Tiểu Hoa bật cười, quả nhiên đồ ăn mỹ vị dễ dàng thu mua nhân tâm nhỉ?

A Mân khen ngon nhưng cũng nói thêm rằng vẫn còn chưa có ăn no, Thế cũng gật đầu tán thành lời nói A Mân, Mộc Tiểu Hoa nghĩ nghĩ liền quyết định mang theo hai người đi câu cá.

Trước dùng cành trúc nhỏ do Thế cùng Liệt đi tìm vào ngày hôm qua, sau đó dùng da thú đặc chế làm thành dây móc cần câu, lại đi đào chút giun. Bốn người xuất phát đi đến chỗ bờ hồ cắt cảnh lá hương bồ trong rừng rậm.

Vì sao đội ngũ đi câu cá đột nhiên biến thành bốn người? Đó là do lúc làm dây móc cần câu, A Mân trợ giúp cung cấp dây câu, lúc nàng ấy trở về lấy dây cũng nói cho Thừa biết, Thừa liền vui sướng quyết định cùng đi theo chân bọn họ.

"Tiểu Hoa, cái cần câu này người làm lúc nào vậy?" Thừa cầm lấy cần câu giản dị từ tay Mộc Tiểu Hoa cẩn thận nghiên cứu.

Mộc Tiểu Hoa làm cái cần câu này là lúc A Mân về nhà lấy dây móc, móc câu nàng lấy từ khoanh móc chìa khóa trong balô, Mộc Tiểu Hoa liếc mắt thừa một cái, nhân nhát nói: "Dùng thần lực biến ra."

Thừa tất nhiên không tin nói: "Vậy người lại biến ra thêm một cái cho ta nhìn xem."

"Một ngày chỉ có thể dùng thần lực một lần." Mộc Tiểu Hoa vô cùng cơ trí đá ngược vấn đề trở về

Thừa lựa chọn nhắm mắt im lặng, không muốn dây dưa vấn đề này thêm: "Cái này thật sự có thể câu được cá?"

"Đến lúc đó người sẽ biết." Mộc Tiểu Hoa theo thói quen nói chuyện sâu xa, mơ hồ.

Ước chừng hai giờ sau, bốn người náo nhiệt đi đến bên hồ, Mộc Tiểu Hoa lựa một vị trí không tồi, lại chuyển một đoạn đại đầu gỗ từ trong rừng sang làm ghế ngồi, bởi vì thể giới này không có băng ghế, ghế ngồi đều là gốc cây nặng nề không thể mang theo, chỉ có tới nơi rồi tìm đại đầu gỗ thay thế làm ghế ngồi.

Nhớ trước đây khi còn nhỏ ở cô nhi viện điều kiện sinh hoạt gian khổ, nghĩ muốn cải thiện thức ăn nên Mộc Tiểu Hoa cùng các bạn nhỏ đi ra bờ sông ngoài thành câu cá, mỗi câu đều do mình chuẩn bị, hiện tại nghĩ lại thời gian lúc trước, hôm nay lần nữa thể nghiệm cái loại lạc thú câu cá này tâm tình thật sự có chút kích động.

Chuẩn bị hết thấy xong, câu cá bắt đầu. Trước đem một con giun cắt thành mấy đoạn, sau đó ghim vào móc câu, bởi vì lâu rồi không câu qua cá, Mộc Tiểu Hoa thủ pháp có chút mới lạ, dùng tay捏 con giun ghim tới ghim lui vài lần mới ghim vào được, Thừa một bên đứng nhìn, sắc mặt xanh trắng chịu không nổi, tâm lý quả thật đã bị đánh sâu vào tiềm thức.

"Làm sao vậy?" Mộc Tiểu Hoa cố ý hỏi, thúc giục: "Mau ghim con giun vào móc câu đi a!"

Thừa vừa nghĩ đến lúc Mộc Tiểu Hoa ghim con giun vào móc câu thì từ trong trong thân thể con giun chảy ra đồ vật, lại nhìn một đồng giun bị lá cây bao chặt chẽ, có con bị cột chặt đứt ra thành vài đoạn, quả thực ghê tởm muốn phun, mặt đầy ghét bỏ không dám duỗi tay cầm lên, chỉ có thể nhìn về phía A Mân đứng ở bên cạnh nói: "Tiểu muội giúp Nhị ca ghim vào móc câu."

"Là người muốn câu cá thì người tự ghim." A Mân nguyên bản đang mê chơi nghĩ rằng lúc rủ nhau đi câu cá nàng đã giúp ca ca kéo đến đây để được ở cùng Mộc Tiểu Hoa, cho nên lúc này nàng đặc biệt chính nghĩa nghiêm mặt cự tuyệt ca ca xin giúp đỡ.

Thừa trung ra vẻ mặt khó xử, Mộc Tiểu Hoa nhìn không được cười thầm, nắm lên một con giun đưa cho hắn, Thừa hoảng sợ trừng lớn mắt lắc đầu, Mộc Tiểu Hoa tà ác nở nụ cười, cứ vậy ném qua, Thừa sợ tới mức nhanh chóng đứng dậy, nhảy loạn cào cào.

"Ha ha ha!" Mộc Tiểu Hoa cùng A Mân đều cười ha ha, Thế cũng nỗ lực ghen cười.

"Nhị ca thật vô dụng, ngay cả con giun cũng sợ." A Mân nắm lấy cơ hội không chút nể mặt nói lời tổn hại hình tượng ca ca mình.

"Thật sự không nghĩ tới người thế nhưng lại sợ con giun a!" Mộc Tiểu Hoa cảm thán, về sau nếu hắn còn dám làm lơ cảnh cáo không được gần nàng thì nàng có thể dùng con giun đánh trả hắn.

Thừa xấu hổ hừ hừ hai tiếng: "Không phải ta sợ, chỉ là cảm thấy thứ này quá ghê tởm." Trước kia lúc đào đất nhìn thấy cũng không cảm thấy đáng sợ gì,

hiện tại là do vừa thấy Mộc Tiểu Hoa ghim con giun như vậy, nghĩ đến đây hẳn liền chịu không nổi, nhịn không được lên án: "Còn không phải do người nháo, vừa rồi người vừa bắt vừa ghim con giun, cũng quá ghê tởm đó!"

"Nha ~" Mộc Tiểu Hoa nướng mầy: "Bây giờ còn đòi thành do ta không đúng?"

"Nếu Nhị ca không dám ghim mồi câu, vậy đến lượt ta câu cá trước!" A Mân nói xong liền đi đến chỗ Thừa đoạt lấy cần câu. Thừa đang lúng túng nên buông lỏng tay.

A Mân vui vẻ cầm cần câu khiêu khích liếc mắt xem thường hẳn một cái: "Xem ta." Nắm lên một đoạn giun, ghim loạn lên móc câu sau đó quay đầu hỏi Mộc Tiểu Hoa: "Như vậy được không?"

"Tốt!" Mộc Tiểu Hoa nhìn sang gật đầu: "Có thể bắt đầu câu cá rồi, lúc câu cá phải an tĩnh không được phát ra tiếng ồn gì cả, bằng không sẽ đem lũ cá dọa chạy mất!" Ba người đều cẩn thận gật đầu, Mộc Tiểu Hoa cùng A Mân ngồi ở trên đầu gối bắt đầu câu cá, bởi vì chiều dài đầu gối có hạn, chỉ có thể chứa hai người ngồi, Thế ngồi xồm bên cạnh Mộc Tiểu Hoa, Thừa đứng ở phía sau Mộc Tiểu Hoa cùng A Mân.

Không ai phát ra âm thanh gì cả, lẳng lặng nhìn mặt hồ, nhìn thấy cá dưới hồ đang hướng tới mồi câu bơi lại đây đều muốn ngừng lại hô hấp, nhưng cá chỉ bơi tới chạm nhẹ vào mồi câu rồi tiếp tục bơi đi.

Trừ bỏ Mộc Tiểu Hoa thì ba người khác đều âm thầm đáng tiếc thở ra một hơi. Liên tục vài lần, A Mân cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, khi cá lại một lần bơi tới, bởi vì kích động cần câu lung lay một cái, bầy cá tức khắc bị dọa bơi ra tứ tán, A Mân rút cuộc hoàn toàn bùng nổ, nhứt chỉ đem cần câu ném qua một bên: "Cái này cần bản không câu được cá mà!"

Thế cùng Thừa cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Mộc Tiểu Hoa, Mộc Tiểu Hoa thực bình tĩnh nói: "Câu cá điều kiện đầu tiên chính là kiên nhẫn, cá có tính cảnh giác cao, cho nên phải cần một ít thời gian, hư~ đừng nóng! Bình tâm tĩnh khí chậm rãi chờ."

"Ta không câu, không thú vị." A Mân đứng dậy xoay người đi đến bên cạnh Thế, lôi kéo hẳn nói: "Chúng ta đi vào núi tìm quả dại đi! Dù sao đội cũng không có ý nghĩa gì."

Thế lắc đầu: "Ta muốn xem câu cá."

"Có cái gì để xem, nói không chừng lúc chúng ta đi tìm quả dại trở về cũng chưa câu được cá đâu." A Mân bủi môi nói, nhiệt tình câu cá trước đó đã tiêu hết không còn mảnh.

"Chắc chắn có thể câu được cá, ta tin tưởng tỷ tỷ." Thế kiên quyết phản bác.

"Ta mặc kệ, dù sao người cũng phải bồi ta đi tìm quả dại." A Mân lôi kéo Thế, bắt đầu chơi xấu.

"Đi thôi!" Mộc Tiểu Hoa nhìn về phía Thế: "Chuyện câu cá cũng không phải chỉ trong một chốc, tìm quả dại trở về xem cũng được."

"Được rồi!" Thế do dự gật gật đầu. A Mân vui sướng lôi kéo Thế rời đi, Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa tiếp tục câu cá, làm Mộc Tiểu Hoa không thể nghĩ đến chính là, A Mân lần này đi tìm quả dại thế nhưng lại mang đến cho nàng một cái thu hoạch ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Phát hiện mới

Edit+Beta: Thiên Sa.

Câu cá là công việc khảo nghiệm sự nhẫn nại nhiều nhất đối với con người ta, căn cứ vào kinh nghiệm lúc trước, Mộc Tiểu Hoa biết nếu muốn câu được cá cũng không phải dễ dàng gì. Nhưng không nghĩ tới câu cá ở nơi này so với những gì trong trí nhớ càng khó hơn, nhìn một đám cá bơi qua bơi lại lại nhưng vẫn không chịu ăn mồi câu của người khác cho. Đây là do cá ở nơi này đã ăn no quá rồi sao?

Mộc Tiểu Hoa yên lặng nghĩ ngợi, mặc kệ như thế nào cũng chỉ có thể dẫn lại tính tình mà nhẫn nại chờ đợi.

Lại trôi qua một đoạn thời gian, Thừa chuyển đầu nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa: "Tiểu....."

"Mau!" Mộc Tiểu Hoa trừng lớn mắt chỉ vào cần câu của Thừa: "Mau kéo, cá cắn câu rồi!" Thừa vội quay đầu lại, cơ hồ là theo bản năng, đại não còn chưa kịp phản ứng thì tay đã nhanh chóng giật lên, một con cá lớn mang theo bọt nước ở không trung giãy giụa, Mộc Tiểu Hoa buông cần câu trong tay đi qua hỗ trợ, đem cá bắt lấy, nhìn sang Thừa cười đến đặc biệt vui vẻ: "Oa! Cá này thật béo nha, cũng phải hơn hai cân đó!"

Thừa nhìn Mộc Tiểu Hoa đang cười đến vui vẻ, đôi mắt cong cong bên trong ánh mắt lóe sáng, mang theo rực rỡ sáng rực, tim hẳn phảng phất như bị cái gì đó đánh trúng, đột nhiên có một loại cảm giác nếu như tươi cười của Mộc Tiểu Hoa chỉ thuộc về riêng hẳn thì tốt rồi, hẳn muốn mãi mãi bảo hộ nư

cười tươi kia.

Nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Hoa, Thừa không tự chủ được mỉm cười theo nàng, nhìn Mộc Tiểu Hoa dùng lá cọ đã chuẩn bị tốt một cái liễn đảm qua, mang cá cột chắc lại, một lần nữa ngồi trở lại vị trí lúc nãy, cười với hắn nói: "Thế nào? Cá phải có kiên nhẫn, nhiều cá như vậy đâu phải sẽ không câu được cá đúng không? Trong nháy mắt khi câu được cá có phải rất vui vẻ hay không?"

"Ân." Thừa cười tùm tùm gật đầu: "Rất vui vẻ, bất quá, so với việc vui vẻ khi câu được cá thì việc nhìn thấy người vui vẻ ta lại cảm thấy vui vẻ hơn nhiều."

Mộc Tiểu Hoa thu hồi tươi cười chỉ trong một giây, thay bằng sắc mặt không gì để nói, ở trong lòng lại yên lặng phun trào, lời âu yếm há mồm liền tới, là muốn làm thân tình yêu sao?

"Ta nói thật đó!" Thừa nhìn Mộc Tiểu Hoa nghiêm túc nói.

Mộc Tiểu Hoa quay đầu cùng hắn nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt Thừa là chân thành, tim "Thình thịch" đập nhanh hai nhịp, không thể không nói loại lời nói này nghe vào làm cho người ta rất vui vẻ, nhưng cũng rất làm người ta ngượng ngùng a, Mộc Tiểu Hoa nhanh chóng dời mắt sang chỗ khác, không biết nên đáp lại như thế nào đành dứt khoát lựa chọn không đáp lại.

"Tiểu Hoa!" Thừa vừa nói vừa nâng mông lên muốn nhích tới gần Mộc Tiểu Hoa ngồi xuống, Mộc Tiểu Hoa vội nắm lên con giun đưa qua, cả người Thừa lập tức cứng đờ.

"Ngồi lại chỗ cũ, đừng cử động." Mộc Tiểu Hoa mệnh lệnh.

Nhìn con giun trên tay Mộc Tiểu Hoa đang gãy giữa, Thừa âm thầm nuốt xuống nước miếng, không tình nguyện ngồi lại chỗ cũ, há mồm muốn nói cái gì, Mộc Tiểu Hoa lập tức dùng con giun uy hiếp, Thừa đành phải ngượng ngùng ngậm miệng lại, Mộc Tiểu Hoa cười đắc ý, đem con giun ghim đến móc câu cá trong tay Thừa: "Tiếp tục câu cá đi!"

"Được rồi!" Thừa bắt đắc dĩ gật đầu.

Nhìn thấy Thừa ăn mệt, tâm tình Mộc Tiểu Hoa rất tốt, cầm lấy móc câu bị cá ăn sạch mỗi câu, một lần nữa ghim mỗi câu lên, tiếp tục câu cá.

Đại khái đã ném được mỗi câu mỹ vị, đám cá bắt đầu thả lỏng cảnh giác, sau khi có một lần thành công, những lần câu cá tiếp theo của Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa cũng trở nên thuận lợi, mới bắt đầu câu lần nữa không bao lâu, Mộc Tiểu Hoa đã câu được cá.

Không đến một giờ sau, tổng cộng hai người câu được sáu con cá, A Mân cùng Thế cũng đã trở lại, hai người đều đang gian nan ôm một đồng lê.

Xem bộ dáng hai người kia, Mộc Tiểu Hoa làm bầm lâu bầu nói: "Bện cái rô đi."

"Rô?" Ánh mắt Thừa sáng lên nghi hoặc hỏi.

"Là rô! Rô để đựng đồ vật!" Mộc Tiểu Hoa đương nhiên gật đầu, hơi trầm ngâm: "Không có rô sao?"

Thừa lắc đầu: "Không có, rô bện như thế nào?"

"Dùng nanh trúc bện ra." Mộc Tiểu Hoa sinh ra ở một trấn nhỏ, nơi cô nhi viện nàng ở khi còn nhỏ điều kiện gian khổ, vì kiếm tiền viện trưởng cũng tiếp nhận công việc về nhà làm, bện giỏ tre chính là một trong số đó.

"Chính xác mà nói là phải dùng nam trúc>(*tre) để bện, là loại trúc to lớn đem chặt xuống rồi chẻ ra thành từng phiến nhỏ, sau đó đem từng phiến trúc bện lại với nhau. Phương pháp này đòi hỏi kỹ thuật đặc biệt cao."

Nhớ trước đây nàng phải học nửa tháng mới có thể bện ra được, lúc nghỉ hè, ban ngày trừ thời gian bỏ ăn cơm thì hầu hết thời gian còn lại đều bện ché, một ngày cũng chỉ có thể miễn cưỡng bện ra một cái giỏ tre, đám tiểu hải tử khác nếu bện chậm thì hai ngày mới bện ra được một cái là chuyện bình thường.

Thừa hiểu rõ gật đầu, ánh mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa cũng sáng lấp lánh, mắt thấy tính tình hắn lại chuẩn bị kích động sắp lại đây, Mộc Tiểu Hoa liếc mắt nhìn thoáng qua đám giun ở bên cạnh, Thừa rút cổ không dám lộn xộn, ngay sau đó lại hưng phấn nói: "Hôm nay không đem theo dao, ngày mai chúng ta làm thử đi!"

"Ân." Mộc Tiểu Hoa gật đầu, đột nhiên nàng đặc biệt cảm tạ quãng thời gian gian khổ khi còn nhỏ, nếu không phải khi đó gian khổ như vậy thì làm sao nàng có thể học được nhiều kỹ năng sinh tồn có ích để sử dụng vào cuộc sống ở tân thế giới này?

Khi nói chuyện, A Mân cùng Thế đi đến phụ cận: "Nhị ca, mau đến giúp ta cầm một chút." A Mân nỗ lực ôm chặt mấy quả lê vào trong ngực nhưng vẫn giữ không hết. Mắt thấy lê sắp rơi xuống, Thừa cùng Mộc Tiểu Hoa vội tiến lên, một người giúp đỡ chụp lấy quả lê rơi xuống.

"Lê này ăn rất ngon, Nhị ca, người nếm một chút." Sau khi được "Giải cứu", A Mân nắm lấy một quả Lê đưa đến bên miệng Thừa.

"Ai nha!" Thừa ghét bỏ quay đầu đi: "Tiểu muội, trên tay người có mùi gì vậy?"

"Mùi gì là mùi gì?" A Mân nghi hoặc thu tay ngừng ngừng: "Không có mùi gì mà! Thế, người ngừng một chút, Tiểu Hoa tỷ tỷ người cũng ngừng một chút xem có

mùi gì không?"

Mộc Tiểu Hoa để mặt sát cánh tay A Mân duỗi lại đây, cẩn thận ngửi thử, mùi vị này? Mộc Tiểu Hoa dùng sức bắt lấy tay A Mân hít vào một hơi, ở trong tầm mắt ba người đang hoảng sợ, mê hoặc, kinh hi nói: "Đây không phải là mùi hoa tiêu sao? A Mân người còn nhớ được người đã ở nơi nào hái qua một loại hạt màu xanh biếc hoặc viên nhỏ nhỏ màu đỏ không?"

"Màu xanh biếc hoặc màu đỏ? Viên? Hạt? Viên nhỏ? Đỏ vật?" A Mân mê hoặc nhớ lại, nằng còn chưa có nhớ ra, Thế liền chỉ về hướng bên phải rừng cây nói: "Ta nhớ rõ, là ở bên kia."

"Đi, mang ta đi nhìn xem." Mộc Tiểu Hoa kích động nói.

"Tiểu Hoa, làm sao vậy? Hoa tiêu là cái gì?" Thừa vội hỏi.

"Hoa tiêu là một loại gia vị, lúc nấu ăn bỏ vào một ít có thể gia tăng hương vị."

"Oa! Các người câu được nhiều cá như vậy sao!" A Mân kinh hi kêu, ánh mắt nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa tràn ngập sùng bái.

Mộc Tiểu Hoa cười gật đầu: "Đặc biệt là lúc làm món cá, có thể ngăn chặn mùi tanh rất tốt!"

Cá câu được cũng không sai biệt lắm, thời gian cũng không còn sớm, đoàn người chuẩn bị đi hái chút hoa tiêu liền dẹp đường hồi phủ.

Đi đến chỗ phát hiện hoa tiêu, Mộc Tiểu Hoa vừa đi vừa cắn lê rừng, lê rừng này lớn lên có chút giống với hoàng lê, nhưng hương vị thì lại kém xa, nước lê rất nhiều, thịt lê cũng rất non, nhưng vị ngọt thực nhạt, ăn vào có chút chua chua, không biết sao Mộc Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ tới dây cây ăn qua ở lĩnh giới không gian trong giấc mộng đêm qua.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thu hoạch

Edit+Beta: Thiên Sa

Cả ngày hôm nay, kỳ thật trong đầu Mộc Tiểu Hoa vẫn luôn xoắn xuýt một ý tưởng khiến nàng hưng phấn. Đối với một người hàng ngày kết nối với internet mà nói thì không gian dị giới cũng không có gì xa lạ.

Tối hôm qua mơ thấy sáng nay lại cầm được ọt tiểu tiêm trên tay, hơn nữa sự xuất hiện của chiếc nhẫn cổ xưa kết hợp với sự tình xuyên không kỳ lạ của nàng, tất cả sự việc trên chắc chắn không tránh khỏi liên quan với chiếc nhẫn này.

Kỳ lạ xuyên qua, lại nhìn thấy một không gian hiếm lạ. Mộc Tiểu Hoa khẳng định chắc chắn, chính mình có được một không gian, một không gian vô cùng hữu dụng với cuộc sống hiện tại của nàng.

Đại khái đi chừng mười mấy phút, Thế chỉ hướng phía trước nói: "Là ở nơi đó."

Mộc Tiểu Hoa đi qua xem, chỉ thấy bên con đường nhỏ trên hai cây lớn, hoa tiêu mọc dài quấn đến nửa thân cây, trên dây leo một chùm lại một chùm hoa tiêu màu đỏ au, vui vẻ nói: "Đúng, chính là cái này."

"Cái này sao!" Thừa bưng tỉnh nói: "Ta nhớ là sâu bên trong rừng còn có rất nhiều, bắt quá cây ở sâu trong rừng rất lớn nên những dây leo này cũng kết trái rất nhiều."

"Thật sao?!" Mộc Tiểu Hoa liên tục vui sướng: "Nhưng mà những thứ gia vị mỗi một lần thêm vào nấu cũng không cần cho quá nhiều, chúng ta hái trước một chút trở về đi!"

Cũng không biết trong rừng có bát giác, vò quế, hương diệp hay không, phụ cận nơi này hẳn sẽ có ọt rừng, khương rừng, hành rừng gì đó đúng không? Xem ra phải tìm cơ hội lên núi đi dạo một vòng mới được.

Bốn người Mộc Tiểu Hoa trở lại bộ lạc thì mặt trời đã nghiêng về phía tây, đội ngũ đi săn thú trong núi đã trở về nghe nói thu hoạch không tồi, bắt được một đầu lợn rừng lớn. Nhưng mà ở trên núi lại xảy ra một sự kiện không quá vui mừng.

Son Trà bộ lạc tổng cộng có một trăm linh năm người cũng là hơn hai mươi hộ gia đình, khi vào núi săn thú thì mỗi hộ ít nhất đều có một người đi cùng, cùng nhau bắt được con mồi thì đều phải chia ra cho nhau, tỷ như con mồi lớn như lợn rừng trâu rừng này đó. Nếu là một người bắt được thì thuộc về nhà người đó, ví dụ như người kia bắt gà rừng, thỏ hoang thì không cần chia ra mà hoàn toàn thuộc về người kia.

Qua khỏi cầu độc mộc, nghe nói tất cả mọi người đều ở tề đàn bên kia, nhóm Mộc Tiểu Hoa liền trực tiếp đi về hướng bên đó. Đi trên đường nhỏ dọc

theo bờ sông về hướng phía trên, rẽ qua khúc cua, phía trước chính là tể đàn, tể đàn này vô cùng cổ xưa, hai hòn đá to lớn hai bên tựa như cánh cổng, đi tiếp lên phía trên chính là một cái đài cao hình tròn, trên đài cao có ba cây cột thật lớn, sừng sững chia ra làm ba hướng.

Hai trụ cột hai bên so về kích thước hay bề ngoài đều tương tự nhau nhưng trụ cột ở giữa thì trên đỉnh cột được treo nhiều loại da thú, tạo thành tua rua tung bay theo gió, trên thân mỗi một trụ cột đều điêu khắc đồ hình cổ xưa mà thần bí.

Dưới tể đàn là mặt đất bằng phẳng có diện tích cực đại, có vẻ đây là quảng trường của Sơn Trà bộ lạc giữa, quảng trường có đồng lửa lớn thiêu đốt hùng hực, trên đồng lửa đang treo nấu một cái vại nước lớn, bên cạnh quảng trường một đám người đang xử lý con mồi đã săn được, không khí náo nhiệt không thôi.

“Thừa! Thừa! Thừa, nơi này!”

Bốn người xuất hiện ở bên ngoài quảng trường, trong đám người bận rộn một nữ hài cười kích động hướng bên này phát tay chân cũng chạy như bay lái đây, những người khác cũng theo tiếng kêu sôi nổi của nàng ta đưa mắt nhìn xem, nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa mọi người đều ngây ngốc sau đó châu đầu ghé tai bàn tán.

“Tiểu Hoa!” Ở trong đám người bận rộn, Xán cùng Liệt phát tay chào hỏi với Mộc Tiểu Hoa, Vũ chỉ đứng xa nhìn nàng mỉm cười, Mộc Tiểu Hoa cười phát tay đáp lại, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên người Vũ, hẳn đứng ở trong đám người an tĩnh mỉm cười thế nhưng lại có vẻ rất xuất chúng, thật giống như ánh sáng nam chính đứng ở trong đám người. Cảm giác kỳ dị như vậy khiến Mộc Tiểu Hoa nghĩ đến bốn chữ: "Tỏa sáng bốn phía".

Cùng ba người họ chào hỏi qua, Mộc Tiểu Hoa tầm mắt chuyển tới trên người nữ hài đang chạy sang bên này, hai mảnh lá cây treo trước ngực do chạy vội mà tùy ý đong đưa, bên hông vẩy lá cây thành vẩy ngăn những lần nhấc chân những lá cây kia đều bay bay trong gió khiến cho người ta có loại cảm giác tắm trong gió xuân, hình ảnh thật là kích thích mãnh liệt a.

Mặc dù nữ hài chạy nhanh nhưng khi tới đây lá cây trên hông cũng không rơi mất cái nào, Mộc Tiểu Hoa nhìn ngực nàng ta phập phồng vì thở dốc, theo bản năng nhìn lại chính mình, thật là người so với người quả thật tức chết người.

“Thưa người tới rồi! Nghe Lão Mỗ nói người đi câu cá, người đi nơi nào câu cá? Oa a! Đây là cá người câu được? Thật lớn!” Nữ hài chạy đến trước mặt Thừa liền bùm bùm nói chuyện: " Trên tay người cầm là công cụ câu cá sao?"

“Đúng vậy!” Thừa cười tùm tùm gật đầu: “Là do Tiểu Hoa làm”

Thẳng đến lúc này, nữ hài mới đưa tầm mắt phóng tới Mộc Tiểu Hoa trên mặt, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng ần ần địch ý, cười hỏi: "Người chính là nữ nhân được Xán nhặt về sao?"

Mộc Tiểu Hoa hơi nhú mi tâm, cười gật đầu.

"Chào người! Ta gọi là A Nhiễm." Nữ hài mỉm cười nhìn Mộc Tiểu Hoa khẽ gật đầu.

"Chào người!" Mộc Tiểu Hoa mỉm cười đáp lễ, nguyên lai nữ hài này chính là A Nhiễm cô nương một lòng thích Thừa! Khó trách ánh mắt của nàng ta tràn ngập địch ý, chuyện buổi sáng hôm nay A Mỹ thăm khăng định là nói cho nàng ta rồi đúng không?

Đúng như Mộc Tiểu Hoa nghĩ, giữa trưa A Mỹ trở về liền đem chuyện Thừa đối với Mộc Tiểu Hoa nói cho A Nhiễm biết, lời nói bên trong cũng thêm nắm thêm muối không ít, A Nhiễm vừa nghe xong cũng đứng ngồi không yên, nhưng vì lúc đó đang trong lúc ăn cơm trưa nên không thể đi sang nhà Thừa được, ban đầu còn nghĩ sau khi ăn xong cơm trưa sẽ qua nhà Thừa, nhưng Lão Mỗ có thói quen nghỉ trưa, nàng cũng không tiện đi quấy rầy, nên chỉ có thể cố gắng bình tĩnh lại cùng A Mỹ thương lượng đối sách, chờ đến khi có thời gian thích hợp đi đến nhà Thừa, thế nhưng đến nơi mới biết Thừa cùng nhóm người Mộc Tiểu Hoa đã đi câu cá, ngặt nỗi không biết bọn họ đi đâu câu cá.

A Nhiễm đi từ đầu sông bên này sang đầu sông bên kia cũng không tìm được người, chỉ có thể chịu đựng nôn nóng chờ đợi, ai ngờ thế nhưng lại phải đợi cả một buổi chiều, nhóm người vào núi săn thú đều đã trở lại nhưng bọn họ còn chưa trở về, khiến nàng lo lắng một phen. Lúc này rút cuộc nhìn thấy bọn họ trở về, tảng đá trong lòng rút cuộc cũng thả xuống được.

Vừa vui vẻ vừa kích động, nàng quả thật có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói cùng Thừa, nhưng khi nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa bên cạnh Thừa, trong lòng nàng rất không thoải mái, cũng đã trở lại, vì sao còn dính lấy Thừa của nàng? Còn không mau biến đi, thật đáng ghét.

Cũng nhìn ra A Nhiễm bài xích mình, Mộc Tiểu Hoa vô cùng am hiểu lòng người, cáo từ: "Vây không phiền các người nữa! Ta qua bên kia nhìn xem."

Mộc Tiểu Hoa nói xong xoay người liền đi, Thừa ở phía sau kêu một tiếng: "Tiểu." Đã bị A Nhiễm đánh gãy, Mộc Tiểu Hoa cái gì cũng chưa nghe được bước chân đi về phía trung tâm quảng trường. Thế cùng A Mân trong lúc bọn họ nói chuyện đã xách cá đi tới quảng trường xử lý.

Lần đầu tiên nhìn thấy vại lớn làm thành hình như cái đỉnh lô, Mộc Tiểu Hoa hiếm lạ đi dạo quanh đỉnh một vòng, sau đó đi đến trụ cột trên tể đàn nhìn đồ hình trên đó, tể đàn cổ xưa trang trọng lộ ra một loại cảm giác thần bí. Thần kỳ chính là khi nhìn chăm chăm vào đồ hình trên trụ cột kia hồi lâu lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác bị hấp dẫn đến choáng váng. Mộc Tiểu Hoa lắc đầu thu hồi tầm mắt, yên lặng cảm thán, thật huyền bí a!

Ở quảng trường dạo qua một vòng, Mộc Tiểu Hoa đi đến chỗ đám người đang bận rộn, nàng có thể cảm giác được những đạo ánh mắt tò mò, tìm tòi nghiên cứu đều chiếu lên người nàng, nhìn quần áo của mình khác xa với quần áo những người nơi này. Trong lòng thật sâu cảm thán, một thân "Da" này vẫn là nên cởi ra a.

Nếu đã tới nơi này thì phải dung nhập tất cả với hoàn cảnh thời, đầu tiên nên từ giả dạng danh xưng Thần nữ kéo gần khoảng cách với nơi này, miễn cho lúc đi đến nơi nào liền bị người chăm chú xem như hầu tử nhẩy nhót.

Nơi này là chỗ nhóm người tập thể đi vào núi săn thú trở về, nếu bắt được con mồi lớn thì phải đem đến tế đàn hiến tế một phen, sau đó tụ tập lại ở quảng trường cùng nhau xử lý con mồi, xử lý xong tốt thì phân chia cho từng người về nhà.

Đến gần đám người, Mộc Tiểu Hoa nghe được một người cảm giận nói: “Người Sơn Khương bộ lạc thật sự quá đáng, mỗi lần nghĩ lại là càng thêm tức giận.”

“Tĩnh, đừng nóng giận, nóng giận cũng vô dụng.” Người đứng bên cạnh hần lờ nói an ủi mang theo bất đắc dĩ.

Xem ra hôm nay ở trong núi đã phát sinh một chuyện không quá vui vẻ, hẳn là có liên quan cùng Sơn Khương bộ lạc a! Cũng không biết cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, Mộc Tiểu Hoa hướng đến chỗ Xán đi tới, quyết định đi giúp bọn họ cũng thuận tiện bắt quái một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bức thiết

Edit&Beta: Thiên Sa

Nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa đi tới, mọi người đang vội vã đều nhìn không được ghé mắt nhìn xem, Mộc Tiểu Hoa đi qua chỗ nào cũng cho mọi người một cái mỉm cười ôn hòa.

Nhận được cái mỉm cười từ Mộc Tiểu Hoa, tất cả mọi người đều ngượng ngùng nhìn nàng tiếp, cúi đầu vội vàng làm công việc trên tay, tiếp tục cuộc trò chuyện vừa rồi của bọn họ, chỉ là thanh âm cũng nhỏ hơn một chút.

Trong lòng Mộc Tiểu Hoa không quá để tâm, bước chân đi đến bên cạnh Xán ngồi xổm xuống: “Xán, có muốn ta hỗ trợ gì không?”

Đang nhỏ lông gà, Xán quay đầu nhìn Mộc Tiểu Hoa, nhếch miệng cười: “Không cần đâu Tiểu Hoa, chúng ta rất nhanh sẽ làm xong rồi.”

Ba thanh niên khác cùng nhóm Xán nhỏ lông gà rừng đều tò mò nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa, Mộc Tiểu Hoa vô cùng hào phóng cho ba người một cái mỉm cười, ba người sững sốt một chút sau đó ngượng ngùng đáp lại Mộc Tiểu Hoa một cái mỉm cười.

Xán liếc mắt nhìn ba người một cái, hướng Mộc Tiểu Hoa từ trái sang phải giới thiệu nói: “Tiểu Hoa cùng người giới thiệu một chút, hẳn là Phú, hẳn là Cường, hẳn là Vinh.”

“Chào các người!” Mộc Tiểu Hoa hướng ba người ôn hòa mỉm cười.

“Chào người!” Ba người trước sau đáp lại.

Phú do dự hạ hỏi: “Tiểu Hoa cô nương, người thật sự là Thần nữ sao?”

“A!” Mộc Tiểu Hoa bật cười, “Người cảm thấy như thế nào?”

“Ta cảm thấy là thật!” Cường nói chen vào, nói xong còn tự mình gật đầu khẳng định: “Ta nghe nói người phát minh ra giày rom có thể bảo vệ chân, hơn nữa người làm cơm còn đặc biệt ăn ngon, ta hôm nay ở trong núi ăn thịt thỏ do người nướng, ăn ngon thật.”

“Đúng vậy! Ta cũng ăn rồi, người nướng như thế nào vậy? Vì sao có thể nướng ăn ngon như vậy?” Nhắc đến ăn, Vinh lớn lên béo mập đặc biệt hưng phấn, hai mắt còn tỏa ra ánh sáng.

“Vừa rồi ta còn nghe Thế nói, buổi chiều các người còn đi câu cá, không cần xuống nước mà vẫn có thể đem cá bắt được, thật sự rất lợi hại a!”

“Đúng đó! Cho nên, người nói người là Thần nữ ta liền tin tưởng.”

“Ta cũng tin.”

Dễ dàng tin tưởng như vậy là không tốt đâu a, Mộc Tiểu Hoa yên lặng tưởng tượng muốn lau đi hắc tuyến trên trán.

Ba người người một lời ta một lời, nói chuyện vô cùng hăng hái, Mộc Tiểu Hoa chỉ có thể nghe thỉnh thoảng cười một cái. Xán nghe người khác khen Mộc Tiểu Hoa cũng thực vui vẻ, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn nàng một cái, vẻ mặt có chút vinh dự cùng tự hào.

“Đúng rồi, nghe nói hôm nay mọi người cùng người Sơn Khương bộ lạc đã xảy ra chuyện không vui, chuyện như thế nào vậy?” Mộc Tiểu Hoa rút cuộc

bắt được cơ hội muốn giải thích nghi hoặc.

“Hừ! Nguyên bản hôm nay chúng ta đã có thể bắt được hai đầu lợn rừng.” Thanh niên này vừa lên tiếng thì cả nhóm liền tức giận theo, sau đó người một lời ta một lời nói ra, Mộc Tiểu Hoa cũng rốt cuộc hiểu được mọi chuyện.

Nguyên lai hôm nay ở trên núi có một đầu lợn rừng bị bọn họ đã thương sau đó liền chạy thoát, khi bọn hắn tìm được lợn rừng đang muốn lạng lẽ tới gần chuẩn bị bắt lại thì người của Sơn Khương bộ lạc giành trước một bước, lợn rừng cứ như vậy bị người Sơn Khương bộ lạc cướp đi, hai bên cũng vì vậy mà đầu khẩu một hồi.

Rõ ràng là bọn họ đuổi bắt con mồi cũng đã đã thương nó, người Sơn Khương bộ lạc như thế nào lại có thể tiến lên đoạt săn*(*cướp đoạt mồi săn)?

Ở nơi lấy săn thú làm chủ thế giới, đã có một cái quy củ bất thành văn chính là không được phép đoạt săn, nghĩa là lúc người khác đang săn con mồi thì không được phép nhảy vào tham dự đoạt lấy.

Nhưng người Sơn Khương bộ lạc cho rằng, bọn họ đụng phải lợn rừng là lúc nhóm người Sơn Trà bộ lạc không có ở đó săn con mồi, như vậy liền không tính là đoạt săn, cuối cùng bọn họ đem lợn rừng giết chết, lợn rừng kia hiển nhiên thuộc về bọn họ.

Hai bên lời qua tiếng lại, tranh cãi thiếu chút nữa là đánh nhau, đương nhiên là không có đánh, rốt cuộc vẫn là do thực lực hai bên cách xa nhau, người Sơn Trà bộ lạc lần này cũng chỉ có thể ăn mệt.

“Đầu lợn rừng kia đã bị chúng ta đã thương lại còn đuổi bắt lâu như vậy, người Sơn Khương bộ lạc không có khả năng không biết, bọn họ nhất định có ý nhất cái tiện nghi này, thật sự quá dễ tiện.”

Ở thời đại đi săn bằng công cụ lạc hậu, bắt một đầu lợn rừng quả thật không dễ dàng, cứ như vậy bị cướp đi dù là ai cũng không thể nén giận, nhưng mà người Sơn Khương bộ lạc hiểu thẳng lời nói đoạt lý cũng không còn cách nào, đánh thì đánh không lại người ta, đoạt cũng đoạt không thẳng.

"Bọn họ thấy chúng ta ít người nên khi dễ, nếu đối phương là người Sơn Mạnh bộ lạc thì bọn họ có dám làm như vậy hay không."

"Đúng đó! Người Sơn Khương bộ lạc quả thật khinh người quá đáng!"

Vì vậy, Mộc Tiểu Hoa đột nhiên hiểu rõ vấn đề dân cư rốt cuộc quan trọng như thế nào, cũng đột nhiên hiểu rõ nhóm người Xán rất muốn nương tử sinh hạ hài tử, đây là chuyện bức thiết*(*rất cần thiết) a.

Bất quá, nhân số nhiều lên cũng không được, chỉ như vậy là có thể tăng lên thực lực mỗi cá nhân sao? Có lúc chỉ cần một nắm đấm cũng có thể so với nhiều nắm đấm a, người ít cũng không nhất định phải sợ người nhiều.

Làm sao để tăng thực lực cá nhân lên? Võ công đã thông hai mạch Nhâm Đốc*(*kinh mạch Âm Dương) hiển nhiên là không có khả năng, nhưng tán đánh*(*nôm na là đấu tay không), cách thức đầu này vẫn có thể luyện ra!

Nói đến cũng khéo, trong balo Mộc Tiểu Hoa có sách dạy môn tán đánh này, sách này không phải của nàng, mà là của học trưởng trong đoàn khảo cổ. Học trưởng các nàng là người cuồng môn tán đánh này, lúc ngồi cùng trên xe đã lôi kéo nàng giảng giải môn tán đánh, từ chiêu thức tới kỹ xảo trong cách đấu, còn nói là nữ hài xinh đẹp như nàng vẫn nên học một ít kỹ năng phòng thân là chuyện vô cùng cần thiết.

Mà Mộc Tiểu Hoa quả thật bị hắn thuyết phục, quyết định sau khi trở về liền cùng học trưởng học tập một chút, học trưởng liền vui sướng đem sách cho nàng thư nhìn trước. Kỳ thật học tán đánh gì đó đều là lấy cớ, học trưởng muốn theo đuổi nàng mới là thật, mà nàng đối với học trưởng cũng có chút hảo cảm. Vốn là từ học tập tán đánh mở ra câu chuyện tình yêu, nhưng mà còn kịp bắt đầu đã kết thúc.

Mộc Tiểu Hoa vì bản thân mất đi tình yêu quá nhanh mà bị ai nửa giây, đảo mắt, nhìn thấy người khác đã đem lông lợn rừng cạo sạch, đang chuẩn bị khai tràng phá bụng. Mộc Tiểu Hoa âm thầm ra hiệu cho Xán đang theo người khác lòng đầy căm phẫn khiển trách Sơn Khương bộ lạc, kẻ sát tai hân thấp giọng hỏi: "Xán, nội tạng của lợn rừng kia đều muốn xử lý như thế nào?"

Xán quay đầu nhìn Mộc Tiểu Hoa trả lời: "Đều ném." Đột nhiên trùng lớn mắt hỏi: "Nội tạng lợn rừng cũng có thể ăn?"

Mộc Tiểu Hoa liên tục gật đầu: "Ta muốn lấy chúng!"

Xán đứng lên chuẩn bị sang hướng bên kia đi, lại cúi đầu hỏi: "Tất cả đều muốn?" Mộc Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn hắn khẳng định gật đầu.

“Hảo.” Xán gật đầu, cười tươi sáng, ánh mắt mang theo ôn nhu sủng nịch, Mộc Tiểu Hoa nhìn đến ngẩn người, thẳng tắp nhìn theo bóng dáng Xán rồi đi trong lòng cảm giác được tim gia tốc đập nhanh.

Lại một lần nữa bởi vì Xán mà tim đập nhanh, đây là tiết tấu động tâm sao? Mộc Tiểu Hoa phục hồi tinh thần lại ôm ngực tự hỏi.

“Tiểu Hoa!”

“Ân?” Ai kêu ta? Mộc Tiểu Hoa quay đầu liền đối mặt với gương mặt phóng đại liền bị dọa nhảy dựng, cả người lệch sang một bên thiếu chút nữa té ngã thì được người đỡ lấy, Mộc Tiểu Hoa quay đầu đối mặt với Thừa đang cười tủm tỉm, Thừa quan tâm hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Mộc Tiểu Hoa lắc đầu được Thừa giúp đỡ nâng đứng lên, hướng bên trái Thừa nhìn xem, lại hướng bên phải nhìn người vừa mới dọa nàng nhảy dựng,

chỉ thấy người này cùng Thừa có bấy phần tương tự, bất quá thoát nhìn so Thừa thì nhỏ hơn rất nhiều, là thiếu niên chưa nẩy nở, giờ phút này đang cười hi hi nhìn Mộc Tiểu Hoa.

“Đây là Nặc, đệ đệ ta.” Thừa giới thiệu.

Thiếu niên Nặc cười hi hi hướng Mộc Tiểu Hoa phát tay: "Vừa rồi có phải đã dọa đến ngươi hay không?"

Mộc Tiểu Hoa co rút khóe miệng, xem ra tật xấu thích tới gần người khác là bệnh chung của nhà bọn họ. Chỉ nghe Nặc tiếp tục nói: “Nghe Nhị ca ta cùng A Mân nói ngươi rất lợi hại, cho nên rành rồi ta liền tới đây nhìn ngươi một chút. Nữ nhân có thể làm cho Nhị ca ta cùng tiểu muội tán thành quả thật không đơn giản a!”

Mộc Tiểu Hoa gượng cười hai tiếng, đang muốn nói cái gì, Xán trở về, đi đến chỗ nàng đang đứng cùng Thừa nâng lên nội tạng lợn rừng được cột trong lá cọ hỏi: “Tiểu Hoa, cái này muốn xử lý như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Xúc Cảm

Edit&Beta: Thiên Sa.

Nhìn thấy nội tạng lợn rừng trên tay Xán, Thừa cùng Nặc sắc mặt cùng lúc biến đổi nhảy dựng lên, bóp mũi nói: “Xán ngươi lấy cái này làm gì? Thật ghê tởm, thối chết người, mau đem đi quăng a!”

Mộc Tiểu Hoa nhìn bộ dáng hai người nhìn không được buồn cười, tiếp nhận nội tạng hơi hơi mỉm cười: “Ta đi xử lý.” Liếc mắt khiêu khích nhìn Thừa cùng Nặc một cái sau đó xách theo nội tạng rời đi.

“Xán, Tiểu Hoa muốn cái đồ vật kia làm gì?” Nặc nhìn theo bóng dáng Mộc Tiểu Hoa khó hiểu hỏi.

Xán dương môi cười, ý tứ ẩn hàm mơ hồ, lời ít mà ý nhiều nói: “Ăn.” Nói xong mặc kệ hai anh em cứng đờ, hoảng sợ ngồi xổm xuống, cùng nhóm người Phú tiếp tục xử lý gà rừng, xử lý xong con mồi của mình, phân chia xong hết thấy hần liền chạy nhanh về nhà, nghĩ đến Mộc Tiểu Hoa sắp làm ra món ăn mỹ vị, hần liền không khống chế được kích động, hiện tại với hần mà nói mỗi ngày chuyện hần chờ mong nhất chính là ăn cơm.

Mộc Tiểu Hoa tính toán trước đem ruột vào trong núi xử lý, nhưng mới vừa đi ra quảng trường phát hiện không có đao, nhìn sang bên cạnh quảng trường Liệt đang xử lý thỏ hoang có dư thanh đao liền đi qua.

Liệt đưa thanh đao cho Mộc Tiểu Hoa, vừa định hỏi nàng muốn hỗ trợ hay không, dù sao con mồi ở nơi này đã xử lý không sai biệt lắm, mỗi một nhà lưu lại một người ở chỗ này chờ phân chia thịt là được, nhưng khi nhìn đến nội tạng kinh hãi lòng người trên tay Mộc Tiểu Hoa, hần đem lời nói tới bên miệng nuốt trở vào.

Lời này đổi thành Vũ hỏi ra, Mộc Tiểu Hoa lắc đầu cự tuyệt: "Không cần, một mình ta có thể làm được, nhưng thật ra một lát nữa các ngươi lấy nội tạng gà rừng của các ngươi đưa tới cho ta đi, ta đi đến bờ sông trước."

“Hảo.” Vũ mỉm cười gật đầu: “Nội tạng thỏ hoang cũng lấy sao?”

“Không cần lấy của thỏ hoang.” Mộc Tiểu Hoa nghĩ tới, hiện tại công cụ cùng gia vị xử lý nội tạng thỏ hoang không đầy đủ để nấu nướng, vẫn là thôi đi.

“Ân.” Vũ gật đầu: “Nơi này rất nhanh sẽ thu dọn xong, chốc lát ta sẽ đi tìm ngươi.”

Mộc Tiểu Hoa gật gật đầu xách theo nội tạng heo rời đi, trước đi vào trong núi đem ruột heo xử lý tốt, sau đó lại đi ra bờ sông tẩy rửa. Gan heo cùng dồi heo lúc xử lý ruột heo đã cắt ra, dồi heo không cần tẩy, bởi vì nếu dính nước sẽ hư, nàng đem dồi heo đặt trên lá cây bọc lại kỹ lưỡng miễn cho bị dơ, trước đem ngũ tạng heo rửa sạch sẽ, cuối cùng lại rửa ruột heo, làm xong hết thấy cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Mộc Tiểu Hoa mới vừa rửa xong thì Vũ cầm nội tạng gà rừng tới, tiếp nhận đồ vật, Mộc Tiểu Hoa đem tất cả đặt ở một bên, lập tức xuống tay xử lý.

Vũ ngồi xổm xuống bên cạnh Mộc Tiểu Hoa hỏi: “Tiểu Hoa có muốn ta hỗ trợ không?”

Mộc Tiểu Hoa liếc mắt nhìn Vũ một cái, lại nhìn về phía lòng gà bên kia, gật đầu: “Muốn.”

Toàn bộ người trong bộ lạc cùng đi săn thú, săn được mười mấy con gà rừng, lòng gà cũng nhiều thêm không ít, ruột gà cùng mẹ gà xử lý quá phiền toái, không có người hỗ trợ thì phải tốn quá nhiều thời gian, thời gian cũng không còn sớm còn phải nắm chặt thời gian trở về làm cơm chiều a!

Mộc Tiểu Hoa dạy Vũ xử lý ruột gà như thế nào, so với vẻ mặt ghét bỏ chịu không nổi của Liệt thì biểu hiện của Vũ thật sự bình tĩnh, mặt không đổi sắc

ngghiêm túc nhìn động tác trên tay Mộc Tiểu Hoa, nghe nàng giải thích.

“Trước đem ruột gà cùng mề gà cắt tách ra, lấy gậy gỗ xuyên qua ruột như vậy để đem đồ vật bên trong rửa sạch sẽ là tốt rồi, mề gà này thì cầm dao cắt hẳn ra, đem đồ vật bên trong rửa sạch, sau đó lại đem tầng da màu vàng bên trong lột bỏ là được.”

“Àn.” Vũ gật gật đầu: “Ta biết.”

“Có sợ ghê tởm không?” Mộc Tiểu Hoa cầm điều ruột gà đưa cho Vũ.

Vũ tiếp nhận mỉm cười lắc đầu: “Ngươi không sợ, ta cũng không có gì phải sợ.”

“Lúc trước không phải ngươi từng nói ghê tởm sao?” Mộc Tiểu Hoa liếc xéo hần một cái.

Vũ bật cười, cảm thấy biểu tình Mộc Tiểu Hoa thật đáng yêu: “Ngươi cũng nói đó là lúc trước.”

“Được rồi!” Mộc Tiểu Hoa bùi môi: “Chúng ta nhanh chóng đem này đó làm xong còn trở về làm cơm chiều, đêm nay còn có cá đó!”

“Nghe nói Thừa đi cùng các ngươi?”

“Đúng vậy!”

Vũ trầm mặc, nói: “Ta nghe nói

Thừa muốn cưới ngươi làm nương tử?”

“Vậy thì sao?” Mộc Tiểu Hoa liếc mắt nhìn Vũ một cái buồn cười hỏi lại.

“Ngươi cảm thấy hần thế nào?” Vũ mắt nhìn thẳng nghiêm túc xử lý ruột gà hỏi.

“Thì như vậy thôi!” Mộc Tiểu Hoa tùy ý trả lời, có chút cố ý vòng vo với Vũ.

“Như vậy là như thế nào?” Vũ quay đầu liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, quả nhiên có chút nóng nảy.

“Không nói rõ ra được.” Mộc Tiểu Hoa nghiêm túc xử lý ruột gà trên tay, nhàn nhạt nói.

“Tiểu Hoa.....”

“Ài..... Ruột gà, trôi đi rồi..... A a a.....”

Vũ bởi vì chuẩn bị nghiêm túc cùng Mộc Tiểu Hoa nói rõ ràng, tay vô ý thức buông lỏng, ruột gà trong tay bị nước sông cuốn đi, Mộc Tiểu Hoa nhìn thấy liền gấp gấp đuổi tay muốn vớt lên, nhưng dòng nước có chút nhanh, ruột gà trôi cũng mau, khoảng cách quá xa, Mộc Tiểu Hoa nỗ lực đuổi tay ra, kết quả không ổn định được trọng tâm cả người rơi xuống nước, tay vùng vẫy la hoảng lên.

Vũ bị dọa nhảy dựng, vội vàng vươn tay trái ôm eo Mộc Tiểu Hoa, đem nàng kéo trở về. Bởi vì dưới tình thế cấp bách Vũ dùng sức có chút lớn, Mộc Tiểu Hoa bị lực đạo Vũ làm cho lao đảo, Vũ lập tức vươn cánh tay phải tiếp nàng ôm vào trong lòng ngực.

Hết thấy phát sinh bất quá chỉ trong chớp mắt, sườn mặt Mộc Tiểu Hoa ghé vào trong lòng ngực Vũ, vẻ mặt kinh hồn chưa ổn định. Vũ đem mặt Mộc Tiểu Hoa nâng lên, quan tâm hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Mộc Tiểu Hoa cứng đờ lắc đầu, giờ phút này kinh hãi thiếu chút nữa rớt vào trong sông đã dần dần rút đi, theo đó chính là xúc cảm đối với ngực của Vũ đánh sâu vào, từ trước tới nay nàng chưa từng sờ qua thân thể khác phái, loại xúc cảm rắn chắc bóng loáng mạnh mẽ này, phảng phất mang theo dòng điện hút người.

Mộc Tiểu Hoa nhìn ngực Vũ, chỉ cảm thấy có một dòng điện liên tiếp truyền đến tay nàng, ý đồ muốn đem tay nàng hút đi vào.

“Ruột gà trôi thì cũng trôi đi rồi, vớt không được thì thôi, nhưng nếu bản thân cũng rơi theo xuống sông là mệt.”

Vũ nói làm Mộc Tiểu Hoa nháy mắt hoàn hồn, nắm chặt tay ngo ngoe rục rịch, âm thầm phi nhô bản thân, lẩm bẩm: “Ta không phải là luyến tiếc sao? Vừa rồi, cảm ơn ngươi!”

“Không cần khách khí, nhưng lần sau đừng như vậy.” Vũ ôn nhu dặn dò.

Mộc Tiểu Hoa nhin không được lên án: “Nếu lúc này ngươi không buông tay khiến ruột gà rơi xuống sông, thì ta cũng sẽ không như vậy.”

“.....” Vũ ngây người: “Được rồi, là ta sai, lần sau ta sẽ không khiến ngươi rơi vào nguy hiểm.”

“Cũng không cần khoa trương tới mức nguy hiểm như vậy đâu!” Mộc Tiểu Hoa ghen cười nói: “Huống hồ nước sông này lại không sâu, vào mùa hè ngã xuống cũng không có việc gì, cũng như tắm rửa thôi!”

“Không sâu?” Vũ thật bất đắc dĩ: “Nhưng nước sông có thể sâu qua người.”

“Ta sẽ bơi lội.” Mộc Tiểu Hoa ngao kiêu ngẩng đầu.

“A!” Vũ bật cười, ánh mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa mang theo ôn nhu, sùng nịch: “Được rồi! Người lợi hại. Nếu có lần sau ta có phải không cần cứu người đúng không?”

“Đương nhiên là không thể như vậy!” Ngoài ý muốn ngã xuống là một chuyện, không cần người cứu, còn muốn tự động ngã xuống, nàng chưa điên tới mức đó?

Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta sẽ bên cạnh người, chỉ cần ta ở bên cạnh người, người muốn ta cứu ta sẽ cứu.”

Mộc Tiểu Hoa nhìn Vũ cười khê, nhu hòa như vậy, khi nói những lời này lại thật nghiêm túc, tim, phảng phất như bị một cổ ấm áp mềm mại bao vây. Làm nàng quên mất hình ảnh xấu hổ lúc sáng sớm, rồi lại giống như bị xâm nhập càng thêm sâu vào.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Rượu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tác dụng của rượu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit&Beta: Thiên Sa.

Hai người còn chưa có xử lý xong lòng gà thì Liệt, Xán cùng Thế xách theo thịt lợn rừng được phân chia cùng thỏ hoang đã xử lý tốt, gà rừng cùng cá đã làm xong. Cự tuyệt hỗ trợ của bọn họ, Mộc Tiểu Hoa đem nội tạng heo đã tẩy rửa tốt đưa cho bọn hắn, bảo bọn họ về nhà trước đem lửa đốt lên nấu nước.

“Đúng rồi.” Ba người nghe lời về nhà trước, Mộc Tiểu Hoa hỏi Vũ bên cạnh: “Vũ, nơi này có rượu không?”

“Rượu?” Vũ nghĩ nghĩ nói: “Này chắc chỉ có nhà Lão Mỗ có, người muốn rượu làm cái gì? Uống sao?”

“Không phải.” Mộc Tiểu Hoa lắc đầu, “Là lúc nấu ăn cần dùng.” Vị tanh của thỏ hoang cùng lợn rừng hơi nặng, lúc trước nướng thỏ hoang dùng bao muối mĩ ăn liền nên áp chế được vị tanh, nhưng là hiện tại không có những gia vị đó, thì phải cần dùng phương pháp khác xử lý. Bài trừ vị tanh thì món ăn thôn quê mới có thể là mỹ vị tiên hương, bằng không ngược lại vị tanh làm cho món ăn rất khó ăn.

Ở hiện đại trừ vị tanh muốn bài trừ thịt đều dùng gia vị rượu, nhưng ở xã hội nguyên thủy gia vị rượu khẳng định là không có vậy chỉ có thể dùng rượu thuần, nhưng mà rượu chỉ có nhà Lão Mỗ có, xem ra rượu ở nơi này là đồ vật rất trân quý, vậy phải làm sao bây giờ đây?

“Rượu rất quan trọng sao?” Vũ hỏi.

“Àn.” Mộc Tiểu Hoa gật đầu, bắt đầu cùng Vũ giải thích tác dụng của rượu.

Vũ sau khi nghe xong vẻ mặt thụ giáo gật đầu: “Là như vậy sao! Nhưng mà rượu chỉ có nhà Lão Mỗ có, là do Thừa từ bên ngoài mang về đưa cho Lão Mỗ.”

“Bên ngoài?” Mộc Tiểu Hoa nghi hoặc hỏi, kỳ thật nàng đã sớm muốn hỏi, trong miệng bọn họ nói bên ngoài vậy rốt cuộc là bên ngoài nào?

“Bên ngoài chính là nói ở ngoài địa phương Mạc Á rừng rậm, ở ngoài Mạc Á rừng rậm còn có rất nhiều bộ lạc giống như chúng ta vậy.”

Thì ra là thế, Mộc Tiểu Hoa hiểu rõ gật đầu.

Vũ tiếp tục nói: “Thừa nói, ở địa phương bên ngoài, một bộ lạc có tới mấy ngàn người thậm chí có rất nhiều người, có bộ lạc còn không ở trong sơn động mà là ở trên cây, còn có một ít bộ lạc ở phòng làm bằng cỏ tranh. Rượu là do Thừa ở bên ngoài Locker rừng rậm, trong ngày tập hội mua được từ một bộ lạc khác, nghe nói là dùng quả đại nhưỡng. Locker rừng rậm có bộ lạc gọi là Hạn Phùng, người trong bộ lạc đó đặc biệt biết ủ rượu.” (Sa: Ta sẽ luôn. Edit tới đoạn này ta ngu người. Bản cv ghi là: Bộ lạc tên hạn hán gặp trời mưa. Đậu xanh dưa giá cái bộ lạc tên gì kì vậy. Thôi, ta đổi thành "Hạn Phùng". Nghĩ cũng na ná vậy á! ๐))

“Như vậy a!” Mộc Tiểu Hoa như suy tư gì đó gật gật đầu, nàng có cảm giác thế giới này đang chậm rãi phát triển, so nàng tưởng tượng còn muộn về muộn màu hơn. Nhưng mà mặc kệ thế giới bên ngoài có bao nhiêu xuất sắc, giờ phút này vẫn đề đang ở trước mắt nàng a. Rượu a rượu, nàng cần rượu a.

Mộc Tiểu Hoa đang lúc buồn rầu, Thừa xuất hiện. Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ vừa lúc xử lý xong lòng gà chuẩn bị về nhà, khi đứng dậy bởi vì ngồi xổm lâu quá nên đầu Mộc Tiểu Hoa có điểm choáng váng, chân cũng đã tê dại, Vũ vội đỡ lấy nàng cúi đầu quan tâm hỏi: “Thế nào? Không có việc gì chứ?”

Chân căng sớm vô lực, Mộc Tiểu Hoa dứt khoát dựa vào trên người Vũ: “Tê ~ chân ta thật tê a, chờ ta một chút.”

Ở thời khắc như vậy, Thừa xuất hiện, đứng ở trên con đường nhỏ nhìn hai người phía dưới bờ sông thân mật khăng khít, lại nghĩ đến Mộc Tiểu Hoa đối với hắn tránh né, trong lòng mang theo chút hụt hẫng, do dự kêu hai người một tiếng.

Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ ngẩng đầu, cùng Thừa chào hỏi: “Có chuyện gì sao Thừa?” Vũ hỏi.

“Àn.” Thừa gật gật đầu, mắt nhìn Vũ đang nắm tay Mộc Tiểu Hoa sau đó lại nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa nói: “Tiểu Hoa, ta tới là muốn hỏi ngươi một chút, hoa tiêu dùng như thế nào?”

Mộc Tiểu Hoa dậm dậm chân, cảm giác khá hơn nhiều, hướng trên đường vừa đi vừa hỏi: “Cá ngươi tính làm như thế nào?”

Thừa nhìn Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ đi đến trước mặt không đáp mà hỏi lại: “Ngươi chuẩn bị làm như thế nào?”

Không có chào cũng không có nài hấp, gia vị thì chỉ có hoa tiêu, Mộc Tiểu Hoa suy nghĩ nói: “Nướng đi!”

“Trừ bỏ nướng cũng không có cách làm khác sao?” Thừa có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Có a!” Mộc Tiểu Hoa đương nhiên nói: “Còn có thể nấu.”

“Nấu ăn ngon không?” Thừa vẽ mặt hoài nghi.

“Vậy thì phải xem nấu như thế nào.” Ví dụ như món cá chưng tương, ăn rất ngon, Mộc Tiểu Hoa nghĩ đến hương vị kia liền nhận không được liếm môi dưới, bụng có chút đói.

“Trước không nói đến chuyện nấu, nướng, hoa tiêu phải dùng như thế nào?”

“Đem hoa tiêu.....” Mộc Tiểu Hoa đang nói đột nhiên dừng lại, tròn mắt vừa chuyển cười tủm tỉm nói: “Nhà ngươi có rượu phải không?”

Thừa mang vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu như thế nào lại đột nhiên chuyển sang chuyện rượu? Gật gật đầu: “Có.”

Mộc Tiểu Hoa cong môi cười loạn loạn cả mặt mày: “Ta nói cho ngươi biết hoa tiêu dùng như thế nào, đổi lại ngươi cho ta một chút rượu, thế nào?”

“Ngươi muốn rượu làm gì?” Thừa nhún mày: “Đồ vật kia vừa đắng lại vừa cay, một chút cũng không dễ uống.”

“Ta không phải lấy để uống, mà là dùng để muối thịt ướp cá, không cần nhiều, một chút là được rồi.”

“Thịt cùng cá ướp thêm rượu?” Thừa mang vẻ mặt không thể lý giải. Mộc Tiểu Hoa đành phải cùng hắn giải thích tác dụng của rượu, Thừa nghe xong cũng giống như Vũ lúc trước, lộ ra vẻ mặt thụ giáo: “Nguyên lai như vậy có thể trừ khử mùi tanh của thịt nha!”

“Àn.” Mộc Tiểu Hoa gật gật đầu: “Đem hoa tiêu bỏ vào nước nấu, dùng nước hoa tiêu thêm muối thêm chút rượu rồi ướp cá, phải chú ý một chút là hai mặt thân cá đều phải bôi mấy lượt.”

“Vì sao phải bôi mấy lượt?”

“Làm như vậy ăn sẽ ngon miệng hơn, bất quá lượng hoa tiêu phải khống chế tốt, quá ít thì hương vị sẽ không đủ, quá nhiều nặng mùi cũng không thể ăn.”

“Nấu hoa tiêu dùng nước, vậy hoa tiêu thì sao?”

“Hoa tiêu nấu xong bỏ đi, hoa tiêu là vỏ, không cần ăn trực tiếp.”

“Àn.” Thừa hiểu rõ gật gật đầu: “Ta đã biết, ta trở về lấy cho ngươi chút rượu, sau đó đến xem ngươi làm như thế nào.”

“Hào.” Thừa rời đi, Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ về nhà, nhóm Liệt đã đốt một cây đuốc, nước nấu cũng đã sôi. Mộc Tiểu Hoa trước nấu một ít nước hoa tiêu, nhìn bàn chất đầy cá, thịt cùng nội tạng liền cùng Liệt nói: “Đi đem bồn nhà các ngươi mang đến đây đi!”

“Lấy bồn làm cái gì?” Liệt khó hiểu hỏi.

“Lấy để muối thịt.”

“Tốt.” Liệt đáp lời, nhanh chóng đi ra khỏi sơn động.

Mộc Tiểu Hoa dùng một cái vại khác nấu cháo kê, vội đến vô cùng vui vẻ. Không bao lâu, Liệt cùng Thừa cùng nhau trở về, trong sơn động mùi hoa tiêu khiến Thừa nhận không được nhún mày: “Tiểu Hoa, mùi vị hoa tiêu này cho vào cá cùng thịt sẽ ăn ngon sao?”

Từ lúc trước Thừa ghét bỏ trên tay A Mân có mùi vị này, Mộc Tiểu Hoa liền biết hẳn không thích hương vị hoa tiêu: “Kỳ thật cái này còn phải xem khẩu vị của từng người, người nếu không thích hương vị này thì dù nói như thế nào người cũng cảm thấy không ngon.”

“Vậy ta trước nếm thử cách người làm, xem thử ăn ngon không.”

“Thừa ca, người sẽ không phải là đang tìm cớ cạo com đi?” Xán nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói.

“Chắc!” Thừa tà tà liếc mắt Xán một cái, cười tùm tùm nói: “Đều nói đã nhìn thấu không cần phải nói toạc ra, người người này sao lại như thế a?”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Thừa đem vài vại lớn nhỏ đựng nước đưa cho Mộc Tiểu Hoa: “Ta mang theo vài vại rượu như vậy tới, cho người một vại.”

“Cám ơn.” Mộc Tiểu Hoa tiếp nhận, không nghĩ tới Thừa rất hào phóng.

Rượu cần thiết nhất đã có, nước hoa tiêu còn phải nấu thêm chóc lát, Mộc Tiểu Hoa quyết định trước đem ruột heo cùng bao tử heo tẩy thêm một lượt, ruột heo cùng bao tử heo chỉ dùng nước bình thường tẩy thì sẽ không hết mùi hôi mà còn phải dùng muối cùng rượu tẩy thêm, như vậy mới có thể đem mùi hôi bài trừ đi hoàn toàn.

Bên phải nhà Xán đi thêm vài bước có miệng nước giếng, Mộc Tiểu Hoa gọi Liệt mang theo bồn đi cùng nàng những người khác ở lại trong nhà xem chừng lửa. Thừa muốn đi theo cùng, bị Vũ gọi lại: “Thừa không cần đi, hai người bọn họ đi là được rồi.”

“Ta muốn nhìn Tiểu Hoa tẩy như thế nào.”

“Tẩy như thế nào thì có cái gì đẹp?”

Thừa tìm tòi nghiên cứu nhìn Vũ, Vũ nhìn lại hẳn, tầm mắt hai người ở không trung giao nhau, phảng phất có một chuỗi điện lưu*(*dòng điện) đối chọi cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Rượu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bát quái

Edit&Beta: Thiên Sa.

Mộc Tiểu Hoa nhìn Vũ lại nhìn Thừa, lắc lắc đầu, kéo Liệt, không tiếng động ý bảo hẳn rời đi. Trời đã sập tối, bắt quá bên ngoài còn có thể thấy được, hai người đi đến giếng nước, Mộc Tiểu Hoa xách theo ruột, bao tử heo cùng muối và rượu. Liệt mang theo hai cái bồn, bồn chính là bồn rửa mặt của hai nhà, nhà Liệt đã rất lâu không dùng đến, bởi vì ngày thường đều trực tiếp đi xuống sông tẩy, nhà Xán nguyên bản cũng lâu rồi không dùng nhưng bởi vì có Mộc Tiểu Hoa đến mới lại bắt đầu dùng.

Cả hai nhà công lại chỉ có hai cái bồn, hoàn toàn không đủ dùng a! Ngày mai không cần vào núi săn thú Mộc Tiểu Hoa lên kế hoạch bảo Xán làm nhiều thêm mấy cái bồn, lúc trước từ Liệt đến Thế lại từ Thế tiếp nhận lại công việc làm thùng đã ra hình ra dáng, phỏng chừng ngày mai làm thêm một ngày là có thể hoàn thành.

Chén cũng quá ít không đủ dùng, vại nấu đồ ăn quá nhỏ cần đổi lớn hơn, chén cùng vại có lẽ đến ngày tập hội đi xem, không có tiền, cũng không biết có thể lấy cái gì đổi a? Trong lúc suy nghĩ hai người đã đi đến bên cạnh giếng, nói là giếng nước, kỳ thật chính là một huyệt động nhỏ trữ nước ngầm, đại khái dài chừng một thước, bề ngang thì khoảng nửa thước, không phải rất sâu, trong suốt nhìn thấy đáy, trước giếng nước có một khối đất bằng phẳng không lớn, một con đường nhỏ do người hàng năm đi lại thông ra hai bên trái phải.

Tới bên cạnh giếng bắt đầu làm việc, một cái bồn tẩy ruột heo, một cái tẩy bao tử heo, Mộc Tiểu Hoa trước tẩy bao tử heo, Liệt múc nước đổ vào trong bồn, hai người phân công hợp tác.

“Tiểu Hoa, ta nghe nói hôm nay Thừa ca muốn cưới người?”

“Vi sao người cũng hỏi cái vấn đề này?” Mộc Tiểu Hoa buồn cười hỏi lại.

“Còn có ai hỏi?” Liệt hơi hơi trừng lớn mắt.

Mộc Tiểu Hoa tùy ý nói: “Là ca người!”

Liệt bĩu môi: “Thừa ca là một người nói được thì làm được, một khi nhận định thì sẽ rất chấp nhất, nếu hẳn nói muốn cưới người, khẳng định không chỉ nói vậy thôi.”

“Người cũng nói như vậy a! Xem ra tính cách của Thừa các người đều biết?”

“Toàn người trong bộ lạc đều biết.” Liệt phiến não thờ dài một tiếng: “Nhưng mà A Nhiễm tỷ từng nói qua nhất định sẽ gả cho Thừa ca, nằng so với Thừa ca càng chấp nhất hơn, cũng không cho phép bất luận kẻ nào đoạt hân đi. Trước kia A Phương tỷ nói muốn gả cho Thừa, đoạn thời gian đó A Phương tỷ cùng Thừa ca qua lại rất gần, nghe nói còn bị nhầm vào một đoạn thời gian rất dài.”

“Còn có chuyện như vậy?” Mộc Tiểu Hoa nghe được chuyện bát quái liền hưng phấn: “Vậy cuối cùng như thế nào?”

“Cuối cùng A Phương tỷ nói tuyệt đối sẽ không gả cho Thừa ca thì chuyện này mới kết thúc, sau này nằng gả cho Thái ca cùng ba huynh đệ Tin ca, Thừa ca cũng đi ra ngoài du lịch, việc này mới hạ màn.”

Mộc Tiểu Hoa gật gật đầu: “Là nhầm vào như thế nào?”

“Cụ thể bị nhầm vào như thế nào thì ta cũng không rõ ràng, chỉ là nghe nói là bị nhầm vào, dù sao đoạn thời gian kia nhìn A Phương tỷ rất không tốt, bất quá A Nhiễm tỷ không thừa nhận, Tiểu Hoa...” Liệt mức một gáo nước đổ vào trong bồn, nhìn Mộc Tiểu Hoa trình trọng nói: “Ca nói những việc này không được chứng thực qua, không cho ta nói bậy, cũng không muốn ta tùy tiện ở sau lưng nói bậy về người khác, nhưng mà dù không muốn việc này truyền ra nhưng việc này vẫn bị người khác biết. Ta rất lo lắng A Nhiễm tỷ sẽ nhầm vào người, đặc biệt người vẫn là người ngoại lai.”

Mộc Tiểu Hoa vừa tẩy bao tử heo vừa gật đầu, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, việc A Nhiễm nhầm vào A Phương phỏng chừng khẳng định có.

Liệt tiếp tục nói: “Lúc trước A Phương tỷ chỉ nói muốn gả cho Thừa ca, Thừa ca cái gì cũng chưa nói, A Nhiễm tỷ đã như vậy, hiện tại Thừa ca nói muốn cưới người, ta thật sợ A Nhiễm tỷ sẽ nhầm vào người.”

Mộc Tiểu Hoa hơi hơi nhú mày, nghĩ đến tình hình hôm nay khi nhìn thấy A Nhiễm, nhẹ nhàng cười cười: “Đừng lo lắng, ta đã tỏ vẻ rõ ràng sẽ không gả cho Thừa, nếu nằng muốn nhầm vào ta... Dù sao cũng phải chờ xem.”

Bình tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn!

Tẩy xong bao tử heo cùng ruột heo, Liệt cùng Mộc Tiểu Hoa vừa trò chuyện vừa đi trở về. Trở lại sơn động, Mộc Tiểu Hoa liền vội vàng bắt đầu, nước hoa tiêu đã nấu xong, mùi vị thật sự rất nồng, phải hòa thêm chút nước lạnh để nước nguội bớt, ướp thịt muối dùng nước lạnh sẽ tốt hơn một chút, thêm nước lạnh vào nước hoa tiêu thì phải thêm thêm lượng muối cùng lượng rượu, hòa tan là thành nước ướp.

Để hai mặt thân cá nghiêng nghiêng bôi nước ướp lên vài lượt, thịt lợn rừng cắt ra vài khối nhỏ, dùng dao vỗ vỗ, đem thịt nhào nặn một chút, sau đó mới bôi mấy lượt nước ướp, phân biệt hai loại ra rồi bỏ vào trong bồn nước ướp đã trộn tốt, đảo qua lại vài lần.

“Như vậy là được rồi sao?” Xem xong toàn bộ quá trình từ Mộc Tiểu Hoa, Thừa hỏi.

“Àn.” Mộc Tiểu Hoa gật đầu: “Để trong nước ướp như vậy là được rồi, nước ướp đậm nhạt căn cứ vào khẩu vị của mỗi người.”

“Vậy làm sao để ướp cho thích hợp?”

“Cái này phải xem phân lượng thịt, giống số lượng như bây giờ thì một bồn đặc phải thêm non nửa muống nước, thêm hai thìa rượu là được. Ướp nửa tiếng là có thể nướng.”

“Nửa tiếng?” Máy người đều mang về mặt mê mang nhìn Mộc Tiểu Hoa.

“Ách.....” Mộc Tiểu Hoa ngây người một chút: “Chính là ba mươi phút.”

Khi đem cá cùng thịt ướp xong, Mộc Tiểu Hoa bắt đầu cắt mỡ lá lợn rừng, mỡ lá lợn rừng cũng là một bộ phận mà người trong bộ lạc không cần đến, lúc Mộc Tiểu Hoa tới chỗ Liệt mượn dao đã có nói với hắn, những thứ trên lợn rừng người bộ lạc không cần đều mang về cho nằng.

Bất quá, lúc ấy Mộc Tiểu Hoa chỉ nói như vậy thôi, không nghĩ tới cư nhiên bọn họ cũng không cần tới mỡ lá. Với người nơi này mà nói, mỡ lá một khi nướng lên đều rút xuống, ăn vào mềm mềm ngầy ngầy, khó ăn muốn chết, vì thế chẳng có ai muốn thứ này, mỗi lần đều vứt đi chung với nội tạng.

“Người lấy khối mỡ này làm gì?” Vẫn luôn đứng ở bên cạnh Mộc Tiểu Hoa, Thừa lại một lần nữa đặt câu hỏi: “Cái này thật sự rất khó ăn đó!”

“Lấy để nấu mỡ.” Mộc Tiểu Hoa vừa cắt vừa trả lời.

“Nấu mỡ?” Thừa mang về mặt khó hiểu.

Mộc Tiểu Hoa liếc hắn một cái, lại nhìn một lượt những ánh mắt xung quanh đồng lứa đều hội tụ về phía nằng, nhin không được buồn cười: “Àn, là nấu mỡ.”

“Nấu mỡ để làm gì?” Nơi này thịt là món chính, cách làm chủ yếu là nướng cùng nấu, đa số đều nướng, chưa từng xào qua, cho nên này tác dụng của mỡ cũng không biết, Mộc Tiểu Hoa kiên nhẫn giải thích: “Lúc xào những nội tạng đều cần đến.”

Cắt xong mỡ lá, dùng vại nấu lên, Mộc Tiểu Hoa lại đi cắt gan heo cùng dồi, đêm nay nằng tính toán sẽ xào gan heo cùng dồi, lại nướng thêm một ít thịt

lợn rừng cùng cá, những cái khác thì ướp để đó, buổi sáng ngày mai sẽ ăn, còn lại thì ướp hết sau đó chậm rãi dùng lửa hong khô.

Sau khi nấu mỡ xong, lại tìm cái chén lớn đổ vào, sau đó lấy những miếng mỡ lá nhỏ nhỏ giòn tan rải vào chỗ ướp thịt, cá. Dùng chén nhỏ múc nước mỡ ra một ít, cuối cùng là giữ lại trong vại một ít rồi trực tiếp đổ gan và dồi heo vào xào.

Trong không khí tràn đầy mùi hương, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào vại trên đồng lửa, nội tạng heo ăn sẽ ngon sao? Mùi hương rất thơm, mùi thơm như vậy chắc hẳn sẽ ăn ngon đi? Lần đầu tiên bọn họ biết, nguyên lai nội tạng lợn rừng xào lên sẽ thơm như vậy đó.

Xào xong gan dồi heo, tiếp theo Mộc Tiểu Hoa nướng cá cùng thịt, cháo kê đã ninh xong, món ăn thứ nhất cũng đã ra nồi, vẫn là như cũ vừa ăn vừa nướng.

“Tới! Ăn cơm chiều thôi!” Xán cùng Vũ cho mỗi người một bát cháo kê, Mộc Tiểu Hoa một tiếng nói ra, mọi người đều gấp không chờ nồi bắt đầu ăn.

Ở thế giới này đồ ăn đơn giản, thô ráp qua tay Mộc Tiểu Hoa đều đủ sắc, hương, vị cả, Mộc Tiểu Hoa làm gì đó tuyệt đối là ăn rất ngon, sau đó cũng tự mình hưởng thụ. Lần đầu tiên ăn gan dồi heo, tất cả mọi người phảng phất như mở ra một cánh cửa mới về ẩm thực. Mộc Tiểu Hoa thu hoạch được làn sóng khen ngợi cực lớn, cá nướng cùng thịt nướng càng không cần phải nói. Trước ướp qua, lại nướng ở lúc được bôi qua nước hoa tiêu, đây chính là một bữa tối mỹ vị tuyệt đối.

Đều nói muốn nắm được tâm của một người nam nhân, trước phải nắm được dạ dày của đối phương. Vì thế, sau một bữa cơm chiều, Mộc Tiểu Hoa lại nắm được dạ dày một người nam nhân nữa.

Vì vậy, đây cũng dự báo rằng, ngày tháng sau này của nàng có khả năng sẽ thêm chút phiền toái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hình ảnh chấn động

Edit&Beta: Thiên Sa.

Sau khi kết thúc cơm chiều, Thừa cáo từ rời đi. Trước khi rời đi đối với Mộc Tiểu Hoa nói: “Ta càng thêm kiên định với suy nghĩ muốn cưới ngươi.”

Một câu này khiến mấy người Vũ đều căng thẳng thần kinh, Mộc Tiểu Hoa chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, hướng hán vẫy vẫy tay: “Đừng nghĩ đến chuyện không thể, nhanh chóng trở về tắm rửa ngủ đi!”

Bên ngoài trời đã tối hẳn, Mộc Tiểu Hoa lại hỏi: “Muốn đốt đuốc hay không?”

Thừa cười tùm tùm lắc đầu: “Không cần, đêm nay ánh trăng rất sáng, ta nhìn thấy được.”

“Hảo!” Mộc Tiểu Hoa gật đầu.

Thừa rời đi, sau khi ở lại giúp Mộc Tiểu Hoa đem thịt xử lý xong, Vũ cùng Liệt cũng trở về nhà, trước khi rời đi Vũ nói rằng, ngày mai hẳn sẽ cùng Mộc Tiểu Hoa học tập nướng thịt như thế nào, để sau này tự làm ở nhà của mình, dù sao cũng hai nhà khác nhau, bọn họ cũng không thể nào mỗi ngày đều ở nhà Xán ăn cơm, cũng khiến Mộc Tiểu Hoa phải làm thức ăn cho nhiều người như vậy.

Nếu Vũ không nói, Mộc Tiểu Hoa cũng thiếu chút nữa quên bọn họ là hai nhà riêng biệt, bất quá nàng nói, nấu cho ba người cũng là nấu thì năm người cũng là nấu thôi, nhiều thêm hai người không khác biệt nhiều lắm, dù sao bọn họ cung cấp nguyên liệu nấu ăn lại không phải đơn thuần đến cọ cơm, nên sau này đều cùng nhau ăn cũng không có gì cả.

Mộc Tiểu Hoa nói như vậy Liệt rất cao hứng tỏ vẻ tán đồng, tay nghề Mộc Tiểu Hoa so với ca hán hoặc chính hán quả thực là một cái trên trời một cái dưới đất, có thể tiếp tục ăn ngon ai còn nguyện ý ăn cái khó ăn kia?

Vũ liếc mắt nhìn Xán trầm mặc không nói một cái, không nói thêm nữa, vừa không kiên trì ý nghĩ của chính mình cũng không tiếp thu cách nói của Mộc Tiểu Hoa.

Liệt liếc mắt nhìn Vũ một cái lại liếc mắt nhìn Xán một cái, biu miệng nói: “Xán, ngươi không muốn chúng ta tới nhà ngươi ăn cơm sao?”

Ánh mắt Xán đảo qua một vòng trên mặt mọi người, hẳn tất nhiên là không muốn huynh đệ bọn họ cả ngày xuất hiện ở nhà hán, còn phải mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, này chẳng phải tạo điều kiện cho bọn hán đoạt nướng từ mình sao?

Trong lòng hán muốn cự tuyệt, nhưng mà ngoại trừ yếu tố về nương tử thì sau khi suy xét đến cảm tình giữa huynh đệ bọn họ, hẳn lại cảm thấy không muốn cự tuyệt. Hơn nữa, hán cũng không muốn biểu hiện quá mức keo kiệt, liền lắc đầu nói: “Sao ta lại không muốn các ngươi tới? Cùng nhau ăn cơm không phải càng náo nhiệt hơn một chút sao?”

“À!” Vũ ôn nhu khẽ cười một tiếng, giờ tay xoa xoa đầu Xán. Liệt cũng vui vẻ nhếch miệng cười vỗ vỗ cánh tay Xán.

Đây là một loại cảm tình tuyệt đối vây quanh giữa bọn họ, loại cảm tình này không có cách nào thay thế được, không có cách nào mất đi. Nương tử sao? Vậy thì cạnh tranh công bằng đi!

Xán nghĩ như vậy, cuối cùng ai có được nương tử thì đó là bản lĩnh người đó. Hơn nữa, cùng lắm thì hủy bỏ đánh cuộc, bọn họ cùng nhau cưới Mộc Tiểu Hoa không được sao?!

Ăn xong cơm chiều không có việc gì để làm tự nhiên là nên đi ngủ, Vũ cùng Liệt về nhà, Xán cùng Thế chuẩn bị đi xuống sông tắm rửa. Mộc Tiểu Hoa ngồi ở trên giường cầm kéo, da thú cùng kim chỉ chuẩn bị may một cái váy da thú hai dây, nhập gia tùy tục không phải sao!

Quần áo của nàng nên cất đi. Da thú là ở nhà Xán còn hai khối duy nhất vẫn luôn để đó không dùng đến, kéo là ở trong ba lô bảo bối của nàng, châm là cốt châm* (*kim làm bằng xương thú) của thế giới này, còn chỉ là buổi chiều A Mân cống hiến để làm dây cần câu cá.

Mộc Tiểu Hoa vừa vội vàng công việc trên tay vừa nói: “Các người kêu Vũ và Liệt cùng nhau đi tắm luôn đi, các người tắm xong thì tới lượt ta tắm.”

“Được.” Xán lên tiếng mang theo Thế cùng nhau rời đi.

Mộc Tiểu Hoa nghiêm túc may da thú, nàng không phải đang chế tác trang phục gì cả, dù sao chỉ là đem da thú cắt ra rồi may lên là được. Cứ như vậy đơn giản may viền váy, rồi lại may thêm hai dây áo nữa là có thể mặc được rồi.

Xán cùng Thế rất nhanh đã trở lại, Mộc Tiểu Hoa còn chưa may váy xong, hai người tò mò vây đến bên người nàng nhìn.

“Tỷ tỷ, người đang may cái gì vậy?” Thế tò mò hỏi.

Mộc Tiểu Hoa cũng không ngần ngại đầu lên nói: “Áo liền váy.”

“Áo liền váy?” Xán mang vẻ mặt hiếm lạ.

“Đúng vậy!” Mộc Tiểu Hoa đáp lời có lệ, nghiêm túc làm công việc trên tay, cuối cùng chỉ còn hai dây áo là đã hoàn thành.

Căn cứ vào điều kiện cuộc sống gian khổ khi còn nhỏ, việc may vá Mộc Tiểu Hoa từng trải qua cũng không xa lạ gì, Mộc Tiểu Hoa từng làm nên rất nhanh liền làm xong. Dây áo hai bên cũng đã may xong, Mộc Tiểu Hoa cầm thành phẩm ướm thử trên người, trước khi may nàng đã đo qua trên người nên độ rộng rất vừa vặn, nhưng mà chiều dài lại chỉ vừa qua khỏi đùi. Với người ở nơi này mà nói tựa hồ là vừa vặn rồi, bất quá Mộc Tiểu Hoa vẫn cảm thấy quá ngắn, nhưng da thú có hạn cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Đây là áo liền váy? Mặc như thế nào đây?” Nhìn thành phẩm Mộc Tiểu Hoa trên tay, Xán mê mẩn hỏi.

“Nhìn ta mặc vào rồi sẽ biết.” Mộc Tiểu Hoa đối với tay nghề của mình vẫn tương đối vừa lòng, đem váy mới hướng trên người đo đo lại kéo kéo: “Được rồi! Ta đi tắm rửa đây! Các người ngủ trước đi!”

“Chúng ta còn muốn xem người mặc váy mới nha.” Đôi mắt Xán cùng Thế sáng lấp lánh nhìn Mộc Tiểu Hoa, mặt đầy chờ mong, cho dù Mộc Tiểu Hoa da mặt dày thì mặt cũng có chút nóng lên.

“Được rồi, không cần phải cố ý chờ xem, ngày mai xem cũng giống nhau thôi.”

“Không, phải đợi, phải đợi.” Về mặt Xán cùng Thế đều hưng phấn.

Mộc Tiểu Hoa lười để ý đến hai huynh đệ họ, thu thập xong đồ rửa mặt cần dùng rồi ra khỏi sơn động, đêm nay thời tiết rất tốt, trăng sáng sao thưa, đúng như lời Thừa nói không cần thuốc cũng có thể thấy rõ đường đi.

Mộc Tiểu Hoa không nhanh không chậm hướng dưới chân núi đi, bên tai là âm thanh côn trùng kêu vang, thực an tĩnh, an tĩnh đến nỗi giống như cảnh trong mơ, thẳng đến lúc này Mộc Tiểu Hoa đối với sự kiện xuyên qua vẫn còn có một loại cảm giác không quá chân thật.

Có lẽ là đêm nay ánh trăng quá đẹp, làm nàng như lạc vào cảnh trong mơ, cảm tính cũng theo đó mà lên cao, nhưng giấc mộng này rất nhanh bị người đánh vỡ, khiến nàng quay về hiện thực.

Nhìn bóng dáng cao dài hoàn mỹ từ dưới chân núi đang đi lên kia, Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc: “Vũ, bây giờ người mới tắm xong sao?”

Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa, không tự giác thả chậm bước chân: “Đúng vậy! Hiện tại người đi tắm rửa sao?”

“Ách! Đúng vậy!” Không khí vô tình có chút xấu hổ, trai đơn gái chiếc đèn trăng tương ngộ, đề tài lại là “Tắm rửa” ít nhiều có điểm ~ ách ~ mờ ám cái gì đó!

Trong ánh trăng mờ lung, Mộc Tiểu Hoa nhìn da thịt trên người Vũ mang theo bọt nước, ở dưới ánh trăng như ánh lên tầng trắng sáng, vẻ đẹp tăng thêm một chút ánh sáng nhu hòa. Nghĩ đến xúc cảm ở bờ sông lúc chạng vạng, tâm Mộc Tiểu Hoa theo đó nóng lên, tim đập “Thịch thịch thịch” tốc độ càng lúc càng nhanh, tâm mắt không tự giác nhìn theo giọt nước đang trượt xuống dưới, trong lúc lơ đãng, hình ảnh ở trong rừng lúc sáng sớm đã nỗ lực

phong ấn trong trí nhớ đột nhiên hiện ra.

Mộc Tiểu Hoa lắc đầu, nỗ lực ném đi hình ảnh tốt đẹp nào đó trong đầu. Không không không, phải là hình ảnh xấu hổ nào đó mới đúng.

Rũ mắt, đi qua người Vũ: “Trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon!”

“Nga! Ngủ ngon!” Vũ nhìn Mộc Tiểu Hoa đi qua người mình, nhìn bóng dáng nàng vội vàng đi xuống dưới chân núi. Nhẹ cắn môi dưới, hơi nhú mào thu hồi tầm mắt, lại nhìn đến trên tay đột nhiên xuất hiện mảnh da thú không thuộc về mình, xoay người đi về hướng trên núi, nghĩ thầm, như vậy nhất định có thể gặp được!

Mộc Tiểu Hoa nhanh chóng đi xuống chân núi, thẳng đến khi đã đi được một khoảng cách mới chậm rãi thả chậm tốc độ, tay che lại trái tim đang "Thình thịch" nhảy loạn, nàng không dám nghĩ đến hình ảnh phản sau mỵ nam đang tắm sờ sờ....

"Lỏa thể" a, hình ảnh kia thật là đánh sâu vào tiềm thức của người ta như vậy mà nàng dám nghĩ đến a. Chắc hẳn là do ánh trăng đêm nay quá đẹp đi? Mộc Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, âm thầm cảm thán, lại không hề hay biết trong chốc lát nữa còn có thể nhìn thấy hình ảnh khác còn vang dội hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thẹn thùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit&Beta: Thiên Sa

Mộc Tiểu Hoa nhìn trăng than thở, cố gắng hồi phục cảm xúc, nhưng còn chưa kịp hồi phục cảm xúc xong chân vừa đi đến bờ sông liền thấy được hình ảnh thật chấn động, sợ tới mức cả người nàng cũng cứng đờ, một cô nhiệt huyết xông thẳng tới ốt. Bóng dáng Liệt cúi đầu không biết đang tìm kiếm thứ gì đó, như có cảm giác ngẩng đầu, Mộc Tiểu Hoa háy mắt phục hồi tinh thần lại cuống quýt xoay người.

“Tiểu Hoa?” Liệt thử nhỏ giọng gọi một tiếng.

Mộc Tiểu Hoa vội nói: “Cái gì cũng đừng hỏi, cái gì cũng đừng nói, nếu tắm rửa xong liền nhanh chóng từ phía sau ta đi qua đi.”

“Ta đặt da thú ở nơi này nhưng không thấy.” Liệt lăm bầm mang theo nghi hoặc cùng nhè nhẹ ủy khuất.

Mộc Tiểu Hoa nội tâm xuất ra ý tứ muốn hỗ trợ tìm giúp, theo bản năng quay đầu nhìn xem, vừa mới xoay đầu lại vội vàng quay ngược trở về, còn chưa áp xuống máu nóng lại tràn ngập đầu óc, thân thể khác phái trần như nhộng ở trước mắt nàng đang đưa. Mộc Tiểu Hoa chỉ cảm thấy tim đều muốn nhảy ra ngoài.

“Đừng tìm, có thể là ca người không chú ý cầm đi rồi.”

“Nga.” Liệt ngoan ngoãn lên tiếng: “Ta đây đi về trước, Tiểu Hoa người tắm rửa đi!”

“Được, được, được.” Mộc Tiểu Hoa liên tục gật đầu: “Người nhanh chóng trở về đi!” Cảm giác được Liệt từ bờ sông đi tới, cảm giác được hấn từ phía sau nàng đi qua, chạy càng lúc càng xa. Tầm Mộc Tiểu Hoa lúc này mới chậm rãi buông xuống, nhìn không được quay đầu Xem Liệt đã đi tới nơi nào, đập vào mắt là thí thí*(*cái mông ㄟ) vênh cao, chân dài thẳng tắp, phía sau lưng làn da nâu đồng cùng đường cong lưu chuyển rõ ràng, tản ra một loại sức sống thanh xuân riêng biệt của thanh thiếu niên, Mộc Tiểu Hoa nhìn không được nuốt nước miếng.

Có lẽ ánh mắt Mộc Tiểu Hoa quá mức "hóng bóng", khiến Liệt sinh ra cảm giác, cũng có lẽ là muốn nhìn tình huống Mộc Tiểu Hoa một chút, liền đang lúc Mộc Tiểu Hoa xem đến "mê mẩn", Liệt đột nhiên quay đầu lại, Mộc Tiểu Hoa sợ tới mức vội vàng dúi đi tầm mắt, xoay người chạy nhanh xuống bờ sông.

Đang nhìn lên thể nhưng lại bị bắt gặp! A A A!!!!

Ở trong lòng Mộc Tiểu Hoa phát điên rống to, thật hận không thể tìm được cái hầm ngầm để chui vào.

Liệt đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Mộc Tiểu Hoa như chạy trốn chết, chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn xuống bộ dáng hiện tại của mình, ngượng ngùng gãi gãi đầu. Đều bị Tiểu Hoa thấy được a! Thật khiến người ta thẹn thùng.

Bất quá, tắm da thú rõ ràng đặt ở đó a! Như thế nào lại không thấy đâu? Nếu nói là do ca ca cầm nhầm đi cũng không đúng a! Hai người bọn họ cũng không bỏ cùng một chỗ, hơn nữa rõ ràng hẳn cùng ca đã nói qua đồ sạch đặt ở một bên, đồ dơ đặt ở một bên khác, như thế nào sẽ lấy nhầm gom chung lại với nhau?

Mang theo ý nghĩ khó hiểu, Liệt cứ như vậy trần như nhộng trở về nhà. Khi đi tới son động thì phát hiện ca hán đang đứng ở cửa son động, không một tiếng động đứng yên ở đó dọa hán nhảy dựng: “Ca, ngươi đứng ở chỗ này làm gì?”

Vũ quét mắt liếc Liệt một cái hỏi: “Ngươi gặp được Tiểu Hoa sao?”

“Ân, gặp phải.” Liệt thành thật trả lời: “Ta ở bờ sông tìm da thú thì nhìn thấy Tiểu Hoa đi xuống dưới. Đúng rồi! Ca, da thú của ta ngươi có thấy đâu không?”

Vũ không trả lời vấn đề của Liệt mà cố hỏi lại lần nữa: “Tiểu Hoa có nhìn thấy ngươi không?”

“Đương nhiên thấy được.” Liệt có chút kỳ quái liếc mắt nhìn ca hán một cái: “Ta đứng ở chỗ đó, nàng từ phía trên đi xuống dưới đương nhiên là thấy được.”

“Ân.” Vũ âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm gật gật đầu, xoay người hướng vào trong son động đi: “Tốt, sớm chút nghỉ ngơi đi!”

Liệt đuổi theo hán: “Ca, ngươi còn chưa có nói cho ta biết, ngươi có thấy tấm da thú của ta đâu không? Ta rõ ràng để ở chỗ kia như thế nào xoay đầu đã không thấy tấm hơi đâu?”

“Ta không để ý gom lại mang đi chung với nhau.” Vũ đi đến mép giường chụp lấy tấm da thú ném cho Liệt: “Đang muốn đi xuống đưa cho ngươi thì nhìn thấy ngươi đi lên đây.”

“Nga.” Liệt không nghĩ ngờ gì cả gật đầu, tiếp nhận da thú thuần thực vây quanh ở bên hông, hán căn bản không hoài nghi lời ca hán nói. Nếu đang muốn đi xuống đưa cho hán thì vì sao lúc đứng ở cửa son động trên tay lại không cầm da thú.

Vũ ở trên giường nằm xuống yên lặng nghĩ, như vậy là được rồi đúng không? Hán là có thể đi.

Sau khi Vũ lên giường, Liệt cũng trèo lên nằm xuống bên cạnh Vũ, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: “Ca, lúc ngươi đi lên có gặp Tiểu Hoa không?”

“Gặp được!” Vũ trả lời đúng sự thật.

“Đã gặp được tại sao ngươi không để nàng chờ một lát rồi hãy đi xuống?” Liệt không thể nghĩ ra hỏi lại, lẩm bẩm: “Ta đều bị xem hết.”

Chính là muốn ngươi bị nàng xem hết a! Vũ yên lặng nghĩ, nghiêm trang nói: “Ta không phát hiện đã cảm theo da thú của ngươi lên chung, cũng cho rằng lúc nàng đi xuống thì ngươi cũng đã tắm và mặc xong da thú.”

Giải thích như vậy cũng đúng, nếu không phải không thấy da thú, lúc hán gặp được Mộc Tiểu Hoa xác thật là đã mặc xong da thú. Nghĩ như thế, Liệt cũng không nói thêm, không nghĩ thêm nữa.

“Được rồi, nhanh ngủ đi!” Vũ ôn nhu sờ sờ đầu Liệt, ca ca cũng chỉ có thể vì ngươi làm nhiều như vậy.

Liệt nhếch miệng cười, nhào lên ôm lấy Vũ, dựa vào trong lòng ngực hán, nói: “Ca, ngươi ôm ta ngủ.”

Vũ bật cười: “Người đã bao lớn còn muốn ca ca ôm ngủ?”

“Dù lớn hơn nữa thì ta vẫn là đệ đệ, ca ca ôm đệ đệ ngủ là chuyện đương nhiên.” Liệt cười dựa vào trong lòng ngực Vũ, vẻ mặt hạnh phúc: “Chờ về sau chúng ta có nương tử liền cùng nhau ôm nương tử ngủ.”

“Ân.” Vũ mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ sau lưng Liệt: “Mau ngủ đi!”

Ngủ dậy ca ca liền mang ngươi đi tìm nương tử!

Mộc Tiểu Hoa đem nước sông sạch sẽ hắt lên người mình, đêm nay nước sông tất nhiên lạnh băng giống như tối hôm qua, nhưng nàng tựa hồ lại cảm thấy không lạnh như vậy. Hình ảnh chính diện Liệt trần như nhộng cùng thí thí phía sau thay phiên nhau ở trước mắt nàng đong đưa, đuổi như thế nào cũng không đi, xoay quanh đến mức tâm nàng nóng, não cũng nóng, cả người đều nóng.

Đôi tay Mộc Tiểu Hoa hứng một hóp nước lớn hướng lên mặt mình vỗ vỗ vài cái: “Được rồi, được rồi, không cần suy nghĩ nữa, biến đi, biến đi, những hình ảnh không tốt, tất cả đều mau biến mất đi.”

Mộc Tiểu Hoa một bên niệm một bên nhanh chóng tắm rửa xong, hiệu quả cũng không tệ lắm. Tắm rửa, đánh răng xong, Mộc Tiểu Hoa đem quần áo giặt sạch, lúc này mới trở về.

Trở lại son động, Xán cùng Thế quả nhiên như lời bọn họ nói sẽ chờ nàng, nàng ở bên ngoài phơi xong quần áo mới tiến vào son động, tức thì hai người liền trừng to mắt sáng ngời có thần nhìn chằm chằm nàng, nháy cũng không nháy mắt cái nào.

Mộc Tiểu Hoa bị nhìn đến đỏ khốc đỏ cười: “Được rồi, xem đủ chưa? Xem đủ rồi thì nhanh chóng đi ngủ!”

“Vẫn không đủ.” Xán nở nụ cười đặc biệt sáng lạn: “Tiểu Hoa thật là lợi hại, đem da thú may thành như vậy, mặc vào thật đẹp mắt.”

“Thật sự đẹp sao? Đẹp nhiều không?” Lòng yêu cái đẹp mỗi người đều có, loại người da mặt dày giống như Mộc Tiểu Hoa khi được khen tự nhiên liền nhin không được ở tại chỗ xoay một vòng 365 độ để cho bọn họ nhìn đủ mọi góc độ.

“Đẹp, đẹp nhất chúng ta từng thấy qua.” Xán cùng Thế nhìn nàng vô cùng chân thành nói.

“Từ trước đến nay chưa từng gặp ai đem da thú mặc như vậy, Tiểu Hoa, ngươi là người đầu tiên đó.” Xán hướng Mộc Tiểu Hoa giơ ngón tay cái lên: “Bất quá, quần áo lúc trước của ngươi không mặc nữa sao?”

“Không mặc.” Mộc Tiểu Hoa đi đến mép giường ngồi xuống: “Ăn mặc như vậy có vẻ không hợp nhau quá.”

“Ăn.” Xán tán đồng gật gật đầu: “Bất quá váy chỉ có một cái không đủ mặc nha! Da thú của chúng ta cũng đã không còn. A! Nhà Vũ ca hình như còn đó. Nói đưa cho ngươi, bọn họ sẽ nguyện ý.”

Vừa nói đến Vũ, Mộc Tiểu Hoa liền nhin không được nhớ tới hình ảnh nào đó thật vất vả mới đuổi đi được, vô lực nằm ở trên giường, thở dài một tiếng: “Được rồi, ngủ đi!”

Nhưng mà, bị hình ảnh nào đó quấy nhiễu Mộc Tiểu Hoa vẫn ngủ không được, vì không muốn ảnh hưởng đến Xán cùng Thế, nàng nằm ở trên giường nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, cho nên sau khi qua một đoạn thời gian, khi Thế lặng lẽ xuống giường đi đến mép giường nàng, nàng thật sự là hoàn toàn cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Muốn người phụ trách

Edit&Beta: Thiên Sa

Kỳ thật tính ra thời gian vẫn còn sớm, đại khái cũng mới 8 giờ tối, đối với người thường được ví như con cú không đến nửa đêm 12 giờ không ngủ được mà nói, thời gian này quả thật vẫn còn quá sớm. Ngủ không được cũng là chuyện bình thường a!

Mộc Tiểu Hoa thẳng tắp nằm trên giường, cũng không biết thời gian đã qua bao lâu liền nghe được thanh âm sột sột soạt soạt, hơi hé mắt nhìn trong bóng đêm mơ hồ dĩ nhiên lại là Thế đang bò dậy.

Nguyên bản Mộc Tiểu Hoa cho rằng hần muốn đi WC nên quyết định không phát ra tiếng động, sợ đột nhiên phát ra tiếng sẽ dọa đến hần. Nhưng lại thấy Thế thế nhưng ngồi lẳng lẳng ở trên giường nhìn Xán trong chốc lát, sau khi xác định Xán xác thật đã ngủ rồi liền hướng đến chỗ nàng nhìn xem.

Không biết Thế rốt cuộc là muốn làm gì, lúc hần ngồi dậy Mộc Tiểu Hoa liền ý thức nhắm mắt lại, tâm không hiểu vì sao lại có chút khẩn trương, tiếp theo nàng nghe được thanh âm Thế xuống giường bên kia, cẩn thận hơi hơi mở mắt, nhìn thấy Thế thế nhưng đang đi tới chỗ nàng.

Mộc Tiểu Hoa vội nhắm mắt lại giả vờ ngủ say. Một lát sau, trên mặt truyền đến xúc cảm mềm mại, thế nhưng lại bị liếm? Mộc Tiểu Hoa sợ tới mức cả người cứng đờ, ở trong lòng hét lên một tiếng, nhưng nghĩ đến hiện tại mình đang trong trạng thái ngủ say nên vội thả lỏng lại, vô tình lại có ý như không thoải mái, than nhẹ một tiếng trở mình, mặt nghiêng vào bên trong.

Phía sau không có thanh âm, chờ thêm một lát nữa Mộc Tiểu Hoa lại nghe được âm thanh "tất tốt" rất nhỏ, hần là Thế đi trở về, bò lên trên giường.

Mộc Tiểu Hoa lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thế làm gì phải đợi nàng ngủ rồi liếm mặt nàng a! nhưng lại nhớ đến lúc nàng vừa đến thế giới này chính là bị liếm tỉnh nha. Lúc ấy bởi vì chỉ quan tâm tới hoàn cảnh xung quanh cùng bản thân nên cũng chưa nghĩ nhiều đến vấn đề này, lúc ấy còn nghĩ rằng xúc cảm bị liếm kia là do nằm mơ, hiện tại xem ra lúc ấy trong son động chỉ có Thế ở đó, người liếm nàng hần là Thế đi.

Ham mê của tiểu hài tử này thật đặc biệt a!!! Mộc Tiểu Hoa yên lặng cảm thán cũng không hề nghĩ nhiều, rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu hài tử, âm thầm liếm nàng mặt đại khái muốn biểu đạt một loại cảm xúc thân thiết đi! Nhưng mà trên mặt bị liếm đều là nước miếng cũng thật không thoải mái. Ngày mai phải tìm cơ hội nói với hần một chút mới được!

Cho nên, giữa lúc nàng mơ mơ màng màng ngủ thì cảm giác có người đang liếm mặt nàng, nàng cho rằng lại là Thế, nghĩ như vậy nên Mộc Tiểu Hoa cũng không tỉnh dậy mà mơ mơ màng màng duỗi tay vỗ vỗ, lẩm bẩm nói: “Thế, đừng nháo, nhanh đi ngủ đi.”

Động tác liếm nàng chợt ngừng lại, tiếp theo càng thêm thân thiết liếm nàng nhiều hơn, thậm chí còn liếm đến môi của nàng.

Mộc Tiểu Hoa giật mình tỉnh lại, nhưng phát hiện bên mép giường không có bất luận kẻ nào, Thế cùng Xán đều ngoan ngoãn nằm ở trên giường bên kia ngủ ngon lành, trong son động cũng không thấy có người khác.

Mộc Tiểu Hoa nhẹ nhàng phun ra một hơi, nâng cánh tay lên che trán, nguyên lai là nằm mơ? Thật là, như thế nào lại nằm mơ thành như vậy a? Bất quá

từ trước đến nay đều là mơ toàn giấc mơ không đầu vào đầu, Mộc Tiểu Hoa trở mình tiếp tục ngủ, cũng không chú ý tới bóng dáng đen nhánh đứng dán vào tường son động.

Rất nhanh Mộc Tiểu Hoa lần nữa tiến vào mộng đẹp, bóng dáng dán sát vào tường lẳng lặng nhìn nàng một lúc, sau đó lặng lẽ rời đi.

Buổi tối này đối với Mộc Tiểu Hoa mà nói là đặc biệt ấn tượng, sau khi lần nữa tiến vào mộng đẹp, nàng lại bắt đầu nằm mơ, có lẽ là ngày hôm nay đã chịu kích thích nào đó quá nhiều, khiến giấc mơ hiện lên nhiều hình ảnh thiếu nhi không nên xem, trong mơ hình ảnh nam chính cũng vô cùng rõ ràng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mộc Tiểu Hoa ngồi ở trên giường che trán, cảm giác có một loại thống khổ không thể nói nên lời. Sắc trời bên ngoài vẫn còn sớm, Xán cùng Thế cũng đã rời giường, trong son động an an tĩnh tĩnh chỉ có một mình Mộc Tiểu Hoa, bởi vì cảnh trong mơ quá rõ ràng khắc sâu vào trong lòng Mộc Tiểu Hoa nên nàng ngồi lại trên giường cố gắng lấy lại bình tĩnh một hồi lâu mới đứng lên.

Đi ra son động, không thấy bóng dáng Xán cùng Thế, Mộc Tiểu Hoa đứng ở trước sân nhìn về phía phương xa, hít sâu vào một ngụm không khí tươi mới, lười biếng duỗi eo, cảm giác tâm tình cũng tức khắc sáng khoái hơn rất nhiều. Nhưng eo mới duỗi đến một nửa, liếc thấy Vũ từ đường nhỏ đang đi lên, ngay lập tức nàng buông xuống cánh tay đang giơ lên cao, hình ảnh trong mộng nhanh chóng rõ ràng hiện ra, mặt không không chế được bất giác nóng lên, đôi mắt càng thêm không không chế được nhìn về phía ngực Vũ, ngay tức khắc tâm cũng theo đó nóng lên.

Mộc Tiểu Hoa vỗ vỗ mặt mình, thấy Vũ giương mắt nhìn về phía nàng liền cuống quýt xoay người, hít sâu một hơi khiến mình mau chóng bình tĩnh lại.

Vũ đang muốn cùng Mộc Tiểu Hoa chào hỏi thì thấy Mộc Tiểu Hoa xoay người sang chỗ khác, tay vừa mới giơ lên lại yên lặng buông xuống, kêu: “Tiểu Hoa!”

Nhanh chóng bình tĩnh lại cảm xúc, Mộc Tiểu Hoa xoay người, hướng về phía Vũ cười phát tay: “Vũ! Sớm a!”

“Sớm!” Vũ mặt mang theo mỉm cười đi đến trước mặt Mộc Tiểu Hoa, nhìn thấy cách ăn mặc của Mộc Tiểu Hoa thì ánh mắt bỗng chốc sáng lên: “Ta cảm một chút cây kê lên đây, từ buổi sáng hôm nay ta liền bắt đầu theo người học nấu cơm!” Vũ tới gần khiến Mộc Tiểu Hoa cảm giác được trong nháy mắt nàng bị hormone nồng đậm của giống đực bao vây lấy.

Trái tim đập lỡ một nhịp sau đó nhanh chóng gia tốc, theo bản năng lui về phía sau hai bước kéo ra khoảng cách cùng Vũ, nỗ lực bình tĩnh nói: “Người đem cây kê vào đây đi! Ta đi rửa mặt trước, chờ hai người Xán trở về thì nấu lửa, bắt đầu làm bữa sáng.”

“Hào!” Vũ gật đầu, nhìn Mộc Tiểu Hoa sau khi nói xong liền cầm đồ dùng rửa mặt xoay người hướng phía dưới chân núi đi thì hơi nhú mày, hẳn tựa hồ cảm giác được Mộc Tiểu Hoa đang tránh né với hắn, nhưng vì sao a?

Mộc Tiểu Hoa rửa mặt xong trở về, Xán cùng Thế cũng đã trở về trước, ba người đang nhóm lửa, nhìn thấy Mộc Tiểu Hoa trước sau đều cùng nàng chào hỏi, đem lửa đốt lên sau đó Xán đi múc nước, Thế tiếp tục đi làm thùng gỗ.

Trong son động chỉ còn lại Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ, Mộc Tiểu Hoa "giặt sạch" xong mặt cũng thành công "tẩy" luôn ảnh hưởng của những cảnh trong mơ, trở về gặp Vũ đã có thể bình tĩnh như thường, cái này đúng là thành công lắm cho Vũ mê mang. Vừa rồi vẫn còn cảm giác được Mộc Tiểu Hoa đang tránh né hắn, có phải là hắn đã gặp ảo giác không vậy?

Vũ ngồi ở đó đến khi lửa cháy được một nửa thì Mộc Tiểu Hoa cầm phổi heo cắt ra, nàng chuẩn bị nấu canh phổi heo, Vũ nhìn đồng lửa thiêu đốt vừa đủ, không cần phải thêm củi nữa lúc này mới nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa đang nghiêm túc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, do dự hỏi: “Tiểu Hoa, đêm qua người ở bờ sông có phải đã gặp Liệt đúng không?”

Mộc Tiểu Hoa nghiêm túc cắt phổi heo, cũng không ngừng đầu lên nói: “Àn, gặp được.”

“Lúc Liệt trở về trên người cái gì cũng chưa mặc, vậy người đều thấy được đúng không?”

Mộc Tiểu Hoa đang cắt phổi heo nghe vậy động tác cũng dừng lại, nghi hoặc liếc mắt nhìn Vũ một cái: “Người muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói.” Vũ do dự một chút nói: “Người nếu đã xem hết người Liệt, có phải hay không nên phụ trách với hắn?”

“Cái gì?” Mộc Tiểu Hoa khiếp sợ, ngừng việc trên tay, không thể tưởng tượng trùng lớn mắt nhìn Vũ.

“Ta nói, cả người Liệt đều bị người xem hết, người nên phụ trách với hắn.” Vũ kiên định lặp lại.

Mộc Tiểu Hoa ngây ngốc hỏi lại: “Phụ trách như thế nào?”

“Chỉ có phu thê mới có thể xem thân thể lẫn nhau, người nếu đã nhìn thân thể Liệt, vậy phải làm vợ chồng cùng hắn!”

“Gi?” Mộc Tiểu Hoa quả thực không thể tin được lỗ tai của mình: “Nơi này của các người còn có quy định như vậy?” Vũ bị Mộc Tiểu Hoa hỏi lại cũng ngây người, trong đầu nghĩ thầm cái này không phải là quy định của người sao?

Mộc Tiểu Hoa tìm tòi nghiên cứu nhìn hắn một lát, đột nhiên cảm giác được chuyện tối hôm qua gặp được Liệt đang trần như nhộng dường như có gì đó không thích hợp, đúng lúc Xán múc nước trở về, Mộc Tiểu Hoa hỏi hắn: “Xán, nơi này các người có quy định, nếu nữ nhân xem hết cả người nam nhân thì phải gả cho hắn sao?”

Xán mưng về mặt khó hiểu, nhìn nhìn Mộc Tiểu Hoa lại nhìn nhìn Vũ, sau đó khẩn trương hỏi: “Ai xem hết ai? Tiểu Hoa là người xem hết ai sao?”

Mộc Tiểu Hoa có chút không kiên nhẫn phát phát tay: “Người trước đừng hỏi cái này, người mau nói cho ta biết có cái quy định này hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đoạt nương tử như vậy?

Edit&Beta: Thiên Sa.

Xán mờ mặt lắc đầu: “Không có a!”

Mộc Tiểu Hoa hiểu rõ gật gật đầu, nhìn về phía Vũ cười đắc ý: “Không có cái quy định này a.”

“Không đúng.” Vũ phục hồi tinh thần, sửa sang suy nghĩ của mình, nói: “Sáng sớm ngày hôm qua, lúc ở trong rừng không phải người nói rằng, người không nhìn thấy ta nên không muốn ta bắt người phải phụ trách với ta sao? Ý tứ kia không phải là nếu người nhìn thấy thì sẽ phụ trách sao?”

“Trong rừng gì?” Xán nghi hoặc hỏi: “Nhìn thấy cái gì?”

Mộc Tiểu Hoa phảng phất như bị đâm trúng tim đen, ngao kiêu nhướng mày: “Ta nói ta không thấy thì đừng nghĩ đến chuyện muốn ta phụ trách, nhưng mà ta cũng không có nói là nếu ta thấy được thì sẽ phụ trách a! Nếu thật sự nhìn thấy ta cũng không muốn phụ trách, là do dưới tình thế cấp bách nên ta mới nói ra để hóa giải xấu hổ, người suy nghĩ nhiều quá.”

Vũ bị Mộc Tiểu Hoa nói đến á khẩu không trả lời được, hần trăm triệu không thể nghĩ ra được sẽ thành cái dạng tình huống này, có chút xấu hổ cũng có chút đáng tiếc nhưng lại không có lời nào tốt hơn để nói. Tóm lại khi nhìn Mộc Tiểu Hoa vẫn bình thản ung dung tiếp tục cắt phôi heo, tâm tình của hần thực phức tạp.

Xán thể nhưng lại nôn nóng, nhìn Mộc Tiểu Hoa lại nhìn Vũ hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này a?”

Không ai trả lời, Xán dò hỏi nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa: “Ân? Tiểu Hoa?”

Mộc Tiểu Hoa giương mắt nhìn hần một cái, hướng Vũ hất hất cằm nói: “Người hỏi hần.”

Xán dò hỏi nhìn về phía Vũ, “Vũ ca, rốt cuộc sao lại thế này, các người đang nói cái gì vậy?”

Vũ mím môi: “Không có gì.”

“Cái gì gọi là không có gì a? Rõ ràng là có cái gì đó.” Mộc Tiểu Hoa từ từ nói, nói thật giờ phút này trong lòng nàng có một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngọn lửa rất nhỏ vẫn còn nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

Vũ nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa không nói chuyện, Xán nhìn Vũ lại nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa, Mộc Tiểu Hoa bị hai người nhìn chăm chăm cũng chịu không nổi, ngừng việc trên tay, nhìn về phía Vũ nghiêm túc hỏi: “Tối hôm qua có phải người cố ý đem da thú của Liệt lấy đi đúng không?”

Ánh mắt Vũ hơi chuyển, Mộc Tiểu Hoa hừ cười một tiếng: “Quả nhiên là cố ý.”

Mộc Tiểu Hoa nhìn về phía Xán nói: “Người không phải muốn biết sao lại thế này sao? Chính là đêm qua khi ta đi xuống tắm đã xem hết người Liệt. Vừa rồi Vũ ca của người muốn ta phụ trách, gả cho Liệt, mọi chuyện là như vậy đó.”

Mộc Tiểu Hoa nói xong tiếp tục cắt phôi heo, lực đạo cũng lớn hơn. Xán nỗ lực đem lời nói của Mộc Tiểu Hoa cùng cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người kết hợp lại. Sau đó trong mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Vũ: “Vũ ca, người thế nhưng dùng thủ đoạn như vậy khiến Tiểu Hoa phải gả cho Liệt? Cách người đoạt nương tử như vậy cũng quá mức rồi đó!”

Vũ bị chất vấn không còn lời nào để nói, xấu hổ không thôi, nhưng rốt cuộc hần thật sự đã làm ra chuyện như vậy, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng: “Ta làm như vậy không phải là nôn nóng quá sao?”

“Nôn nóng thì người lại có thể tính kế ta như vậy?” Mộc Tiểu Hoa ngọn lửa trong lòng như mất đi khống chế: “Ta nói gả cho ai thì phải xem về mặt tình cảm, phải yêu thích lẫn nhau, người làm như vậy thì có ý nghĩa gì? Còn có, các người phải biết rằng, ta chỉ gả cho một người, tuyệt đối không có khả năng cùng lúc gả cho mấy nam nhân. Các người muốn cưới nương tử thì nỗ lực đi tìm trong bộ lạc đi, đừng đánh chủ ý lên ta.”

Mộc Tiểu Hoa nói xong tiếp tục cắt phôi heo, lần này lực đạo lớn hơn nữa, cắt đến mức vang lên thanh âm "Đoá đoá!", kỳ thật nếu chỉ nói đến chuyện bị thiết kế nàng cũng không hẳn sẽ sinh khí*(*tức giận), dù sao nàng cũng không tổn thất cái gì.

Nhưng mà khi nghĩ đến Vũ tích cực làm ra chuyện muốn nàng gả cho Liệt như vậy, nàng liền tức giận, không hiểu sao còn có một chút khổ sở cùng ủy khuất.

Xán cùng Vũ ngơ ngác nhìn Mộc Tiểu Hoa, hai người phục hồi tinh thần nhìn nhau, Xán nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hoa ngươi tức giận sao?”

“Ta không có.” Mộc Tiểu Hoa ương ngạnh nói.

“Thực xin lỗi.” Vũ vội xin lỗi: “Ta về sau không bao giờ làm như vậy nữa.”

Mộc Tiểu Hoa mím môi, gương mặt nhìn về phía Vũ, nhìn thấy trong mắt Vũ là chân thành xin lỗi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Được rồi, sẽ không có lần sau!” Nàng hà tất gì phải chấp nhất với người nguyên thủy a?

Chuyện này cứ như vậy qua đi, Mộc Tiểu Hoa bắt đầu làm bữa sáng khi Liệt đi đến, Thế đang ở bên ngoài làm thùng gỗ cũng đi vào. Ăn xong bữa sáng, Thừa cùng A Mân còn có Nặc đến đây, nhìn thấy quần áo trên người Mộc Tiểu Hoa đều tỏ ra kinh ngạc cảm thán một trận, khiến cho Mộc Tiểu Hoa có chút ngượng ngùng lại có chút bất đắc dĩ.

Thừa tới đây rủ Mộc Tiểu Hoa vào núi chặt cây trúc làm giỏ tre. Đem đồng lửa chỉ còn cháy than hồng, Mộc Tiểu Hoa đặt vại lên hầm bao tử heo, lại bảo Xán ở bên cạnh bỏ giá gỗ lên, sau đó xiên thịt cùng nội tạng lên, chậm rãi quay.

Sau khi nấu xong, lại phân chia cho mỗi người, Mộc Tiểu Hoa cùng nhóm người Thừa lên đường đi vào núi. Xán cùng Vũ cũng đi vào núi tìm củi làm bồn nước, Liệt cùng Thế lưu lại trong nhà làm thùng gỗ, thuận tiện canh lửa đang nấu đồ ăn. A Mân nguyên bản cũng muốn vào núi, bất quá thấy Thế ở lại trong nhà nên nàng cũng lựa chọn ở lại, dù sao nàng tới đây cũng chỉ là muốn ở cùng với Thế.

An bài xong, cuối cùng vừa thấy Mộc Tiểu Hoa muốn đơn độc cùng huynh đệ Thừa vào núi, Xán cùng Liệt liền không bình tĩnh, bất quá hai người còn chưa nói cái gì đã bị Vũ ngăn lại.

Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ nhìn nhau, không nói thêm cái gì liền cùng Thừa và Nặc rời đi. Xuống núi đi về hướng bên phải, đi qua té đản sau đó lại đi sâu vào trong núi, khi đi qua một ngọn núi không tính là cao lắm, đối diện là một rừng lớn tre trúc.

Rừng trúc xanh biếc ở trong gió nhẹ nhàng lắc lư, trúc xanh như cảnh biển biên biếc, cảnh sắc thực đẹp, đẹp đến khó gặp.

“Những cái đó là cây trúc đúng không?” Thừa hỏi.

“Àn.” Mộc Tiểu Hoa gật đầu: “Đúng vậy.”

Ba người hướng rừng trúc đi đến, nơi này cây trúc lớn lên rất tốt, để Nặc ở chỗ này chặt cây trúc, Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa hướng bên cạnh núi đi qua, nàng tính toán đi tìm xem có thực vật gia vị gì khác hay không.

Núi rừng phụ cận bộ lạc bởi vì có người thường xuyên đi lại nên hình thành ra một con đường nhỏ, bên cạnh rừng trúc là một ít cây tùng cùng nhiều bụi cây hỗn hợp trong cánh rừng, bởi vậy bụi gai cũng tương đối dày đặc.

Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa ở trong rừng một đường hướng lên trên thông thả mà đi, nhưng mà một đường đi cũng không đụng tới bất kì loại thực vật gia vị gì, nhưng lại đụng phải cây sắn cùng bách hợp dại, hai người dùng dụng cụ cắt gọt, vô cùng gian nan đào lên được một ít.

“Mấy thứ này đều có thể ăn sao?” Hai người đào một ít sau đó tiếp tục hướng trên núi đi, Thừa nhìn đồ vật trên tay không thể tưởng tượng dò hỏi Mộc Tiểu Hoa.

“Đương nhiên là có thể.” Mộc Tiểu Hoa gật đầu, bẻ gãy một khúc cây sắn để sát vào mũi người, vui vẻ nói: “Loại này là cây sắn ngọt. Cái này lấy về có thể trực tiếp đem nướng hoặc nấu lên một chút thời gian là có thể ăn. Nếu nhiều hơn mà nói, còn có thể làm ra được tinh bột sắn, tinh bột sắn có thể làm ra rất nhiều món ăn ngon.”

“Tinh bột sắn là cái gì?” Thừa mạnh mẽ mặt mê mang hỏi: “Có thể làm ra món ăn ngon gì?”

“Tinh bột sắn chính là một loại bột phấn lấy ra từ cây sắn.” Mộc Tiểu Hoa thật sự không biết nên giải thích cụ thể như thế nào nên chỉ có thể nói đại khái một chút cùng một vài món ăn ngon từ tinh bột sắn: “Có thể làm bánh, chưng bánh, phần viên hay gì đó.”

Thừa cái hiểu cái không gật đầu, lại chỉ vào quả bách hợp hỏi: “Vậy còn cái này? Ăn như thế nào?”

“Như nhau, nướng a, nấu a, bất quá nấu canh là tốt nhất.”

Hai người vừa nói vừa hướng vào trong núi đi, qua khỏi ngọn núi này lại tiến vào một ngọn núi khác, Thừa nhìn hoàn cảnh bốn phía nói: “Bên này giống như không có những thứ mà người miêu tả kia.”

Mộc Tiểu Hoa hướng bốn phía nhìn xem, bên này đã không còn đường núi rõ ràng, nàng chỉ hướng bên phải cánh rừng nói: “Chúng ta hướng bên kia đi xem một chút, xem có thể gặp được thứ gì khác ăn được hay không.”

Thừa gật đầu đồng ý, hai người tiến vào bên phải cánh rừng, nhưng mà đồ vật có thể ăn thì bọn họ không gặp được, nhưng lại gặp phải vài người.

Chương 26: A Loan

Edit&Beta: Thiên Sa.

Cánh rừng bên này cũng đều là cây tùng cùng bụi cây hỗn hợp, bất quá địa hình có chút khác nhau, hoàn cảnh xung quanh có chút ẩm ướt, cây tùng lớn lên rất nhỏ, bụi cây cùng bụi gai cũng ít đi, thảm thực vật thấp bé có rất nhiều.

Hai người đi đến một chỗ tương đối ẩm ướt râm mát trong vùng núi hẻo lánh, thảm thực vật hoa cỏ trong vùng núi hẻo lánh sinh trưởng cực kỳ rậm rạp, một mảnh xanh đậm hỗn loạn đủ cùng những đóa hoa có đủ mọi màu sắc rất đẹp.

Cảnh sắc tuy đẹp nhưng đáng tiếc lại không có bất luận thứ gì mà Mộc Tiểu Hoa muốn tìm, khi hai người đang định rời đi thì nghe được tiếng vài nữ tử đang cười nói, càng lúc càng gần.

“Ta nói a! Trực tiếp gả cho Dư Đồng cũng khá tốt.”

“Đúng vậy a! Dư Đồng lớn lên nhìn cũng rất được! Người uy phong nhất trong Sơn Khương bộ lạc chính là Dư Đồng, nếu như có thể, ta thật sự muốn gả cho hắn.”

“Có nhiều người muốn gả cho Đồng như vậy, ngay cả A Loan hắn còn chướng mắt thì càng không thể có chuyện coi trọng người a! Người nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.”

“Ai nha! Người muốn ăn đòn phải không? Người ta cũng chưa nói chướng mắt A Loan đấy! Vì thích nên mới để A Loan trở về a! Vì thích nên mới muốn đường đường chính chính nghênh thú đó! A Loan người nói có phải hay không?”

“Ai! A Loan, Tân Mặc cùng Dư Đồng người thích người nào hơn?”

“Vậy mà cũng hỏi nữa, khẳng định là Dư Đồng a, có phải hay không, A Loan?”

“Ta cảm thấy A Loan từ Sơn Khương bộ lạc trở về lần này, thời gian phát ngốc cũng trở nên nhiều hơn, có phải là suy nghĩ đến Dư Đồng đúng không?”

“Các người thật là, từng bước từng bước đều nói, vẫn chưa có nói đủ sao?”

“Chưa đủ, chúng ta rất muốn biết tâm người có phải bị Dư Đồng trộm đi rồi hay không?”

“Nói hươu nói vượn cái gì đâu?!”

“Ai da ~ còn nói không có? Mặt cũng đều đỏ rồi.”

“Đừng cứ nói Dư Đồng mãi, hắn có nói hắn muốn cưới người sao?!”

“A? Thật sự sao?”

“Không biết.”

“Quản hắn có muốn cưới người hay không, cứ tính là không có đi! Dù nói là gả cho hắn hay là gả cho Tân Mặc, những cái này đều vô dụng, dù sao mặc kệ là ai thì Lão Mỗ cũng đều không đồng ý gả đi ra ngoài.”

Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa nhìn nhau, nghe nội dung đoạn đối thoại này lại là từ các cô nương của Sơn Hoa bộ lạc, A Loan xinh đẹp nhất trong truyền thuyết cũng ở đây.

Rất nhanh các cô nương của Sơn Hoa bộ lạc xuất hiện trước mắt hai người, tổng cộng có sáu người, có người cầm lưỡi hái có người cầm cuốc nhỏ, trên tay đều xách theo một bó thảo dược nhỏ, các cô nương đang nói nói cười cười khi nhìn thấy Thừa cùng Mộc Tiểu Hoa đều sững sốt dừng lại bước chân.

Trong đó một nữ hài mặt tròn chĩnh, sau khi sững sốt qua đi liền kinh hi nói: “Thừa, là người a!”

“Ân, A Anh!” Thừa cười tủm tỉm gật đầu: “Các người đây là tới hái thảo dược?”

Bởi vì thường xuyên ở ngày tập hội nhìn thấy, lại đều là người trẻ tuổi thường xuyên qua lại nên bọn họ cũng nhận thức nhau.

“Đúng vậy!” A Anh cười đến vui sướng gật đầu: “Ngày mai tập hội, hái chút thảo dược để đổi đồ vật!”

Thừa hiểu rõ gật đầu nhìn về nữ tử phía đứng ở chính giữa hỏi: “A Loan trở về khi nào?”

Sáu nữ hài vừa xuất hiện, Mộc Tiểu Hoa liếc mắt một cái liền chú ý tới nữ hài kia cũng đoán ra được nàng ấy khẳng định là A Loan, không thể không nói cái từ "Xinh đẹp nhất" này thật sự không phải thổi phồng. Muốn đáng người có đáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, toàn bộ khí chất cũng vô cùng tốt, đứng cùng năm nữ hài diện mạo bình thường khác so ra quả thực là tương đương xuất chúng.

Mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt to, hàng mi dài, mũi cùng môi kết hợp hoàn mỹ, thân cao cũng phải một mét bảy, trước cong sau đầy, không mập không gầy, tóc dài dùng chỉ thêu màu sắc rực rỡ tùy ý cột lấy, trên cổ mang vòng cổ lỏng chìm màu sắc rực rỡ rủ xuống ngực, trang phục trên người là lá cây đơn giản vẩy lại ngực cùng vẩy ngắn bằng lá cây, đáng người lung linh nhìn vào không sót gì, da thịt màu mật ong lộ ra nồng đậm hương vị gợi cảm, có lực hấp dẫn rất mãnh liệt.

A Loan hơi hơi mỉm cười: “Ngày hôm qua.” Ánh mắt đảo qua Mộc Tiểu Hoa, mang theo tò mò rõ ràng, nữ hài khác cũng đều tò mò nhìn Mộc Tiểu Hoa. Nữ hài gọi là A Anh hỏi: “Thưa, vị này không phải là nương tử do người từ bên ngoài mang về chứ?”

Thừa liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái chỉ cười không nói, Mộc Tiểu Hoa liếc mắt hán một cái, đang muốn giải thích, Thừa liền nói: “Tiểu Hoa cũng không phải là do ta từ bên ngoài mang về, nàng chính là người của bộ lạc chúng ta.”

“Người trong bộ lạc các ngươi? Không có khả năng đi?” A Anh vẻ mặt hoài nghi, nữ hài khác cũng là vẻ mặt tràn đầy không tin: “Vi sao chưa từng gặp qua? Hơn nữa nàng lớn lên trắng như vậy, căn bản là không giống người bên này của chúng ta, quần áo cũng không giống nhau, vẩy da thú khâu vá rất đẹp a! Trên chân kia là cái gì?”

Bởi vì vào núi nên Mộc Tiểu Hoa mang giày của mình, hơn nữa nàng đã để người khác cầm giày rom của mình đưa cho Lão Mỗ, sau đó cũng không lấy về nên không có giày rom để mang, tất nhiên nàng không có khả năng sẽ đi chân trần càng không nghĩ tới ở trong núi sẽ gặp phải người của bộ lạc khác.

A Anh hỏi ra vấn đề đều đem ánh mắt mọi người dẫn tới trên chân Mộc Tiểu Hoa, Thừa nhìn thoáng qua bình tĩnh giải thích: “Đây là giày, thời điểm ta đi bên ngoài ngẫu nhiên nhặt được, mấy năm nay Tiểu Hoa bởi vì thân thể có bệnh nên không ra khỏi cửa, tự nhiên các ngươi đều chưa thấy qua được, đừng nói là nàng trắng không giống người bên này chúng ta, Lam không phải lớn lên cũng rất trắng sao?”

“Nga!” Các nữ hài hiểu rõ gật đầu, A Anh nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa, ánh mắt mang theo đồng tình: “Nguyên lai là như thế này a! Hiện tại có thể ra cửa thân thể khá hơn nhiều rồi chứ?”

Mộc Tiểu Hoa cười cười, đành phải diễn theo Thừa nói dối, dùng giọng điệu suy yếu nói: “Là khá hơn nhiều.”

“Vây là tốt rồi.” A Anh cười đến thân thiết, gật đầu: “Vẩy da thú trên người của ngươi cũng là do Thừa từ bên ngoài mang về sao?”

“Không phải.” Mộc Tiểu Hoa lắc đầu: “Đây là ta tự may, mấy năm nay ở nhà không có chuyện gì để làm nên suy nghĩ ra rất nhiều đồ vật, bảy nghĩ tám nghĩ liền nghĩ đến việc lấy da thú ra may thành váy.”

“A!” A Anh hiểu rõ gật đầu không chút bần xỉn khích lệ: “Ngươi nghĩ ra thật tốt, thật là lợi hại, bất quá trời nóng như vậy đem da thú bao thân mình nhiều như vậy, không nóng sao?”

Mộc Tiểu Hoa ngẩng người một chút, xấu hổ cười cười, “Ta thể hư, sợ lạnh không sợ nóng.” Thực tế là rất nóng a! Đặc biệt còn ở trong núi đi lâu như vậy, nàng đều quyết định trở về đem váy cắt ra, chia làm hai đoạn làm thành áo ngực ngắn cùng với váy ngắn.

Còn có một cái khuyết điểm khi mặc váy da thú này chính là cò dại trên đường núi quá nhiều, mặc váy da thú cũng lộ da thịt ra bên ngoài quá nhiều, tuy nói đã phun được phòng muỗi nhưng nàng vẫn cảm giác được trên người có chỗ phát ngứa. Trước kia lúc nàng lên núi đều mặc quần áo tay dài. Đột nhiên, nàng rất bội phục những người không mang giày này, trên người cũng chỉ đơn giản vẩy một chút lá hoặc da thú.

A Loan các nàng vội vàng hái thảo dược, hai bên lại đơn giản nói vài câu sau đó liền tách ra. Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa ở vùng núi hẻo lánh dạo qua một vòng, không thấy gì khác để thu hoạch nên cũng dẹp đường hồi phủ. Nặc ở trong rừng trúc chờ bọn họ, vừa nhìn thấy bọn họ liền nhìn không được oán giận: “Các ngươi như thế nào lại đi lâu như vậy a? Ta ngủ hai giấc rồi mà giờ các ngươi mới về.” Chú ý tới đồ vật trên tay Thừa, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Ấn.” Thừa cười tùm tùm đem đồ vật đưa cho Mộc Tiểu Hoa, còn mình thì khiêng lên một cây trúc nói với Nặc: “Đem cây trúc khiêng lên, chúng ta trở về.”

“Được!” Nặc nhẹ nhàng đáp lời đem cây trúc đã chặt được khiêng lên vai.

“Đi thôi!” Vừa rồi Thừa trả lời cũng không thể thỏa mãn lòng hiếu học của Nặc, đi được vài bước hán lại bắt đầu dò hỏi, Thừa đem vấn đề trả lời này giao cho Mộc Tiểu Hoa. Mộc Tiểu Hoa vô cùng tốt bụng và kiên nhẫn giải thích cùng hán, ba người vừa nói vừa đi trở về, nói xong vấn đề cây sắn cùng quả bách hợp lại nói đến cách chế tác giỏ tre, bắt tri bắt giắc liền về tới bộ lạc, khi đi ra khỏi quảng trường tế đàn quẹo vào liền đụng phải A Nhiễm vội vàng đang đi tới.

(Sa: Mấy ngày tới Sa bận chuyện nhà sẽ ngưng vài bữa nha. Mọi người thông cảm. Sa bù chương sau nhé!)

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 26: A Loan

Edit&Beta: Thiên Sa.

Cánh rừng bên này cũng đều là cây tùng cùng bụi cây hỗn hợp, bất quá địa hình có chút khác nhau, hoàn cảnh xung quanh có chút ẩm ướt, cây tùng lớn lên rất nhỏ, bụi cây cùng bụi gai cũng ít đi, thảm thực vật thấp bé có rất nhiều.

Hai người đi đến một chỗ tương đối ẩm ướt râm mát trong vùng núi hẻo lánh, thảm thực vật hoa cỏ trong vùng núi hẻo lánh sinh trưởng cực kỳ rậm rạp, một mảnh xanh đậm hỗn loạn đủ cùng những đóa hoa có đủ mọi màu sắc rất đẹp.

Cảnh sắc tuy đẹp nhưng đáng tiếc lại không có bất luận thứ gì mà Mộc Tiểu Hoa muốn tìm, khi hai người đang định rời đi thì nghe được tiếng vài nữ tử đang cười nói, càng lúc càng gần.

“Ta nói a! Trục tiếp gả cho Dư Đồng cũng khá tốt.”

“Đúng vậy a! Dư Đồng lớn lên nhìn cũng rất được! Người uy phong nhất trong Sơn Khương bộ lạc chính là Dư Đồng, nếu như có thể, ta thật sự muốn gả cho hắn.”

“Có nhiều người muốn gả cho Đồng như vậy, ngay cả A Loan hắn còn chướng mắt thì càng không thể có chuyện coi trọng người a! Người nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.”

“Ai nha! Người muốn ăn đòn phải không? Người ta cũng chưa nói chướng mắt A Loan đấy! Vì thích nên mới để A Loan trở về a! Vì thích nên mới muốn đường đường chính chính nghênh thú đó! A Loan người nói có phải hay không?”

“Ài! A Loan, Tân Mặc cùng Dư Đồng người thích người nào hơn?”

“Vậy mà cũng hỏi nữa, khẳng định là Dư Đồng a, có phải hay không, A Loan?”

“Ta cảm thấy A Loan từ Sơn Khương bộ lạc trở về lần này, thời gian phát ngốc cũng trở nên nhiều hơn, có phải là suy nghĩ đến Dư Đồng đúng không?”

“Các người thật là, từng bước từng bước đều nói, vẫn chưa có nói đủ sao?”

“Chưa đủ, chúng ta rất muốn biết tâm người có phải bị Dư Đồng trộm đi rồi hay không?”

“Nói hươu nói vượn cái gì đâu?!”

“Ai da ~ còn nói không có? Mặt cũng đều đỏ rồi.”

“Đừng cứ nói Dư Đồng mãi, hắn có nói hắn muốn cưới người sao?!”

“A? Thật sự sao?”

“Không biết.”

“Quản hắn có muốn cưới người hay không, cứ tính là không có đi! Dù nói là gả cho hắn hay là gả cho Tân Mặc, những cái này đều vô dụng, dù sao mặc kệ là ai thì Lão Mô cũng đều không đồng ý gả đi ra ngoài.”

Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa nhìn nhau, nghe nội dung đoạn đối thoại này lại là từ các cô nương của Sơn Hoa bộ lạc, A Loan xinh đẹp nhất trong truyền thuyết cũng ở đây.

Rất nhanh các cô nương của Sơn Hoa bộ lạc xuất hiện trước mắt hai người, tổng cộng có sáu người, có người cầm lưỡi hái có người cầm cuốc nhỏ, trên tay đều xách theo một bó thảo dược nhỏ, các cô nương đang nói nói cười cười khi nhìn thấy Thừa cùng Mộc Tiểu Hoa đều sững sốt dừng lại bước chân.

Trong đó một nữ hài mặt tròn chĩnh, sau khi sững sốt qua đi liền kinh hi nói: “Thừa, là người a!”

“Àn, A Anh!” Thừa cười tủm tỉm gật đầu: “Các người đây là tới hái thảo dược?”

Bởi vì thường xuyên ở ngày tập hội nhìn thấy, lại đều là người trẻ tuổi thường xuyên qua lại nên bọn họ cũng nhận thức nhau.

“Đúng vậy!” A Anh cười đến vui sướng gật đầu: “Ngày mai tập hội, hái chút thảo dược để đổi đồ vật!”

Thừa hiểu rõ gật đầu nhìn về nữ tử phía đứng ở chính giữa hỏi: “A Loan trở về khi nào?”

Sáu nữ hài vừa xuất hiện, Mộc Tiểu Hoa liếc mắt một cái liền chú ý tới nữ hài kia cũng đoán ra được nàng ấy khẳng định là A Loan, không thể không nói cái từ “Xinh đẹp nhất” này thật sự không phải thổi phồng. Muốn đáng người có đáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, toàn bộ khí chất cũng vô cùng tốt, đứng cùng năm nữ hài diện mạo bình thường khác so ra quả thực là tương đương xuất chúng.

Mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt to, hàng mi dài, mũi cùng môi kết hợp hoàn mỹ, thân cao cũng phải một mét bảy, trước cong sau đầy, không mập không gầy, tóc dài dùng chỉ thêu màu sắc rực rỡ tùy ý cột lấy, trên cổ mang vòng cổ lông chim màu sắc rực rỡ rủ xuống ngực, trang phục trên người là lá cây đơn giản vây lại ngực cùng váy ngắn bằng lá cây, đáng người lung linh nhìn vào không sót gì, da thịt màu mật ong lộ ra nòng đậm hương vị gợi cảm, có lực hấp dẫn rất mãnh liệt.

A Loan hơi hơi mỉm cười: “Ngày hôm qua.” Ánh mắt đảo qua Mộc Tiểu Hoa, mang theo tò mò rõ ràng, nữ hài khác cũng đều tò mò nhìn Mộc Tiểu Hoa. Nữ hài gọi là A Anh hỏi: “Thưa, vị này không phải là nương tử do người từ bên ngoài mang về chứ?”

Thừa liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái chỉ cười không nói, Mộc Tiểu Hoa liếc mắt hẩn một cái, đang muốn giải thích, Thừa liền nói: “Tiểu Hoa cũng không phải là do ta từ bên ngoài mang về, nàng chính là người của bộ lạc chúng ta.”

“Người trong bộ lạc các người? Không có khả năng đi?” A Anh vẻ mặt hoài nghi, nữ hài khác cũng là vẻ mặt tràn đầy không tin: “Vi sao chưa từng gặp qua? Hơn nữa nàng lớn lên trắng như vậy, căn bản là không giống người bên này của chúng ta, quần áo cũng không giống nhau, váy da thú khâu vá rất đẹp a! Trên chân kia là cái gì?”

Bởi vì vào núi nên Mộc Tiểu Hoa mang giày của mình, hơn nữa nàng đã để người khác cầm giày rom của mình đưa cho Lão Mỗ, sau đó cũng không lấy về nên không có giày rom để mang, tất nhiên nàng không có khả năng sẽ đi chân trần càng không nghĩ tới ở trong núi sẽ gặp phải người của bộ lạc khác.

A Anh hỏi ra vấn đề đều đem ánh mắt mọi người dẫn tới trên chân Mộc Tiểu Hoa, Thừa nhìn thoáng qua bình tĩnh giải thích: “Đây là giày, thời điểm ta đi bên ngoài ngẫu nhiên nhặt được, mấy năm nay Tiểu Hoa bởi vì thân thể có bệnh nên không ra khỏi cửa, tự nhiên các người đều chưa thấy qua được, đừng nói là nàng trắng không giống người bên này chúng ta, Lam không phải lớn lên cũng rất trắng sao?”

“Nga!” Các nữ hài hiểu rõ gật đầu, A Anh nhìn về phía Mộc Tiểu Hoa, ánh mắt mang theo đồng tình: “Nguyên lai là như thế này a! Hiện tại có thể ra cửa thân thể khá hơn nhiều rồi chứ?”

Mộc Tiểu Hoa cười cười, đành phải diễn theo Thừa nói dối, dùng giọng điệu suy yếu nói: “Là khá hơn nhiều.”

“Vây là tốt rồi.” A Anh cười đến thân thiết, gật đầu: “Váy da thú trên người của người cũng là do Thừa từ bên ngoài mang về sao?”

“Không phải.” Mộc Tiểu Hoa lắc đầu: “Đây là ta tự may, mấy năm nay ở nhà không có chuyện gì để làm nên suy nghĩ ra rất nhiều đồ vật, bảy nghĩ tám nghĩ liền nghĩ đến việc lấy da thú ra may thành váy.”

“A!” A Anh hiểu rõ gật gật đầu không chút bần xỉn kích lệ: “Người nghĩ ra thật tốt, thật là lợi hại, bất quá trời nóng như vậy đem da thú bao thân mình nhiều như vậy, không nóng sao?”

Mộc Tiểu Hoa ngẩng người một chút, xấu hổ cười cười, “Ta thể hư, sợ lạnh không sợ nóng.” Thực tế là rất nóng a! Đặc biệt còn ở trong núi đi lâu như vậy, nàng đều quyết định trở về đem váy cắt ra, chia làm hai đoạn làm thành áo ngực ngắn cùng với váy ngắn.

Còn có một cái khuyết điểm khi mặc váy da thú này chính là cò dại trên đường núi quá nhiều, mặc váy da thú cũng lộ da thịt ra bên ngoài quá nhiều, tuy nói đã phun được phòng muối nhưng nàng vẫn cảm giác được trên người có chỗ phát ngứa. Trước kia lúc nàng lên núi đều mặc quần áo tay dài. Đột nhiên, nàng rất bội phục những người không mang giày này, trên người cũng chỉ đơn giản vây một chút lá hoặc da thú.

A Loan các nàng vội vàng hái thảo được, hai bên lại đơn giản nói vài câu sau đó liền tách ra. Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa ở vùng núi hẻo lánh dạo qua một vòng, không thấy gì khác để thu hoạch nên cũng dẹp đường hồi phủ. Nặc ở trong rừng trúc chờ bọn họ, vừa nhìn thấy bọn họ liền nhìn không được oán giận: “Các người như thế nào lại đi lâu như vậy a? Ta ngủ hai giấc rồi mà giờ các người mới về.” Chú ý tới đồ vật trên tay Thừa, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Ấn.” Thừa cười tủm tỉm đem đồ vật đưa cho Mộc Tiểu Hoa, còn mình thì khiêng lên một cây trúc nói với Nặc: “Đem cây trúc khiêng lên, chúng ta trở về.”

“Được!” Nặc nhẹ nhàng đáp lời đem cây trúc đã chặt được khiêng lên vai.

“Đi thôi!” Vừa rồi Thừa trả lời cũng không thể thỏa mãn lòng hiếu học của Nặc, đi được vài bước hẩn lại bắt đầu dò hỏi, Thừa đem vấn đề trả lời này giao cho Mộc Tiểu Hoa. Mộc Tiểu Hoa vô cùng tốt bụng và kiên nhẫn giải thích cùng hẩn, ba người vừa nói vừa đi trở về, nói xong vấn đề cây sắn cùng quả bách hợp lại nói đến cách chế tác giỏ tre, bắt tri bắt giắc liền về tới bộ lạc, khi đi ra khỏi quảng trường tế đàn quẹo vào liền đụng phải A Nhiễm vội vàng đang đi tới.

(Sa: Mấy ngày tới Sa bận chuyện nhà sẽ ngưng vài bữa nha. Mọi người thông cảm. Sa bù chương sau nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Kỳ quái

Edit & Beta: Thiên Sa.

Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa, Nặc đi đến đường chính, A Nhiễm nhìn thấy Thừa cùng Mộc Tiểu Hoa vừa nói vừa cười, chỉ cảm thấy thật chói mắt, sắc mặt cũng thay đổi một chút, bất quá rất nhanh năng điều chỉnh lại biểu tình ổn thỏa, giờ lên lên cười chào hỏi cùng ba người, trong lòng lại âm thầm làm tính toán.

“Thừa, các người đã về rồi!” A Nhiễm cười đến vui vẻ xinh đẹp, nhảy đến bên cạnh Thừa: “Ta nghe nói các người đi rừng trúc, cũng đang muốn đi tìm các người. Đúng rồi! Chặt cây trúc này dùng để làm gì vậy?”

Thừa cùng Mộc Tiểu Hoa nhìn nhau, mang vẻ mặt mỉm cười như thường trả lời: “Dùng để làm giỏ tre.”

“Giỏ tre?” A Nhiễm ngạc nhiên trừng lớn mắt: “Giỏ tre là cái gì?”

“Dùng cây trúc làm thành một cái rổ, dùng để bỏ đồ vật vào trong đó.” Thừa kiên nhẫn trả lời.

“Nga!” A Nhiễm bừng tỉnh, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thừa: “Là người từ bên ngoài học được sao? Vậy phải làm như thế nào đây?”

Thừa liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, cười đến cực kỳ nhu hòa nói: “Không phải ta từ bên ngoài học được, ta cũng không làm được, đây là ý tưởng của Tiểu Hoa.”

Ánh sáng trong mắt A Nhiễm chậm rãi rút đi, chậm rãi gật đầu, liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, lại nhìn thấy Thừa cũng đang nhìn Mộc Tiểu Hoa, trong mắt không chút nào che dấu thương thức. Trong lòng A Nhiễm vang lên hồi chuông cảnh báo lớn, bọn họ mới nhận thức nhau được mấy ngày? Hiện tại tầm mắt Thừa đã bị nàng ta xâm chiếm, nếu cứ theo đà này, tấm lòng Thừa chắc hẳn sẽ đặt hết lên người nàng ta đi... Nữ nhân này, không thể lưu lại được.

Trong mắt A Nhiễm chợt lóe ngoan tuyệt thoát qua, phải nghĩ biện pháp đuổi nàng ta đi, rốt cuộc thì nàng ta vốn dĩ không thuộc về người của bộ lạc bọn họ. Hạ quyết tâm, A Nhiễm cảm giác cả người đều nhẹ nhàng rất nhiều, tâm tình cũng hết sức sung sướng, đi ở bên cạnh Thừa miệng riu rít trò chuyện. Lại rất có hứng thú dò hỏi chuyện Thừa ra bên ngoài lần này, nhìn không được liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Hoa một cái, sau đó ủy khuất oán giận: “Thừa, người lần này trở về một khi có thời gian thì đều cùng Tiểu Hoa ở bên nhau, đều không giống trước kia luôn ở cùng ta nói đến những chuyện ở bên ngoài.”

Thừa nhẹ nhàng cười cười nói: “Kỳ thật lần này đi ra ngoài cũng không có chuyện gì mới mẻ thú vị để nói. Nhưng trái lại Tiểu Hoa có rất nhiều ý tưởng thú vị.”

A Nhiễm bủn xỉn miệng, không nói thêm cái gì nữa, Thừa nói ba câu đều không rời khỏi liên quan cùng Tiểu Hoa khiến trong lòng nàng đặc biệt không thoải mái.

Nhóm người Mộc Tiểu Hoa lúc ra cửa đại khái là 7 giờ sáng, đi ra ngoài cũng mất hơn hai giờ, thời gian trở về vừa lúc là buổi sáng nhàn hạ, A Nhiễm vô cùng tự nhiên đi theo bọn họ tới nhà Xán.

Khi nhóm Mộc Tiểu Hoa về đến nhà thì Xán cùng Vũ cũng đã trở về, đang làm cái bồn, Thế bị A Mân lôi kéo chơi trò chơi đá đá, Liệt ở một bên nghiêm túc gọt gỗ làm thùng nước. Nhìn thấy bọn họ trở về đều ngừng công việc trên tay, theo chân bọn họ chào hỏi.

A Mân càng thêm hưng phấn cùng Mộc Tiểu Hoa nói: “Tiểu Hoa tỷ tỷ, hôm nay Dur Đồng ca ca cười lão hồ đến bộ lạc chúng ta đấy, thật sự rất uy phong a! Đáng tiếc người không thấy được.”

“Dur Đồng tới bộ lạc chúng ta?” Thừa kinh ngạc hỏi lại: “Tới làm gì?”

“Không có làm gì cả.” A Mân lắc đầu: “Hắn chỉ dạo một vòng từ phía trên đi đến phía dưới rồi trở về.”

Mười bộ lạc trong Mạc Á rừng rậm xây dựng thành nửa hình vòng tròn quay chung quanh Mạc Á rừng rậm, Sơn Trà bộ lạc ở phía dưới. Từ phía trên xuống dưới chính là núi từ tế đàn bên kia xuống dưới, từ quảng trường tế đàn nơi đó đi thẳng vào trong là vào phương hướng núi rừng trúc, hướng bên trái có một cái lối rẽ còn lại đều ra đến bộ lạc.

“Dạo qua một vòng liền trở về?” Thừa mang vẻ mặt trầm tư, không có cách nào để lý giải, Dur Đồng không phải cái loại người không có việc gì thì đi dạo loạn. Hắn đi đến một chỗ nào đó, nhất định đều là có mục đích, vậy hắn tới Sơn Trà bộ lạc là vì cái gì đây?

“Hắn không đi vào nhà ai cũng không cùng bất luận kẻ nào nói chuyện?” Thừa dò hỏi, tầm mắt từ trên mặt A Mân đảo qua Thế lại chuyển đến trên mặt Liệt.

Ba người lắc đầu: “Không có.”

“Vậy có hành động gì đặc biệt không?”

Ba người nhìn nhau lắc đầu: “Cũng không có hành động gì đặc biệt.”

Liệt nói: “Hắn cứ như vậy ngồi ở trên lưng lão hổ chậm rì rì mà đi xuống, đi đến chỗ chân núi này của chúng ta liền đi trở về.”

“Ai, đừng nghĩ.” Nặc thấy Thừa vẫn mang vẻ mặt hoang mang nói: “Hắn đại khái là nhằm chán nơi nơi đi một chút đi! Nếu có cái mục đích gì, chúng ta cũng đoán không được.”

“Ân.” Thừa gật đầu: “Đúng, không nghĩ nữa, chúng ta chuẩn bị làm giò tre đi!”

Lúc đi trên đường, Mộc Tiểu Hoa đã cùng hai người nói kỹ càng tỉ mỉ, như thế nào chế tre thành phiến, dứt bỏ vấn đề Dur Đồng, hai người bắt đầu công việc chế tre.

“Tiểu Hoa người cầm cái gì trên tay vậy?” Liệt tò mò hỏi, những người khác cũng tò mò nhìn về phía tay Mộc Tiểu Hoa. Mộc Tiểu Hoa đành phải một lần nữa tiến hành giới thiệu cây sắn cùng bách hợp.

Cây sắn cùng họ nhà dây leo, Xán đề sát vào nhìn kỹ nói: “Cái này ở bên kia Tây Sơn có một cái sườn núi nhỏ có rất nhiều dây này.”

“Thật sự?” Mộc Tiểu Hoa kinh hi hỏi lại: “Không làm chứ?” Xán lại nhìn nhìn dây sắn, khẳng định nói: “Không làm, chính là loại dây sắn này.”

“Vây tốt rồi, buổi chiều chúng ta đi xem.” Trong nhà Xán cây kê dư lại không nhiều, nhiều lắm chỉ có thể ăn được nửa tháng, mà khoảng cách cây kê trưởng thành đang trồng ngoài ruộng thì phải ít nhất bốn tháng nữa mới thu hoạch được. Bọn họ lại không có tiền, chỉ dựa vào sắn thú mà nói thì cuộc sống quá mức khó khăn.

Nếu như có đủ cây sắn làm ra tinh bột để chưng bánh gì đó, như vậy ít nhiều có thể giải quyết một đoạn thời gian về vấn đề ăn uống. Nhưng mà, nói xong như vậy lại phát sinh ra một vấn đề vô cùng trọng yếu, đó chính là chưng như thế nào?

Thiết ở thế giới này còn chưa bị phát hiện ra, nòi xào cũng không có cách nào chưng bánh được. Nhưng thật ra có thể dùng vại nông cấy thay thế nồi sắt, nhưng vấn đề là hiện tại đều là vại sâu đáy, muốn vại nông cấy thì phải nhờ người đóng vại, nhưng một khi nhờ người đóng tất nhiên phải cần có tiền, bọn họ là người nghèo đến một đồng cũng không có a!

Nghĩ đến tập hội ngày mai đang muốn đổi một cái vại lớn vẫn còn không biết lấy cái gì đi đổi đâu! Nguyên bản còn muốn đổi lấy chén, Mộc Tiểu Hoa dứt khoát quyết định dùng đầu gỗ của mình tự làm ra vậy! Đào sâu vụn gỗ ra một chút là được rồi.

Từ khi xuyên đến đây, trước sau đều luôn không ngừng vội vàng đối với việc thích ứng sinh hoạt cuộc sống, Mộc Tiểu Hoa đặc biệt có cảm giác bất đắc dĩ, thật là trời sinh mệnh lao碌 a! Những người khác ở bên ngoài từng người một đều bận rộn, Mộc Tiểu Hoa trở lại son động lật qua vài lần thịt đang hong khô. Bởi vì có Liệt thỉnh thoảng đi vào nhìn một cái nên thịt hong cũng rất khá, Mộc Tiểu Hoa thực vừa lòng.

Độ lửa không thừa không thiếu, Mộc Tiểu Hoa ở bên khác đốt thêm một đồng lửa, lại nhìn nhìn vại đang hầm bao tử heo, rất thơm, nhìn cũng không tồi, vẫn còn cần một ít thời gian mới có thể hầm xong, lấy vại nguyên thủy này dùng để hầm đồ ăn, hương vị phá lệ thơm hơn một chút.

Xử lý xong này đó, Mộc Tiểu Hoa cảm bồn đi giếng nước rửa cây sắn cùng bách hợp, nàng nhớ rõ ở thế giới hiện đại, người ta trồng cây sắn là vào mùa xuân, hai, ba tháng mới thu hoạch. Hiện tại nơi này mới tháng sáu, dây sắn này đã trưởng thành khiến nàng có chút ngoài ý muốn. Nguyên bản nàng cũng chỉ muốn đào thử xem, không nghĩ tới thế nhưng lại có, nàng cũng không có cách nào giải thích, đại khái là cây hoang dại thời gian lớn lên dài?

Những chuyện tình không thể nghĩ ra Mộc Tiểu Hoa từ trước đến nay đều không miệt mài theo đuổi, dù sao có cây sắn để ăn là được, bất quá cây sắn có chút có độc, theo những người gieo trồng cây sắn nói thì, có cây sắn ngọt cùng cây sắn đắng, nông dân thường gieo trồng cây sắn ngọt không độc, có thể trực tiếp nướng ăn hoặc tước vò nấu chung ăn, cây sắn đắng có độc thì phải đem vò tước sạch sẽ rồi dùng nước ngâm vào đó hai ngày, cách một đoạn thời gian cũng phải đổi nước một, hai lần.

Hiện tại cây sắn dại này là cây sắn ngọt, nhưng chúng lại là đồ hoang dại, vì an toàn trên hết, Mộc Tiểu Hoa vẫn quyết định dùng nước ngâm đến buổi tối rồi nấu ăn, số lượng hữu hạn nên không nướng, hiện tại phải xem buổi chiều đi Tây Sơn thu hoạch như thế nào.

(Sa: Chương này bản cv có nhiều chỗ Sa không hiểu nên vài đoạn edit hơi rối, các bạn thông cảm cho Sa nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thu hoạch tràn đầy

Edit & Beta: Thiên Sa

Mộc Tiểu Hoa rửa xong cây sắn cùng bách hợp thì trở về, Xán cùng Vũ chia ra làm công việc làm bồn cũng gần xong, đang dùng cưa cắt ra bề dày của đại thụ, lại dùng cái đục đem chính giữa đào rỗng, hai bên sườn bồn làm ra hai tay cầm.

Cây trúc mà Thừa cùng Nặc mang về cũng đã nhanh chóng làm xong hết một nửa, A Nhiễm cũng gia nhập hỗ trợ, tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Liệt làm thùng nước so Mộc Tiểu Hoa dự tính nhanh hơn, tay nắm đã thành hình còn lại là đem đoạn đầu gỗ đào rỗng bên trong là được.

“Xán, Vũ, bọn làm tốt lắm, lại tìm đầu gỗ ẩn theo cái phương thức này làm thành mấy cái chén đi!” Mộc Tiểu Hoa đề nghị. Thế giới này nhiều nhất chính cây củi, chén muốn bao lớn thì tìm đầu gỗ bao lớn, cắt đứt mang về đào rỗng là được, như vậy bọn họ liền có đủ chén.

“Tìm loại gỗ thích hợp để làm mặt bên trong chén tron nhẵn.” Mộc Tiểu Hoa bổ sung, như vậy chén gỗ mới không hút nước, khi luộc lên là có thể sử dụng liên tục.

“Hảo, ta biết bên trái khu rừng có loại đầu gỗ này.” Xán hưng phấn gật đầu, hai ngày này rõ ràng chén không đủ dùng, có thể tự mình làm không cần đến tập hội đối thật sự tốt quá rồi: “Chuyện làm bọn này liền giao cho Vũ ca vậy, ta hiện tại đi chặt cây lại đây.”

“Hảo.” Vũ gật đầu.

Xán mang theo cưa liền đi, Mộc Tiểu Hoa gọi hần lại, so cái chén đồ ăn lớn nhỏ nói: “Tốt nhất phải lớn như vậy.”

“Tốt.” Xán đáp lời sau đó liền rời đi, những người khác tiếp tục bận rộn, Mộc Tiểu Hoa trở về động núi tước cây sắn, cắt thành khối lại dùng nước giếng ngâm vào đó, khoảng cách bây giờ đến giữa trưa còn có chút thời gian, Mộc Tiểu Hoa vội vàng làm xong liền nhàn hạ đi ra bên ngoài gia nhập hàng ngũ chè tre.

Xán đi không bao lâu liền trở về, mang đến đầu gỗ phẩm chất so với dự đoán của Mộc Tiểu Hoa còn muốn tốt hơn nhiều, Vũ đã đem chậu nước làm tốt, Xán trở về bọn họ liền bắt đầu động thủ làm chén. Người nhiều lực lớn, trước giữa trưa hai cây trúc đã được nhóm Mộc Tiểu Hoa tách ra xong, vỏ trúc dày dùng để bện giỏ tre, còn khối trúc ngắn thì đặt ở bên ngoài phơi dùng để nhóm lửa.

Xán cùng Vũ làm chén, Liệt làm thùng gỗ cũng đều làm tốt hết thảy. Vật dụng chuẩn bị đã hoàn thành, rất nhanh đã đến thời gian cơm trưa, hện xong rằng sau buổi chiều sẽ cùng đi đào cây sắn thì nhóm Thừa trở về nhà ăn cơm, bện giỏ tre vẫn cần thời gian, ngày hôm sau phải đi tập hội, bện giỏ tre chỉ có chờ đến ngày sau vậy.

“Ngày mai tập hội chúng ta đến đó đổi cái vại lớn đi, không biết nên dùng cái gì đổi đây?” Khi ăn cơm trưa, Mộc Tiểu Hoa đưa ra vấn đề cũng nói ra ý nghĩ của mình: “Buổi chiều chúng ta chia người ra đi câu cá, lấy cá đi đổi được không?”

“Mùa hè lấy cá ra đổi không được.” Vũ trực tiếp phủ định: “Nếu muốn cá mà nói thì mọi người đều có thể trực tiếp xuống nước bắt, mùa đông cá mới đáng giá.”

“Như vậy thì phải lấy cái gì đổi đây?” Mộc Tiểu Hoa có chút thất bại. Lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là nghèo đến kêu leng keng.

“Mọi người đều là lấy da thú, hoặc là đồ vật hiếm lạ.” Liệt trả lời: “Nhà của chúng ta có ba tấm da thú, nhưng đều thật bình thường không đủ để đổi, hơn nữa Xán đã nói lấy tới đây cho người làm vậy dùng.”

Da thú của nhà Xán cùng nhà Liệt, kỳ thật là da thỏ hoang, một tấm da thú là của hai con thỏ hoang khâu lại mà thành, da thỏ hoang của thế giới này là nhiều nhất nên cũng không đáng tiền nhất. Kia phải làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ cứ như vậy từ bỏ không đổi?

Đột nhiên, Mộc Tiểu Hoa linh quang chợt lóe: “Trong tập hội có người bán đồ ăn hay không?”

“Bán đồ ăn?” Mấy người Xán hai mặt nhìn nhau, lắc đầu: “Không ai bán đồ ăn cả.” Toàn bộ Mạc Á rừng rậm mà nói, mười bộ lạc vây chung quanh ở phía đông rừng rậm, đều không phải là ở bên cạnh rừng rậm mà là ở phạm vi bên ngoài, khoảng cách giữa bộ lạc cùng bộ lạc khá xa, địa điểm tập hội tổ chức ở giữa mười bộ lạc. Đi về phía Sơn Khương bộ lạc đại khái đi thêm hai dặm nữa, nơi đó cây cối và bụi gai đều bị chặt bỏ cùng dọn dẹp ra một khoảng đất bằng phẳng.

Tập hội một tháng mới có một lần, cơ bản từ buổi sáng đến buổi chiều đều có người, náo nhiệt cả ngày, khoảng cách giữa Sơn Khương bộ lạc cùng chỗ tập hội cũng rất gần, những bộ lạc đều là khá xa, đến thời điểm giữa trưa chán hần sẽ đói. Nếu đi bán đồ ăn không biết doanh số có thể rất tốt hay không đây?

“Tiểu Hoa, ngươi muốn đi bán đồ ăn sao?” Vũ hỏi.

Mộc Tiểu Hoa gật gật đầu: “Không ai bán đồ ăn, các người nói chúng ta có thể thử xem hay không? Thời điểm giữa trưa, mọi người dạo quanh tập hội đói thì sẽ tới mua.”

“Rất nhiều người sẽ mang thịt nướng của mình đi theo.” Xán nói: “Bất quá thủ nghệ của người tốt như vậy, hẳn là sẽ có người mua.”

“Àn.” Những người khác gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Kia chúng ta liền quyết định như vậy, chiều nay ta cùng Vũ đi câu cá, các người đi đào cây sắn, tập hội ngày mai chúng ta thử bán cá nướng một chút.”

“Nướng xong cầm đi bán sao?”

“Không phải, là vừa nướng vừa bán.”

“Bất quá, vì sao lại là người cùng Vũ ca đi câu cá?” Mộc Tiểu Hoa lựa chọn Vũ, nghĩ đến cả buổi chiều Mộc Tiểu Hoa đều phải đơn độc cùng Vũ ở chung, trong lòng hần hần ần có chút không thoải mái.

Mộc Tiểu Hoa hiểu rõ tâm tư của Xán, có chút bất đắc dĩ giải thích: “Một là người biết cây sắn ở đâu, hai là câu cá yêu cầu phải nhẫn nại, ta cảm thấy Vũ so với các người đều muốn trầm ổn hơn, càng thích hợp câu cá.”

“Được rồi!” Giải thích này hợp tình hợp lý, Xán cũng không có thêm dị nghị gì. Nếu đã ra quyết định, cơm trưa qua đi mọi người chia binh ra làm hai đường vội vã li khai. Nhóm Thừa nghe nói Mộc Tiểu Hoa muốn đi câu cá, dò hỏi qua nguyên nhân sau đó đều tỏ vẻ tán đồng đối với kế hoạch của nàng.

Bọn họ vẫn là ẩn theo kế hoạch đi đào cây sắn, nguyên bản Nặc muốn đi câu cá, nhưng cần câu chỉ có hai cây, hiện tại nếu làm thì sẽ tốn thời gian, còn phải đi khá xa lên núi chém nham trúc, chỉ có bất đắc dĩ từ bỏ.

Thời gian bận rộn luôn qua thật mau, vì bảo đảm cá phải sống, thùng gỗ mới làm xong vừa lúc có tác dụng, Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ đi đến hồ trong rừng câu cá. Có kinh nghiệm lần trước, lần này tốc độ Mộc Tiểu Hoa câu cá nhanh hơn rất nhiều, Vũ tuy nói là lần đầu tiên câu cá nhưng cũng có lẽ là tính cách dù ổn hay là nhân phẩm đủ tốt, tỷ lệ câu được cá so với Mộc Tiểu Hoa còn cao hơn, trừ bỏ lần đầu tiên thời gian nắm chắc không đúng khiến cá trốn mất thì sau đó đều là một trào một cái.

Hôm nay thu hoạch phong phú, tâm tình Mộc Tiểu Hoa cực kỳ tốt, hai người câu cá không sai biệt lắm sau hai tiếng liền dẹp đường hồi phủ, thời gian hai tiếng tổng cộng câu được mười tám con cá, thu hoạch này quả thực là rất tốt.

Thùng gỗ cũng không lớn, chỉ có thể miễn cưỡng đựng được nửa số cá, dư lại một nửa chỉ có thể dùng lá cọ cột lấy. Khi Mộc Tiểu Hoa cùng Vũ về đến nhà thì nhóm người bọn Xán còn chưa có trở về, cá trong thùng nước quá mức chen chúc đành phải chia ra một ít bỏ vào tới chậu nước, đây đều là thành phẩm hôm nay làm thành, bốn thùng đều phát ra công dụng, vô cùng tốt. Mộc Tiểu Hoa vẫn cảm thấy thiếu một chút, có thời gian lại làm thêm mấy cái.

Cá sống liền đặt ở trong thùng, trong bồn, những con cá trôi về đã tắt thở xong đời từ lâu nên chỉ có thể mang đi xử lý. Hai người còn chưa có đem cá làm xong, nhóm người Xán cũng đã trở lại, mỗi một người mang theo hai bó cây sắn lớn, hơn nửa cây sắn so với cây ban đầu Mộc Tiểu Hoa cùng Thừa đào được lúc trước còn lớn hơn, đồng dạng là thu hoạch tràn đầy.

Mộc Tiểu Hoa đi kiểm tra một chút xem bọn họ đào cây sắn có ngọt cũng có đắng, hai loại cây sắn nghe tên kỳ thật khác biệt cũng không lớn, nếu không phải có kinh nghiệm căn bản là vô pháp phân biệt được rõ ràng.

Vì ôn hòa trên hết, Mộc Tiểu Hoa nói: “Những cây sắn này đều là cây sắn đắng, ta nói qua cùng các người rằng cây sắn đắng có độc, loại này không thể nướng ăn, nấu ăn cũng phải đem vỏ tước sạch sẽ cắt ra khối, dùng nước ngâm trong hai ngày.”

“Phiền toái như vậy à?” Nặc lấy nửa thanh cây sắn trên tay Mộc Tiểu Hoa người người: “Cái này phải phân biệt như thế nào là ngọt hay đắng?” Nói xong liền muốn liếm thử, bị Mộc Tiểu Hoa đứng lúc ngăn lại: “Đừng liếm loạn, cẩn thận trúng độc.”

Nặc cả kinh nói: “Liếm một chút cũng không được sao?”

Mộc Tiểu Hoa lắc đầu đem cây sắn lấy lại: “Các người đều phải nhớ rõ lời ta nói, ta cũng không phải là nói giỡn.”

A Nhiễm như suy tư gì nhìn chăm chăm cây sắn trên tay Mộc Tiểu Hoa, do dự hỏi: “Trúng độc sẽ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tập hội

Edit & Beta: Thiên Sa.

“Một mỗi sao? Chúng ta cũng chưa đi bao lâu a! Thân thể người sao lại yếu như vậy?” Mộc Tiểu Hoa mệt đến mức không muốn phản ứng với A Nhiễm, miệng khô lưỡi khô thật sự không muốn phải lãng phí nước miếng, nào biết nàng lựa chọn trầm mặc thì thái độ khinh thường của nàng ta lại càng thêm hăng hái: “Thời gian không còn sớm, chúng ta vốn dĩ xuất phát đã chậm, nếu như đi một chút nghỉ một chút như vậy, chờ tới tập hội rồi thì phỏng chừng cũng đã tan cuộc. Ai da~ A Thái người nói, thân mình Tiểu Hoa yếu như vậy, về sau như thế nào sẽ sinh được hài tử cho phu quân a?” A Nhiễm nói xong liếc mắt nhìn Thừa một cái, sinh hài tử chính là chuyện quan trọng nhất, nếu nữ nhân khó khăn trong việc sinh hài tử thì có ích lợi gì đâu? Nàng hy vọng Thừa có thể thấy rõ ràng điểm này, có thể lý trí một chút đừng bị bề ngoài của Mộc Tiểu Hoa mê hoặc choáng váng.

“Người có thể bớt tranh cãi hay không a?” Liệt rốt cuộc cũng nghe không nổi, trước kia vì sao hần không phát hiện A Nhiễm đáng ghét như vậy nhỉ?

“Đừng vậy!” Xán phụ họa: “Đi lâu như vậy nghỉ ngơi một chút thì có làm sao? Sợ chậm chạp thì người có thể đi trước a! Cũng không có ai ép buộc lôi kéo người đi theo cùng chúng ta. Thân mình Tiểu Hoa yếu như thế nào thì liên quan gì đến vấn đề sinh hài tử? Không thể hiểu được nói!”

A Nhiễm bị hai người nói sắc đến bốc hỏa: “Ta không phải là đang quan tâm Tiểu Hoa sao? Nghĩ gì nói đó thôi, các người không muốn nghe thì coi như cái gì ta cũng chưa nói! Đáng nói là chúng ta nhiều người như vậy đi đều không mệt mà chỉ có một mình nàng ta mệt, cái này không phải thân thể yếu ớt thì là cái gì? Đi một chút nghỉ một chút vốn dĩ là tri hoãn thời gian, ta nói chỉ là sự thật thôi! Có cái gì sai? A Thái, người nói có phải ta nói sai rồi sao?”

A Thái đi cùng A Nhiễm tự nhiên là giúp đỡ nàng ta, lắc đầu nói: “Không sai.”

“Đúng vậy!” A Nhiễm ngao nghể bĩu môi: “Vốn dĩ là không sai mà!” A Nhiễm nói giống như chuyện chắc chắn như đinh đóng cột, Xán cùng Liệt bị phản bác đến không còn lời gì để nói, nhưng giọng điệu nàng ta nói những lời này thật sự không tốt, làm người nghe đặc biệt không thoải mái.

Mộc Tiểu Hoa trấn an nhìn hai người liếc mắt một cái, nàng thực vui vẻ cũng thực cảm tạ bọn họ bảo vệ nàng: “Chúng ta tách ra đi thôi!” Nghi ngại chậm rãi thở ra một hơi, Mộc Tiểu Hoa vốn đang trầm mặc rốt cuộc cũng mở miệng, bất quá không phải là đáp lại A Nhiễm, cái này làm cho A Nhiễm cảm thấy rất thất bại: “Ta đi chậm, các người đi mau thì đi trước, lưu lại Thế dẫn đường cho ta thì tốt rồi.”

“Cùng nhau ra ngoài thì sao chúng ta có thể đi trước như vậy?” Liệt vội phản bác.

“Đúng vậy a!” Xán tích cực phụ họa.

“Đừng nóng vội, trước hết nghe ta nói xong.” Mộc Tiểu Hoa hung hăng nuốt xuống nước miếng: “Các người đi trước tìm chỗ tốt đốt lên hai đồng lửa, cá nường chỉ cần than lửa là tốt rồi, cái này đều cần phải có thời gian.”

“Được, đã biết.” Vũ dẫn đầu tán đồng: “Chúng ta đi trước đi! Lưu Thế lại đi cùng Tiểu Hoa là tốt rồi.”

“Ta muốn cùng Thế ở lại với Tiểu Hoa tý tý.” A Mân tung tăng nhảy nhót giơ tay lên lớn tiếng nói.

“Được.” Thừa cười tùm tùm gật đầu: “Vậy người ở lại đi!” Ánh mắt đảo qua những người khác: “Chúng ta đi trước đi!”

Đoàn người bình chia làm hai đường, đối với chuyện Mộc Tiểu Hoa cùng A Nhiễm không đi chung với nhau thì không khí đều trở nên tươi mát hơn rất nhiều, tâm tình tự nhiên cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, Mộc Tiểu Hoa thậm chí cảm thấy mặt trời cũng không nóng lắm, tuy nói nàng cũng không để ý đến A Nhiễm, chỉ là người rêu rĩa thôi, không thương tổn được nàng, chỉ là vừa vặn bắt được cơ hội thì nói một hai câu cho người khác nghe vậy thôi.

“Các người khát nước không? Trên đường này có nơi nào có nước uống không?” Nhìn "Đại đội hình" biến mất ở khúc cong phía trước, Mộc Tiểu Hoa nhìn hai tiểu gia hòa hỉ.

“Lại đi về hướng phía trước một chút có nước từ trên núi chảy xuống, đều có thể uống.” A Mân vô cùng tích cực trả lời.

“Tốt quá!” Mộc Tiểu Hoa ngồi dưới đất nghỉ ngơi đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

“Không nghỉ ngơi thêm một chút sao?” Thế quan tâm hỏi.

“Đến chỗ đó uống nước lại nghỉ ngơi tiếp, ta khát muốn chết rồi.” Không ngủ đủ lại bị mặt trời phơi muốn bốc hơi, hơn nữa lại khát nước, Mộc Tiểu Hoa cảm thấy chính mình cũng muốn bị cảm nắng rồi. Ra cửa cũng không có cái gì để đựng nước uống, này cũng làm khó nàng quá rồi.

Đột nhiên, Mộc Tiểu Hoa nghĩ tới hồ lô dưa trong không gian, hồ lô dưa ở trong đó đã trưởng thành cứng rắn, hái xuống đem thịt dưa bên trong móc ra, chắc chắn cũng sẽ có hạt giống để trồng còn vỏ hồ lô làm ấm nước là đúng lúc.

Đi thêm đại khái chừng mười mấy phút, rốt cuộc cũng nhìn thấy nơi mà A Mân nói, chỉ thấy một dòng nước không lớn dọc theo khe đá róc rách chảy xuống, chắc hẳn thường có người đến đây uống nước, đã có người mở ra một đoạn đường nhỏ ở chỗ khóm trúc, có thể dễ dàng đi đến chỗ bờ suối.

Mộc Tiểu Hoa gấp không chờ được nổi hướng đến dòng nước trong sạch chạy nhanh qua đó, rửa sạch sẽ tay sau đó lấy tay hứng nước uống vài ngụm liền cảm thấy mỹ mãn mới dừng lại, nước sơn tuyền này ngọt lành mát lạnh, trong ngày mùa hè nóng bức giải khát vừa vặn rất tốt.

Thế cùng A Mân cũng lại đây uống nước, sau khi bọn họ uống nước xong, Mộc Tiểu Hoa lại hứng nước rửa mặt, nháy mắt cảm giác cả người đều tràn đầy tinh thần. Khôi phục tinh thần tâm tình Mộc Tiểu Hoa cũng theo đó nhẹ nhàng sung sướng lên.

Nghỉ ngơi một lát sau ba người lần thứ hai xuất phát, mang theo hai tiểu gia hòa đi trên đường nhỏ trong núi đi lên, mặt trời càng lúc càng lớn, Mộc Tiểu Hoa mang theo hai người tìm chút lá cây rậm rạp, sau lại hái thêm dây mây cùng với vài bông hoa đại làm thành vòng hoa mang ở trên đầu vừa vặn che đầy ánh mặt trời.

Làm ra cái vòng hoa thứ nhất liền cho A Mân, tiểu nha đầu đặc biệt vui vẻ, đối với vòng hoa yêu thích không buông tay, thường thức vòng hoa cười tùm tùm nhìn Mộc Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa tý tý, người có thể giúp ta may vài món váy áo giống người như vậy được không? Người mặc như vậy thật xinh đẹp.”

“Được chứ! Người đưa da thú cho ta, ta liền may cho người.” Mộc Tiểu Hoa mỉm cười, nghĩ đến sáng nay mấy người bọn Xán nhìn thấy nàng mặc váy mới kia vẻ mặt đều là kinh diễm liền nhịn không được buồn cười.

Ba người đi đi dừng dừng chơi chơi rốt cuộc cũng sắp đến tập hội, Mộc Tiểu Hoa nhìn lá cây bao giày trên chân, cho dù nguy trang như vậy cũng rất quái dị a, bắt buộc dĩ đành phải đem giày cởi ra giấu vào trong bụi cỏ ven đường, nghĩ đoạn đường còn phải đi chân trần nàng liền cảm thấy đau chân.

Nhưng mà cũng không còn biện pháp nào, ngày hôm qua bạn quá căn bản nhớ không nổi phải làm một đôi giày rom, còn nữa, giày rom của bọn họ phải đem đến tập hội để bán. Sau khi hai người A Mỹ thăm cùng Mộc Tiểu Hoa học được cách làm giày rom, những người khác trong bộ lạc muốn học thì đều đi theo các nàng học, hiện tại trong Sơn Trà bộ lạc có rất nhiều người đều đã học xong cách bện giày rom. Thừa công đạo thống nhất, bất luận kẻ nào cũng đều không được mang tới tập hội khiến cho người trong bộ lạc khác thấy được, việc này liên quan đến đại sự kiếm tiền của bộ lạc, tự nhiên không có người nào dám vi phạm.

Giấu giày xong, lại đi thêm đại khái mười mấy phút, ba người liền đi tới tập hội, còn cách chút khoảng cách là có thể nhìn thấy dòng người chen chúc xô đẩy trong rừng, trình độ náo nhiệt kia hoàn toàn vượt qua những gì Mộc Tiểu Hoa tưởng tượng.

Đi đến tập hội, diện tích rộng càng thêm khiến Mộc Tiểu Hoa kinh ngạc cảm thán, dọc theo bình địa bên cạnh, mọi người bày quán theo hình chữ thập, chừa ra một con đường ở giữa bốn người cũng có thể đi cùng nhau ở đó, người đến người đi, nếu là gặp phải đồ vật mình muốn liền lấy đồ vật đổi hoặc lấy bồi tệ mua.

Đi ở trên đường, nhìn hàng hóa hai bên rực rỡ muôn màu Mộc Tiểu Hoa yên lặng kinh ngạc cảm thán, nàng không nghĩ tới ở xã hội nguyên thủy vẫn có rất nhiều đồ vật bày bán, tỷ như đủ loại vũ khí bằng đá: dao, cái cuốc, cái xẻng, cái đục, dùng để đi săn cùng loại với mâu... Từ xương cốt động vật làm thành chủy thủ a, châm a, trâm cài a, còn có những xương cốt mài giữa thành hình dạng bất đồng làm thành: vòng cổ a, hoa tai a, cũng có đầu gỗ điều khắc thành trâm cài, cây lược gỗ.

Những cái khác chính là các loại vại, chén, cây kê, thảo dược, còn có rượu, bán nhiều nhất chính là da thú, đủ loại da thú, đối với Mộc Tiểu Hoa chỉ thấy qua da thỏ hoang mà nói quả thực là mở rộng tầm mắt.

Mà ở trong đông đảo hàng hóa, Mộc Tiểu Hoa còn thấy được một đồ vật hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của nàng.

(Sa: Đại gia thấy Sa edit như thế nào? Cho Sa lời bình đi. Im im up gần 30 chương mà sao không thấy ai bình luận?)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Xã Hội Nguyên Thủy Đi Làm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.